

8178.106
คสช. 17
T. 3

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวสุพัตตรา แก้ววิจิต

1-2 กพ. 2549

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

สิงหาคม 2548

1-2/22/11 10

สุพัตตรา แก้ววิชิต. (2548), *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติา สุธรรมรักษ์, อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ 1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และการอบรมเลี้ยงดู

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้านี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่1-ชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 443 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นจากจำนวนประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่และความแปรปรวนแบบทางเดียว ซึ่งจะนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์โดยการจำแนกตามเนื้อหา แล้วทำการแจกแจงความถี่ และคำนวณค่าร้อยละ

ผลการวิจัย ปรากฏดังนี้

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆไม่พบความแตกต่าง
3. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและเป็นรายด้าน ทุกด้านไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและเป็นรายด้าน ทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและเป็นรายด้าน ทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**LEARNING ACHIEVEMENT MOTIVATION OF STUDENTS AT
CHANDRAKASEM RAJABHAT UNIVERSITY**

**AN ABSTRACT
BY
SUPUTTA KAWVICHIT**

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University
August 2005**

Suputta Kawvichit. (2005). *Learning Achievement Motivation of Students at Chandrakasem Rajabhat University*. Master thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist.Prof. Dr.Suchada Suthummaraksa, Dr.Annop Phothisuk.

The purposes of this research were to study learning achievement motivation of students at Chandrakasem Rajabhat University and to compare learning achievement motivation of students with different sex, class standing, faculties, and raring practices from parent. The sample of the study consisted of 443 Students at Chandrakasem Rajabhat University in the second semester of the 2005. They were all drawn through stratified random sampling method. The research instrument used for collecting data was a five-rating scale questionnaire regarding student' learning achievement motivation. Arithmetic mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance and Scheffe's method were utilized for data analysis.

The results of the study revealed that :

1. Learning achievement motivation of Students at Chandrakasem Rajabhat University both in overall and each aspect were rate at moderate level.
2. There were no significant difference of learning achievement motivation of between male and female students in overall and each aspect expect .
3. There were no significant difference among students with difference class standing regarding learning achievement motivation in overall and every aspect.
4. Learning achievement motivation in overall and each aspect among students studying in different faculties were statistically significance difference at .05 level.
5. Learning achievement motivation in overall and each aspect among students studying in different raring practices from parent were statistically significance difference at .05 level.

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ปริญญานิพนธ์
ของ
นางสาวสุพัตตรา แก้ววิจิต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
สิงหาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เรื่อง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ของ

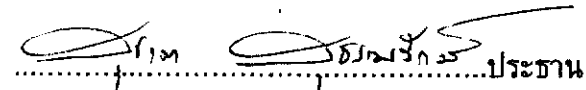
นางสาวสุพัตตรา แก้ววิชิต

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

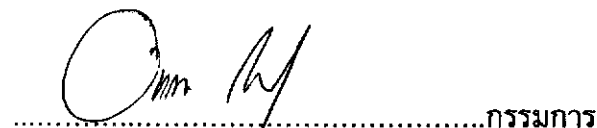

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่ 25 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2548

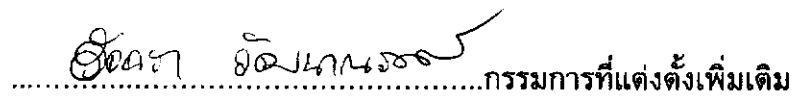
คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

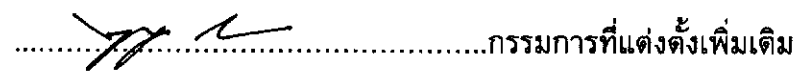
.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พูลสุข กิจรัตน์ภร)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากประธาน และกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์ และ อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ ทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วัฒนางรงค์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พูลสุข กิจรัตน์ภร ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า ได้ให้คำแนะนำตลอดจนข้อแก้ไข เพิ่มเติมปริญญานิพนธ์ทำให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณอธิการบดี และอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล และขอบคุณนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณวิชา เวชากุล, คุณกรรณา รามัญจิต และเพื่อนๆ วิชาเอกการอุดมศึกษาที่เป็นกำลังใจให้ความห่วงใยดูแล และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษา และทำปริญญานิพนธ์

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณ คุณพ่อสุเทพ แก้ววิชิต และคุณแม่สมจิตร แก้ววิชิต ผู้ให้การอบรมเลี้ยงดู ปลูกฝังให้เห็นความสำคัญของการศึกษา และเป็นกำลังใจที่สำคัญอย่างยิ่งแก่ลูก ลูกจะจดจำพระคุณนี้ และเก็บไว้ในดวงใจของลูกตลอดกาล คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา อาจารย์ที่เคารพรักทุกท่าน

สุพัทธรา แก้ววิชิต

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	9
ที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	10
ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	14
ประเภทของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	23
ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	27
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการอนุมานสาเหตุที่มีผลต่อ	
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และรู้สึคว่าตนมีค่า.....	32
ความหมายของการอนุมานสาเหตุ.....	32
ทฤษฎีการอนุมานสาเหตุ.....	33
วิธีการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	40
การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	44
เอกสารงานวิจัยเกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	45
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	50
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	50
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	81
วิธีดำเนินการวิจัย.....	81
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
สรุปผลการวิจัย.....	82
อภิปรายผล.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	94
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	95
บรรณานุกรม.....	96
ภาคผนวก.....	106
ภาคผนวก ก หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย.....	107
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม.....	109
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	114
ภาคผนวก ง คุณภาพเครื่องมือ.....	125
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	128

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 โครงสร้างแบบ 2x2 สำหรับการรับรู้สาเหตุของผลสัมฤทธิ์.....	35
2 สาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลว จำแนกตาม มิติของสาเหตุ 3 มิติ.....	35
3 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ คณะที่ศึกษา และชั้นปีที่ศึกษา.....	51
4 ค่าความถี่และค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	58
5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดยรวมและเป็นรายด้าน.....	59
6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความทะเยอทะยาน เป็นรายด้าน	60
7 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกระตือรือร้น เป็นรายด้าน	61
8 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกล้าเสี่ยง เป็นรายด้าน	62
9 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความรับผิดชอบตนเอง เป็นรายด้าน	63
10 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการรู้จักวางแผน เป็นรายด้าน	64
11 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความมีเอกลักษณ์ เป็นรายด้าน	65
12 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ.....	66

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
13 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษา.....	67
14 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	68
15 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความทะเยอทะยาน จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	69
16 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกระตือรือร้น จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	70
17 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกล้าเสี่ยง จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	71
18 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความรับผิดชอบต่อนตนเอง จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	72
19 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการรู้จักวางแผน จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	73
20 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความมีเอกลักษณ์ จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	74
21 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามคณะที่ศึกษา.....	75
22 การเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	76

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง

หน้า

23	การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความทะเยอทะยาน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	77
24	การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกระตือรือร้น จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	77
25	การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกล้าเสี่ยง จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	78
26	การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	78
27	การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการรู้จักวางแผน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	79
28	การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความมีเอกลักษณ์ จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	79
29	การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู.....	80
30	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู.....	126
31	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	127

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 ความสัมพันธ์ระหว่างการอ้างสาเหตุ อัดสมรรถนะ กับแรงจูงใจ.....	36
--	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันในทุกๆ ด้านทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมตลอดจนวิทยาการเทคโนโลยีเป็นเหตุให้สังคมไทยจำเป็นต้องมีการพัฒนา เพื่อปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในการที่จะพัฒนาให้ประเทศเจริญก้าวหน้านั้นจะ มุ่งพัฒนาเพียงด้านใดด้านหนึ่งนั้นไม่ได้ หากแต่จะต้องพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าไปพร้อมๆ กัน แต่ปัจจัยที่สำคัญที่จะพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ให้บรรลุผลได้นั้น ต้องพัฒนาที่ตัวบุคคล ให้ดีเสียก่อน เพราะตัวบุคคลเปรียบเสมือนจุดศูนย์รวมของการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ในการที่จะพัฒนาตัวบุคคลให้เป็นผู้มีคุณภาพนั้น เครื่องมือที่ดีที่สุด คือ การศึกษาซึ่งเป็นองค์ประกอบ สำคัญของการพัฒนาประเทศ หากประเทศชาติมีประชากรที่ได้รับการศึกษาสูงและทั่วถึงแล้วก็ หวังได้ว่าการพัฒนาทุกด้านจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและ วัฒนธรรม (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542 : 1) กระบวนการทางการศึกษาเป็นกระบวนการที่สลับ ซับซ้อน เพราะจะต้องเกี่ยวข้องโดยตรงระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพื่อที่จะเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อม ผู้สอนจึงมีหน้าที่สำคัญในการพัฒนาและ ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงขึ้น การที่จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นมิได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือ สติปัญญาของผู้เรียนเพียงอย่างเดียว จะต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น นิสัยและทัศนคติ ในการเรียน ความสนใจ วุฒิภาวะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญเพราะ การที่ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งใดได้ดีจะต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้เสมอ (น้อมฤดี จงพยัพพะ. 2516 : 16)

แรงจูงใจที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ และความสำเร็จของผู้เรียนมากที่สุด ประการหนึ่ง คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ซึ่งหมายถึงความต้องการของ มนุษย์ที่จะทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างดีเยี่ยม ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้ง มาตรฐานต่างๆ สำหรับตนเองอย่างดีที่สุด มีความมุ่งมั่นและต่อสู้เพื่อจะทำงานให้ได้ตามเป้าประสงค์ ด้วยตนเองและมีความสนใจที่จะให้ตนเองมีความเป็นเลิศ โดยมีได้มุ่งหวังที่จะได้รับรางวัลหรือ เกียรติยศ (เพราพรณ เป็ลียนภู. 2542 : 325) สำหรับ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541 : 172) ให้ ความเห็นว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบ พฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ได้ตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจ

ไฝสั่มฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อประสบความสำเร็จกล่าวว่าประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วนั้นประชากรของประเทศจะมีแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์สูงกว่าประเทศที่มีความล่าช้าทางเศรษฐกิจ ในทางตรงกันข้ามถ้าคนในชาติใดมีแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์ต่ำ การพัฒนาประเทศก็จะเป็นไปอย่างเชื่องช้า ดังนั้นแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์จึงเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคนไทยเพื่อนำไปสู่การพัฒนาประเทศ เพราะประเทศไทยยังมีประชากรที่มีบุคลิกลักษณะนิสัยแบบดั้งเดิม กล่าวคือ มีลักษณะเฉื่อยชา ไม่กระตือรือร้นขาดแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์ ขาดการมุ่งอนาคต ยึดถือโชคชะตา ดังนั้น แรงจูงใจที่สำคัญยิ่งและ ควรปลูกฝังให้เกิดแก่พลเมืองคือ แรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์ ผลจากการมีแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์สูงจะทำให้ประเทศชาติประสบความสำเร็จก้าวหน้าทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว แมคเคลแลนด์ ซึ่งเป็นผู้ที่ให้ความสนใจ และได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความต้องการที่จะประสบความสำเร็จของกลุ่มคน เขาเห็นว่า แรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์จะเป็นกุญแจสำคัญที่จะชี้ให้เห็นว่าคนแต่ละคนนั้นสร้างสรรค์งานให้กับสังคมเพียงใด ผู้ที่มีแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์สูงกว่าผู้อื่น มักจะเป็นผู้ที่สร้างงานให้กับสังคมสูงกว่าผู้อื่น ดังนั้นการพัฒนาคนในชาติให้มีแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์สูงจะมีผลต่อการพัฒนาประเทศด้วย (เพราพรณ เปลิยนกู. 2542 : 325)

นอกจากแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์จะเป็นองค์ประกอบสำคัญของบุคคลซึ่งจะช่วยให้การพัฒนาประเทศได้เจริญก้าวหน้าแล้วยังเป็นสิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนเพราะในด้านการศึกษานั้นแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นดังที่ บรูเนอร์ (Bruner. 1961 : 195) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้จะประสบความสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์ของแต่ละบุคคลที่เป็นปัจจัยสำคัญการที่ผู้เรียนแต่ละคนมีความตั้งใจเรียนไม่เหมือนกัน สาเหตุหนึ่งมาจากแรงจูงใจของผู้เรียนแตกต่างกันนั่นเอง ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์สูงก็จะตั้งใจเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียน ตรงกันข้ามกับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์ต่ำจะขาด ความสนใจไม่ตั้งใจเรียนและประสบความสำเร็จต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวนีย์ เลวลีย์ (2536 : 110) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์เป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถทำได้จนสำเร็จ แรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์จึงมีลักษณะที่สำคัญ 2 อย่าง ได้แก่ (1) มีการส่งเสริมให้เรียนจนสำเร็จ และ(2) นำพฤติกรรมของผู้เรียนให้ไปตรงทิศทาง และจากผลงานวิจัยของเคสเดนโบม (ประกายทิพย์ พิชัย . 2539 : 4 ; อ้างอิงจาก Kestenbaum. 1969) พบว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจ ไฝสั่มฤทธิ์สูงมักประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์จึงมีบทบาทและมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้และความสำเร็จของนักเรียนการพัฒนาแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองและเป็นประชากรที่มีคุณภาพในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาต่างๆในสังคมได้เต็มตามศักยภาพ การสร้างแรงจูงใจไฝสั่มฤทธิ์ในการเรียนการสอนจึงนับว่าเป็นเรื่องสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็น ผู้สอนจะต้องพยายามหาทางจูงใจให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนคอยกระตุ้นให้

ผู้เรียนตื่นตัว และพยายามเรียนให้ประสบความสำเร็จ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องปลูกฝังแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีวิวัฒนาการและการศึกษาอย่าง ต่อเนื่องจากเดิมเป็น ร.ร.ฝึกหัดครูและได้ยกฐานะเป็นวิทยาลัยครู เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม “สถาบันราชภัฏ” แทนวิทยาลัยครู มีปรัชญาการศึกษาที่ว่า “มุ่งผลิตบัณฑิตและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพและคุณธรรมเพื่อพัฒนาท้องถิ่น โดยเน้นการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์กรความรู้ความเป็นเลิศทางวิชาการ และเทคโนโลยีให้มีมาตรฐานที่เป็นสากล”ปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เปิดสอนทั้งภาคปกติ และภาคนอกระบบ ซึ่งมีการจัดการศึกษา 2 ระดับ คือระดับบัณฑิตศึกษาและระดับมหาบัณฑิต ในระดับบัณฑิตศึกษามีทั้งหมด 5 คณะ ได้แก่คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตร และในระดับมหาบัณฑิตเปิดสอน 3 สาขา ได้แก่ สาขาบริหารการศึกษา สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการศึกษา สาขาวิจัยและพัฒนาเมือง (กรมการฝึกหัดครู. 2544 :12)

เนื่องจากมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมเป็นสถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถ และมีคุณธรรม เพื่อพัฒนาท้องถิ่น ประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของตนเองและสังคม แต่ในปัจจุบันได้เกิดวิกฤตทางด้านของคุณภาพของบัณฑิต คือ คุณภาพทางวิชาการตกต่ำ ขาดความรู้พื้นฐาน ค่านิยมการเรียนเพื่อความรู้ลดต่ำลง มุ่งเพียงให้สอบผ่านเข้ารับปริญญา นิสิตเบื่อหน่ายในการเรียน ขาดความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการอิสระ (เพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง. สัมภาษณ์. 2547) สอดคล้องกับ วาสนา มัสตุล (สัมภาษณ์. 2547) กล่าวว่า นักศึกษาบางส่วนไม่ค่อยกระตือรือร้นในการเรียน จะมีเพียงส่วนน้อยที่มีความสนใจในการเรียน และไม่ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตัวเอง ส่วนมากจะเรียนตามที่อาจารย์แจกคำอธิบายรายวิชา ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ ตรงกับลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และหากพิจารณาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบตนเอง การรู้จักวางแผน ความกล้าเสี่ยง ความมีเอกลักษณ์โดย ในด้านความทะเยอทะยาน พบว่า แม้นักศึกษาบางคนมีความต้องการให้ผู้อื่นรู้จักผลงานของตนเองแต่ก็ไม่ได้มีความต้องการดีเด่นเหนือคนอื่นจึงทำให้ไม่มีความพยายามที่จะไปสู่สถานะที่สูงขึ้น และนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ชอบเลือก กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันหรือมีความท้าทาย (วรวัฒน์ ชาติเจริญจันทร์ . สัมภาษณ์. 2547) ส่วน คณิษดา พรพิทักษ์ชัยฤทธิ์ (สัมภาษณ์.2547) กล่าวว่านักศึกษาบางคนตั้งระดับผลการเรียนของตนเองแค่พอผ่านในวิชา ที่เรียนโดยที่ไม่ได้คาดหวังว่าจะสามารถทำคะแนนให้ได้ผลการเรียนที่สูงขึ้น

ในด้านความกระตือรือร้น แม้นักศึกษาจะเป็นผู้มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ แต่ยังคงขาดในด้านการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเองซึ่งอาจจะเป็นเพราะมีความเคยชินกับการเรียนการสอนแบบเดิมที่ครูผู้สอนเป็นผู้ป้อนข้อมูลให้ตลอดโดยผู้เรียนไม่ได้คิดและปฏิบัติเอง ดังที่เฮอร์มอร์ คณหา (สัมภาษณ์. 2547) กล่าวว่า นักศึกษาบางคนมีความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนแต่ก็มีนักศึกษาอีกหลายคน ที่มีความเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่สนใจเรียน ไม่เร่งรีบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ผลัดวันประกันพรุ่งและไม่มานะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับจันทร์หา พลสิทธิ์(สัมภาษณ์. 2547) ที่กล่าวว่า นักศึกษาบางคนแสดงอาการไม่ตั้งใจเรียน และไม่ชอบซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียน เบื่อหน่ายในการเรียน ชอบคุยกับเพื่อนในเวลาเรียนมากกว่าที่จะเรียน มีความท้อแท้เมื่อได้รับมอบหมายงานที่ยาก

ด้านความกล้าเสี่ยง นักศึกษาส่วนใหญ่จะเลือกทำในสิ่งที่มีความยากเหมาะสมกับความสามารถและยังมีนักศึกษาอีกเป็นจำนวนมากที่เชื่อในโชคกลาง (ศุภศิริ เชื้อประสาธ. สัมภาษณ์. 2547) ส่วน คณิศดา พรพิทักษ์ชัยรุ (สัมภาษณ์. 2547) ให้ข้อมูลว่า ถึงแม้นักศึกษาจะมีความมั่นใจในการเลือกกระทำในสิ่งต่าง ๆ กล้าได้กล้าเสียแต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่ไม่ชอบเลือกงานที่ยากและทำท้ายความสามารถเนื่องจากกลัวความล้มเหลว นอกจากนั้นยังมีความเชื่อในเรื่องโชคกลางและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ด้านความรับผิดชอบต่องานเอง นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบต่องานทำงานพอสมควรแต่ก็มีบางคนที่ไม่มี ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายทำให้ไม่สามารถส่งงานได้ตามกำหนดสาเหตุอาจจะเนื่องมาจากนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นจึงติดเพื่อนและติดเที่ยวจึงทำให้ขาดความรับผิดชอบต่องาน (สุภาภรณ์ แจ่มแสน. สัมภาษณ์. 2547) ส่วน เพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง (สัมภาษณ์. 2547) ให้ข้อมูลว่า นักศึกษาบางคนก็จะรับผิดชอบในการเรียนแต่บางคนจะไม่สนใจเรียน เข้าห้องเรียนไม่ตรงเวลา เมื่อถึงเวลาแล้วก็จะจับกลุ่มอยู่นอกห้องเรียน หากมีงานที่จะต้องส่งในเวลาเรียน จึงจะรีบทำให้เสร็จแต่ถ้าเป็นงานที่ต้องค้นคว้าก็จะผลัดวันประกันพรุ่ง

ด้านการรู้จักวางแผน รับผิดชอบ ด้านปรึกษา (สัมภาษณ์. 2547) กล่าวว่า ถึงแม้ นักศึกษามีจุดมุ่งทางการศึกษา แต่นักศึกษาบางส่วนไม่ค่อยเห็นความสำคัญกับการสอบในการสอบแต่ละครั้งจะสอบเพียงเพื่อให้ผ่านไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ไม่ค่อยอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน และนักศึกษาบางคนมีอุปสรรคการเรียนไม่ครบ

ด้านความเป็นเอกลักษณ์ เพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง (สัมภาษณ์. 2547) กล่าวว่า ถึงแม้ นักศึกษาจะมีความเป็นตัวของตัวเองแต่บางสิ่งก็ไม่ถูกต้อง อย่างเช่น นักศึกษามักแต่งกายไม่เรียบร้อย และไม่ค่อยปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบัน นอกจากนั้นนักศึกษาบางส่วนมักลอกงานเพื่อนเพื่อให้ทันส่งอาจารย์ ซึ่งสอดคล้องกับ ชนนันรัตน์ มหาชนันท์ (สัมภาษณ์. 2547) ที่กล่าวว่า นักศึกษาบางส่วนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง แต่ก็มีนักศึกษา

จำนวนไม่น้อย ที่ชอบลอกการบ้านเพื่อนและมักเรียนแบบพฤติกรรมของเพื่อนเห็นได้ชัดเจน คือนักเรียนชายที่ส่วนใหญ่จะเอาเสื้อออกนอกกางเกง และแต่งกายในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

จากสภาพและปัญหาที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียน และเป็นข้อมูลสำหรับผู้สอนใช้เป็นแนวทางในการปลูกฝัง และส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งจะช่วยให้ ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางการเรียน เพื่อจะได้เป็นทรัพยากรอันมีค่าของประเทศชาติต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่องาน ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และการอบรมเลี้ยงดู

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางให้นักศึกษาได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียน และเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนผู้ปกครอง เพื่อเป็นแนวทางในการปลูกฝัง ส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งจะส่งผลให้มีโอกาสประสบความสำเร็จทางการเรียนมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 4 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ใน 5 คณะ คือ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร รวมทั้งสิ้นจำนวน 9,405 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ชั้นปีที่ศึกษา จำแนกเป็น

1.2.1 ชั้นปีที่ 1

1.2.2 ชั้นปีที่ 2

1.2.3 ชั้นปีที่ 3

1.2.4 ชั้นปีที่ 4

1.3 คณะที่ศึกษา จำแนกเป็น

1.3.1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

1.3.2 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

1.3.3 คณะครุศาสตร์

1.3.4 คณะวิทยาการจัดการ

1.3.5 คณะเทคโนโลยีการเกษตร

1.4 การอบรมเลี้ยงดู จำแนกเป็น

1.4.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

1.4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

1.4.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย แรงจูงใจ

6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

✓ 1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาหรือความต้องการ ที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ใ้ได้รับความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีการวางแผนหรือเตรียมการไว้เพื่อให้ได้รับความสำเร็จตามที่ปรารถนา และหากพบปัญหา อุปสรรคต่างๆ ก็จะอดทน มุ่งมั่น พยายามเอาชนะกับปัญหาอุปสรรคนั้นๆ เพื่อให้ได้รับความสำเร็จ

✓ 2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความปรารถนาของนักศึกษาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนตามที่ตนต้องการ มีความเพียรพยายาม และตั้งใจในการเรียน มุ่งมั่นที่จะทำคะแนนให้ได้สูง ต้องการชนะในการแข่งขัน มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และรู้สึกวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลวทางการเรียน ชอบค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมถ้าผู้รู้

เมื่อมีข้อสงสัย มีความสนุกสนานกับการเรียน มีการเตรียมตัวและอุปกรณ์ในการเรียนให้พร้อม ในการวิจัยนี้ได้จำแนกองค์ประกอบของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ออกเป็น 6 ด้าน (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. 2527 : 29-31) ดังนี้

✧ 2.1 ความทะเยอทะยาน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของนักศึกษาที่มีความต้องการจะให้ตนประสบความสำเร็จ โดยการตั้งความคาดหวังทางการเรียนไว้สูง มุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่ต้องการให้บรรลุผล

✧ 2.2 ความกระตือรือร้น หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของนักศึกษาในลักษณะที่เต็มใจเอาใจใส่ และตั้งใจจริงในการเรียน รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายโดยทันทีไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง มีความขยันขันแข็งในการเรียน การทำงาน มีความอดทน ไม่ย่อท้อต่อปัญหา และอุปสรรค มีความสนุกสนานในการเรียน และมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จในเวลาที่กำหนด

✧ 2.3 ความกล้าเสี่ยง หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของนักศึกษาที่บ่งบอกถึงการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวในการกระทำสิ่งที่ถูกต้องและเป็นไปได้ รู้จักประมาณความสามารถของตน มีความกล้าได้กล้าเสีย เรียนด้วยความมั่นใจ ไม่เชื่อโชคกลาง มุ่งที่จะเรียนเพื่อให้เกิดความสำเร็จมากกว่าที่จะนึกถึงความล้มเหลว

✧ 2.4 ความรับผิดชอบต่องาน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของนักศึกษาถึงการรักษาสถิตินี้หน้าทีของตนเอง มีความเอาใจใส่ผูกพันกับงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ กล้ารับผิดชอบในงานของตน พยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ มุ่งมั่นในการเรียนให้สำเร็จ

✧ 2.5 การรู้จักวางแผน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของนักศึกษาที่มีระบบแบบแผนในการเรียน มีจุดมุ่งหมายทางการเรียนที่เด่นชัด มองเห็นลู่ทาง ในการเรียนอย่างเป็นขั้นตอน เห็นการณ์ไกล ทำงานอย่างประณีตและเป็นระเบียบ มีความรอบคอบและศึกษาในรายละเอียดของข้อมูลก่อนตัดสินใจ มีความมุ่งมั่นต่อความก้าวหน้า

✧ 2.6 ความมีเอกลักษณ์ หมายถึง ลักษณะที่นักศึกษารู้จักตนเองเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบลอกเลียนแบบคนอื่น มีความคิดริเริ่มในการทำสิ่งต่างๆ สนใจเหตุการณ์หรือสิ่งใหม่ ๆ มีอิสระในการเรียน

3. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทระเกษม ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547

✧ 4. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษาทั้งทางวาจาและกิริยาท่าทางในลักษณะของการสั่งสอน แนะนำ ชื่นแจง ดูแลเอาใจใส่ ให้รางวัลและลงโทษในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ การศึกษาเล่าเรียน การแต่งกาย การเที่ยวเตร่และพักผ่อนหย่อนใจ การคบเพื่อน การรักษาความสะอาด การใช้จ่ายเงิน การรักษาเวลา การทำงานบ้าน การรักษาสุขภาพ และการมีมารยาทดีงาม ซึ่งจะเป็นแนวทางให้นักศึกษาต่อไป ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ตามแนวคิดของ โรเจอร์ (ปิยดา ปัญญาศรี. 2545 : 37 ; อ้างอิงจากRogers. 1986) คือ

✕ 4.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นและการแสดงออกของนักศึกษาให้ความเสมอภาค ความยุติธรรม มีการใช้เหตุผลในการที่จะส่งเสริมหรือห้ามกระทำการสิ่งต่าง ๆ ให้ความรักความอบอุ่น

✕ 4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองไม่ให้อิสระแก่นักศึกษา ควบคุมให้อยู่ในระเบียบวินัยไม่ให้กระทำการสิ่งใดตามที่นักศึกษาต้องการ มักลงโทษเมื่อทำผิด โดยเฉพาะไม่ทำตามระเบียบวินัยที่ตั้งไว้

✕ 4.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองทอดทิ้งนักศึกษา ไม่ดูแลเอาใจใส่ มักปล่อยให้นักศึกษาทำตามใจชอบ ไม่ให้ความรักความอบอุ่น ไม่ค่อยช่วยเหลือหรือแนะนำ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่ศึกษาต่างคณะกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่การอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. ที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
4. ประเภทของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
5. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
6. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการอนุมานสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และรู้สึกว่าคุณค่า
 - 6.1 ความหมายของการอนุมานสาเหตุ
 - 6.2 ทฤษฎีการอนุมานสาเหตุ
7. วิธีการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
8. การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
9. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงขับที่บุคคลมีความพยายามที่จะประกอบกิจกรรมให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ถ้าประเทศชาติมีบุคคลหรือชุมชนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็จะทำให้สังคมนั้นมีความเจริญก้าวหน้า และมีผลผลิตทางการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพสูง นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์” ไว้แตกต่างกัน ดังนี้

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1953 : 110-111) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีทั้งการแข่งขันและการทำงานทำงานด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยมหรือปรารถนาที่จะเอาชนะ หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เกิดความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือเมื่อประสบความสำเร็จล้มเหลว ส่วนแอทกินสัน (Atkinson, 1964 : 240 - 241) ได้ให้นิยามว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่าการกระทำของตนจะต้องได้รับการประเมินผลจากตัวเองหรือบุคคลอื่นโดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานอันดี

เยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นสิ่งที่พอใจเมื่อกระทำจนสำเร็จ หรือไม่พอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จ สำหรับสรวงศ์ โค้วตระกูล (2541 : 172) ให้ความเห็น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐาน ความเป็นเลิศที่ตนเองได้ตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัลแต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ เพราพรรณ เปลี่ยนภู (2542 : 325) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการของมนุษย์ที่จะทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างดีเยี่ยม ผู้ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งมาตรฐานต่างๆ สำหรับตนเองอย่างดีที่สุด มีความมุ่งมั่นและต่อสู้เพื่อจะทำงานให้ได้ตามเป้าประสงค์ด้วยตนเอง และมีความสนใจที่จะให้ตนเองมีความเป็นเลิศ โดยไม่มุ่งหวังที่จะได้รางวัลหรือเกียรติยศ หรือแม้แต่การได้รับการยอมรับเป็นสิ่งตอบแทน ส่วนปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 7) กล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการเรียน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวางพยายามหาวิธีการต่างๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ ต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออกต้องการ ชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างสูง มีความสบายใจเมื่อพบความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อพบความล้มเหลว นอกจากนี้ คารณิ พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533 : 7) ได้ให้ความหมาย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของผู้เรียน มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

จากความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความปรารถนาของนักศึกษาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนตามที่ตนเองต้องการมีความเพียรพยายาม และตั้งใจในการเรียน มุ่งมั่นที่จะทำคะแนนให้ได้สูง ต้องการชนะในการแข่งขันมีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จและรู้สึกวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลวทางการเรียน ชอบค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมถ้าผู้รู้เมื่อมีข้อสงสัย มีความสนุกสนานกับการเรียนมีการเตรียมตัวและอุปกรณ์ในการเรียนให้พร้อม

ที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์(นพรัตน์ เอี่ยมอดุง. 2539 : 24-25 ;อ้างอิงจาก McClelland. 1953) เชื่อว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นสิ่งที่เรียนรู้การศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูพิสูจน์ความคิดเห็นของเขาว่า เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มักจะมาจากครอบครัวที่ พ่อแม่ตั้งมาตรฐาน ความเป็นเลิศในการทำงาน และบอกให้ลูกทราบว่า ตนมีความสนใจในสัมฤทธิ์ผลของลูก อบรมลูกให้เป็นบุคคลที่ช่วยตัวเองได้ และส่งเสริมให้เป็นอิสระ วิธีการที่ใช้ในการอบรมค่อนข้างจะเข้มงวด ให้รางวัลเวลาลูกทำได้สำเร็จตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ และลงโทษ ถ้าทำไม่ได้แต่ในขณะเดียวกันก็ให้ความรัก ความอบอุ่นและแสดงให้เห็นว่า ที่เข้มงวดก็เพราะความรักลูกอยากให้ลูกมีความสำเร็จ สรุปแล้วแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นผลของสังคมประภคิของพ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่

สัมฤทธิ์สูงและจากการศึกษางานวิจัยถึงแหล่งที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่ง แมคเคลแลนด์ (วัชรฯ คำเพ็ง. 2537 : 27-28 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1969) ได้สรุปว่า

1. การอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็ก จากบิดามารดาจะมีผลทำให้ความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ กล่าวคือ การฝึกให้เด็กทำอะไรเองได้ตั้งแต่เล็กเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและจะต้องไม่บังคับหรือเข้มงวดจนเกินไป บิดามารดาต้องคอยให้กำลังใจ ให้ความอบอุ่นแก่บุตร แสดงความชื่นชมเมื่อบุตรทำอะไรได้สำเร็จด้วยตนเอง แต่ถ้าหากมารดาเดียวเชียว ให้เด็กช่วยเหลือตนเองตั้งแต่ยังเล็กเกินไปโดยหวังจะให้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงอาจเกิดผลตรงกันข้าม คือจะทำให้เด็กมีความต้องการประเภทนี้ต่ำ นอกจากนี้ สุรางค์ จันทร์เอม (2529 : 89) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นกระบวนการที่บุคคลต้องพบตั้งแต่เกิดจนตลอดชีวิต เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาชีวิตและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การอบรมเลี้ยงดูจะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้ระบบต่างๆ ในสังคม สร้างสรรค์พฤติกรรมของบุคคล ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลภายใต้ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมทางสังคม

วิธีการอบรมเลี้ยงดูนั้น อัจฉรา ประไพตระกูล (2539 : 8) ได้แบ่งวิธีการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้คือ

1. แบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองให้ความรัก ให้ความอบอุ่น ควบคุมพฤติกรรม การตัดสินใจใดๆ ในครอบครัวเกิดขึ้นจากการตกลงเห็นชอบจากสมาชิกทุกคน เด็กมีโอกาสได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ มีโอกาสคิด ริเริ่ม และตัดสินใจ ผู้ปกครองไม่ตามใจและไม่เข้มงวดจนเกินไป
2. แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองไม่ให้อิสระแก่เด็กเท่าที่ควร ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ถูกควบคุมให้อยู่ในสายตาหรือคุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา
3. แบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองกำหนดจุดมุ่งหมายและกฎเกณฑ์ทุกอย่างที่เข้มงวด เด็กเป็นเพียงผู้ปฏิบัติตาม และต้องเชื่อฟัง ผู้ปกครองอย่างเคร่งครัด หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง
4. แบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ ไม่ให้การสนับสนุนหรือให้คำช่วยเหลือเท่าที่ควร เด็กไม่มีโอกาสได้เรียนรู้หรือรับการฝึกให้มีคุณธรรมและความดีต่างๆ ไม่มีระเบียบวินัย และไม่มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นมีเวลาอยู่ร่วมกับผู้ปกครองน้อยและมีอิสระมากเกินไป

ส่วน งามดา วรินทร์ (2534 : 123-133) ได้แบ่งวิธีการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 5 แบบ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก-น้อย หมายถึง การที่บิดามารดา รายงานว่าการปฏิบัติต่อบุตรของตนได้แสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ สนใจทุกข์สุขบุตรของตน มากน้อยเพียงใด มีความใกล้ชิดกับบุตรโดยตนได้กระทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตรมากน้อย

เพียงใด นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ การสนับสนุนช่วยเหลือ และการให้ความสำคัญแก่บุตรด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากนี้ จะทำให้บุตรรักและเห็นความสำคัญของบิดามารดา นอกจากนี้ยังเป็นพื้นฐานสำคัญในการที่บิดามารดาจะสามารถถ่ายทอดลักษณะต่างๆ ไปสู่เด็กอีกด้วย

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล-ใช้อารมณ์ หมายถึง การที่บิดามารดาได้อธิบายเหตุผลให้แก่บุตรในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตร นอกจากนั้น บิดามารดาที่ใช้วิธีการนี้ยังให้รางวัลและลงโทษบุตรเหมาะสม กับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตน การกระทำของบิดามารดาจะเป็นเครื่องช่วยให้บุตรได้เรียนรู้และรับทราบถึงสิ่งที่ควรหรือไม่ควรกระทำ นอกนั้นยังช่วยให้บุตรสามารถทำนายว่าตนจะได้รับรางวัลหรือถูกโทษจากบิดามารดาหลังจากที่ตนกระทำพฤติกรรมต่างๆ แล้วมากน้อยเพียงใด

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต-ทางกาย ในการฝึกนิสัยของเด็กนั้น ผู้เลี้ยงอาจจะเลือกวิธีลงโทษ 2 ชนิดคือ การลงโทษทางกายและการลงโทษทางจิต การลงโทษทางกาย หมายถึง การทำให้เด็กเจ็บตัว เช่น ตี หยิก เคาะ ซึ่งจะทำให้เด็กหยุดยั้งพฤติกรรมที่ไม่ปรารถนาในตัวเด็กได้ ส่วนการลงโทษทางจิต หมายถึง การแสดงความไม่พอใจ เสียใจและผิดหวังที่เด็กทำความผิด มีการใช้วาจาในการว่ากล่าวตักเตือน

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก – น้อย หมายถึง การออกคำสั่งให้เด็กทำตาม ถ้าเด็กไม่ทำตามก็จะลงโทษเด็ก ส่วนการควบคุมน้อยหมายถึง การปล่อยให้เด็กรู้จักคิดและตัดสินใจเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากมีประโยชน์ต่อเด็กเล็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้นและมีประโยชน์ต่อเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อยเหมาะสมในระยะวัยรุ่นเป็นต้นไป และเหมาะสมกับเด็กชาย

5. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว – ช้า หมายถึง การเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันด้วยตนเอง ภายใต้การแนะนำจากบิดามารดาซึ่งจะทำให้เด็กช่วยตนเองได้เร็วและไม่พึ่งพาผู้อื่นมากเกินไป การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ใช้กับเด็กตั้งแต่ทารกจนถึงวัยรุ่น

โรเจอร์ (ปิยดา ปัญญาศรี. 2545 : 37 ; อ้างอิงจาก Rogers.1986) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 แบบคือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่บุตรรู้สึกว่ามีบิดามารดาปฏิบัติต่อดนอย่างยุติธรรม มีความอดทน ไม่ตามใจจนเกินไปและไม่เข้มงวดกวดขันเกินไป ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของบุตร ให้ความร่วมมือแก่บุตรในโอกาสอันควร

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่บุตรรู้สึก ว่าบิดามารดาก้าว่ำก่าย เรื่องส่วนตัวของตน ยับยั้งการก้าวร้าวทำให้ตนเองรู้สึกผิด เมื่อแสดง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมถูกบังคับให้ทำตามความต้องการของบิดามารดา บิดามารดาใช้คำพูด ที่ทำให้ตนเองรู้สึกและอาย

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่บุตรรู้สึกว่าตนเองได้รับการตามใจและไม่ได้รับการเอาใจใส่ตลอดจนการไม่ได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจาก บิดามารดาเท่าที่ควร

2. ลักษณะทางร่างกาย มีการทดสอบแสดงให้เห็นว่าเด็กชายที่มีร่างกายแข็งแรงมักมี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แมคเคลแลนดี้ให้ความเห็นไว้ว่าอาจเป็นเพราะเด็กชายที่มีร่างกายแข็งแรง มักจะสามารถเอาชนะต่อสิ่งท้าทายหรือการเสี่ยงต่างๆได้ หรืออาจเป็นผู้ขยันขันแข็งร่างกาย จึงเติบโตแข็งแรง โครงสร้างของร่างกายมนุษย์ อาจไม่ได้ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยตรง แต่อาจเป็นเพียงภาวะแวดล้อมที่มีส่วนช่วยกำหนดการที่จะได้มาซึ่งแรงจูงใจเท่านั้น

3. ประสบการณ์ที่ได้รับเมื่อเติบโตขึ้น รวมทั้งทางด้านการศึกษา ซึ่งเป็นเครื่องช่วยให้ เสริมสร้างความเชื่อถือและทัศนคติต่างๆ ขึ้นภายในจิตสำนึก (consciousness) เฮิร์ลอค และ กรอนลันด์ (ภูษงค์ เลหาศิริวงศ์. 2535 : 27 ; อ้างอิงจาก Hurlock.1949 and Gronlund. 1959) ได้กล่าวถึงเด็กวัยรุ่นทั้งหลายว่าเป็นระยะที่พัฒนาทางด้านวิถีทางดำเนินชีวิตทั้งด้านร่างกายและ จิตใจ เป็นช่วงเวลาของการเจริญงอกงาม และการเปลี่ยนแปลงในแทบทุกด้านของเด็ก คือ ด้าน ร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ เป็นช่วงเวลาที่รับสิ่งใหม่ๆ ทั้งด้านประสบการณ์ ความรับ ผิดชอบ ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ในระยะแรกจึงดูเหมือนว่าปัญหา ต่างๆ เกิดขึ้นพร้อมกันในตัวเด็ก เด็กวัยรุ่นจึงไม่สามารถจะปรับตัวให้ทันต่อปัญหาเหล่านั้นได้ ปัญหาต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นในสภาพใด และเวลาใดก็ได้ที่เด็กเกิดความรู้สึกว่าไม่สามารถจะหา วิธีการเพื่อสนองความต้องการที่พึงพอใจได้ และเมื่อเด็กเข้าเรียนจนถึงวัยผู้ใหญ่ประสบการณ์ ทางสังคมย่อมกว้างขวางออกไปตามลำดับ หากทุกสิ่งทุกอย่างได้พัฒนาไปตามปกติ

4.สภาพดินฟ้าอากาศ นักภูมิศาสตร์ชาวอเมริกัน (ค.ศ.1876-1947)ให้เหตุผลว่าสภาพ ดินฟ้าอากาศที่มีลักษณะกระตุ้นที่เหมาะสมให้เกิดความต้องการความสำเร็จ มีอยู่มากในบริเวณ ที่มีความอบอุ่นปานกลาง โดยเฉลี่ยอุณหภูมิประมาณ 40-60 องศาฟาเรนไฮต์ ยิ่งความร้อนสูง ความต้องการผลสำเร็จจะลดลงตามลำดับ

นอกจากนี้ อารี พันธ์มณี (2542 : 192) กล่าวถึงที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนจะมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับผู้อื่นหรือ มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลถือเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรม เช่นสภาวะความต้องการอาหาร น้ำ ความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้และการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะความวิตกกังวลสูงมากมักจะมีการกระทำหรือพฤติกรรมที่ด้อยกว่ากลุ่มที่ไม่วิตกกังวล

2. สถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม สถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละสิ่งแวดล้อมย่อมส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจต่างกัน เป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวาย หรืออื่นๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนมีความแตกต่างกันไปด้วย

ตามทัศนะของแอทคินสัน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลจะขึ้นอยู่กับตัวแปร 3 อย่าง (วัฒนา ปลาดตะเพียนทอง, 2546 : 21 ; อ้างอิงจาก Atkinson, 1964) คือ

1. การคาดหวัง หมายถึง การที่บุคคลคาดการณ์ล่วงหน้าว่า การกระทำของตนจะมีโอกาสประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวมากน้อยเพียงใด ถ้าบุคคลคาดว่าเขาจะประสบความสำเร็จ เขาก็จะมีแรงจูงใจสูงกว่ากรณีที่เขาคาดว่าเขาจะไม่มีโอกาสและไม่มีทางที่จะทำงานนั้นได้สำเร็จได้

2. สภาวะที่หล่อใจ หมายถึง ความพอใจที่บุคคลได้รับเมื่อเขาสามารถทำงานนั้นๆ ให้บรรลุเป้าหมายหรือเป็นความพอใจที่บุคคลจะได้รับจากการทำงาน

3. ธรรมชาติแรงจูงใจของบุคคล หมายถึง แรงหรือพลังที่จะกระตุ้นให้บุคคลทำกิจกรรมไปสู่จุดมุ่งหมาย

จากเอกสารและงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ามาแสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่อยู่ภายในตัวของแต่ละบุคคล เพียงแต่ว่าบุคคลจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากน้อยหรือแตกต่างกัน ตามแต่ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาจาก โรงเรียน ครอบครัว การเรียนรู้ และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แนวคิดของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้มีผู้ให้แนวคิดของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

เดวิด แมคเคลแลนด์ (David McClelland) นับว่าเป็นผู้บุกเบิกการศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แม็คเคลแลนด์ ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี ทั้งในการแข่งขันและการทำงานด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยมหรือปรารถนาที่จะเอาชนะหรือทำดี กว่าบุคคลอื่นๆ มีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ สบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จและวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว (McClelland, 1953 : 110-111) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งพัฒนาขึ้นในตัวตนนั้นเกิดได้จากการรับประสบการณ์ในช่วงต่างๆ ของชีวิต หากในช่วงต้นของชีวิตเคยพบกับสถานการณ์ใฝ่สัมฤทธิ์แล้วทำงานได้ประสบผลสำเร็จ คนก็มีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ในสถานการณ์เช่นนั้นอีก ในทางตรงข้าม

หากคนเคยล้มเหลวและถูกทำให้รู้สึกอับอาย ความล้มเหลวนั้นจะทำให้คนพัฒนาแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวขึ้น คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะมาจากครอบครัวที่เน้นเรื่องความใฝ่สัมฤทธิ์ คนเหล่านี้รายงานว่าพ่อแม่ของตนแสดงว่าต้องการให้ตนประสบความสำเร็จในการทำงานในสถานการณ์ที่ต้องแข่งขัน

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961 : 36 – 62) ได้จำแนกแรงจูงใจทางสังคมเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ได้แก่ ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศมีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพอของคนอื่น สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่น

3.แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม ทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจเพราะจะเกิดความรู้สึกว่าหากทำอะไรได้เหนือคนอื่นถือเป็นความภาคภูมิใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงจะเป็นผู้ที่พยายามควบคุมสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

แมคเคลแลนด์ (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง. 2539 : 29-31 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1953) เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจในด้านอื่น ๆ เขากล่าวว่า แรงจูงใจที่สำคัญยิ่งและควรปลูกฝังให้แก่พลเมืองคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงย่อมมีสิ่งผลักดันให้บุคคลเหล่านั้นมีความมานะพยายามมีความอดทนเพื่อเอาชนะอุปสรรคและเพื่อให้บรรลุถึงความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนตั้งเอาไว้และพยายามทำสิ่งใดก็ด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะทำให้ประเทศประสบความสำเร็จก้าวหน้าทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว และเขาได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเด็กหนุ่มของประเทศต่างๆ เพื่อศึกษาว่า ผู้มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงและผู้มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลต่ำ มีพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างไร เขาได้พบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่ามีลักษณะ (เบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ. 2543 : 38 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1961) ดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอควร มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไม่พอใจทำสิ่งที่ง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่จะเลือกทำสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความสามารถของตน และการทำสิ่งที่ยากนั้นทำให้ตนพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมักไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวไม่สำเร็จ หรือไม่ก็เสี่ยงจนเกินไป ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะไม่สำเร็จ แต่ก็หวังพึ่งโชค

2. ความกระตือรือร้น หรือความขยันขันแข็ง ในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ได้ขยันในทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่ มานะ พากเพียร ต่อสิ่งที่ท้าทาย ยั่วความ

สามารถของตน เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิด และทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานที่สำคัญได้สำเร็จลุล่วงไป

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะพยายามทำงานให้สำเร็จ เพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่องตนเอง ต้องการปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบให้คนอื่นมาบงการ ว่าตนควรทำอย่างนั้นอย่างนั้น

4. ต้องการทราบผลการตัดสินใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนเองว่ามีผลอย่างไร มิใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ และเมื่อทราบผลของการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิม

5. การรู้จักวางแผน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นผู้ที่มีแผนระยะยาว เพราะเล็งเห็นการณ์ไกล กว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน คือ การทำให้เกิดสมรรถภาพในการจัดระบบงาน เฮอร์แมนส์ (จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. 2541 : 38 ; อ้างอิงจาก Hermans.1970 : 354) ได้สร้างแบบสอบถามเพื่อวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยอาศัยหลักการและแนวคิดทฤษฎี 10 ประการ คือ

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความทะเยอทะยานสูง
 2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความหวังอย่างมากว่าจนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลของการกระทำของเขาจะขึ้นอยู่กับโอกาส
 3. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้น
 4. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
 5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือมีผู้อื่นเข้ามารบกวน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
 6. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะรู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่าง ๆ จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
 7. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะคำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
 8. ในการเลือกเพื่อนร่วมงาน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะเลือกเพื่อนที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
 9. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่คนอื่นโดยพยายามทำงานของตนให้ดี
 10. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ให้ดีอยู่เสมอ
- จะเห็นว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัลแต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ตัวอย่าง เช่น นักเรียนที่พยายามทำคะแนนสูงสุด ในวิชาคณิตศาสตร์ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะไม่ทำคะแนนดีเพราะต้องการรางวัล หรือเพราะ

ต้องการความรักจากพ่อแม่ หรือเพราะกลัวว่าจะถูกพ่อแม่ทำโทษ แต่ทำดีเพราะตนเอง
ตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้แก่ตนเอง เช่น อยากจะเป็นนักคณิตศาสตร์ที่มีชื่อเสียง

แกรนดัล (Marx. 1970 : 240 ; citing Grandull. 1963) ได้กล่าวถึง พฤติกรรม
ที่บ่งบอกถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มี 3 ประการ ได้แก่

1. เป็นพฤติกรรมที่มีจุดประสงค์ที่ชัดเจน
2. เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น
3. เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
ตามวิธีการสร้างแบบสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ สุปจน์ สันสูงศ์วัฒน์ (2527 : 29 -31)
โดยมีลักษณะ 6 ประการ ดังนี้

1. ความทะเยอทะยาน

ประสาธ อิศรปริดา (2522 : 22) กล่าวว่า ความทะเยอทะยาน เป็นรากฐานของ
พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นพวกที่ชอบการแข่งขัน และมีความพยายามที่จะ
ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น สอดคล้องกับ กุลดา รัตนารักษ์ (2537 : 7) กล่าวว่า ความทะเยอ
ทะยานเป็นความมุ่งมั่นปรารถนาในการทำให้ผลการเรียนดีโดยตั้งใจเรียนขยันทำการบ้าน และ
หมั่นค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ นอกจากนี้ มาริสา รัษฎิพย์ (2532 : 8) ได้กล่าวว่า
ความทะเยอทะยาน หมายถึง การแสดงออกของนิสิตบุคคลที่มีความต้องการจะให้ตนประสบ
ความสำเร็จ โดยการตั้งความหวังให้สูง มีความกระตือรือร้น มานะพยายาม มุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่
ต้องการให้ได้เพื่อให้ฐานะความเป็นอยู่ของตนสูงขึ้น ดีเด่นเหนือคนอื่น ให้คนอื่นรู้จักผลงาน
เลือกทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการแข่งขันหรือฝึกความชำนาญ และต้องการชัยชนะเมื่อมีการ
แข่งขัน ส่วนเลิศศิลป์ รัตนมุสิก (2538 : 4 - 5) กล่าวว่า ความทะเยอทะยาน หมายถึง ความมู
มานะพยายามเพื่อความเป็นเลิศ ซึ่งหมายความว่าไม่ว่าจะทำกิจการงานใด ทำให้ใคร ก็จะต้อง
ทำโดยทุ่มเททั้งชีวิตและจิตใจ ในลักษณะเป็น การแข่งขันกับตนเอง และแข่งขันกับเวลาจนได้
ชื่อว่าเป็นผู้ซึ่งประสบความสำเร็จเกินตัว

จากงานวิจัยของเลิศศิลป์ รัตนมุสิก (2538 : 61-62) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษา
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน ของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 1 ผลการวิจัยพบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนสังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 1 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใน
การปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านความทะเยอทะยานอยู่ใน
ระดับมาก คงเนื่องมาจากความตั้งใจที่ต้องการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้ประสบผลสำเร็จ
เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของผู้บริหารโรงเรียน และครูอาจารย์ จึงทำให้มีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติงาน
ให้ดีอยู่เสมอ สอดคล้องกับนพรัตน์ เอี่ยมอดุง (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ด้านกีฬาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาด้านความทะเยอทะยานพบว่าอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา มีลักษณะด้านความทะเยอทะยานอยู่ในระดับปานกลาง

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความทะเยอทะยานเป็นลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และจากความหมายของความทะเยอทะยาน ที่ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ มากมายดังกล่าวนั้น พอสรุปได้ว่า ความทะเยอทะยาน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนทางด้านการเรียนที่มีความต้องการจะให้ตนประสบความสำเร็จทางการเรียนโดยการตั้งความคาดหวังไว้สูง มุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่ต้องการให้บรรลุผล

2. ความกระตือรือร้น

ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 7) กล่าวว่า ความกระตือรือร้น คือ การแสดงออกของนิสิตบุคคลที่เต็มใจเอาใจใส่ และตั้งใจจริงในการทำงาน อาสางานที่ตนถนัด ทำงานทันทีที่ได้รับมอบหมายไม่ผัดวันประกันพรุ่ง มีความขยันขันแข็งในงานที่ต้องใช้ความคิด อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง สนุกสนานในการทำงาน หรือความขยันขันแข็ง ในการกระทำการสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ส่วนคาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533 : 8) ได้กล่าวว่า ความกระตือรือร้นหมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และไม่ผัดวันประกันพรุ่ง นอกจากนี้ เบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ (2543 : 38) กล่าวว่า ความกระตือรือร้น หรือความขยันขันแข็ง ในการกระทำการสิ่งแปลกใหม่ ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ได้ขยันไปทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่ มานะพากเพียร ต่อสิ่งที่ท้าทาย ย้ำความสามารถของตนเป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานที่สำคัญได้สำเร็จลุล่วง

จากงานวิจัยของปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 70) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษานิเทศศาสตร์ หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลางก็จะมี ความกระตือรือร้นอยู่ในระดับปานกลางด้วย

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความกระตือรือร้นเป็นลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้สรุปได้ว่าความกระตือรือร้น หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนทางด้านการเรียนในลักษณะที่เต็มใจเอาใจใส่ และตั้งใจจริงในการเรียน รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายโดยทันที ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง มีความขยันขันแข็งในการเรียน การทำงาน มีความอดทนไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรค มีความสนุกสนานในการเรียนและมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จในเวลาที่กำหนด

3. ความกล้าเสี่ยง

เบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ (2543 : 38) กล่าวว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะไม่พอใจทำในสิ่งง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ แต่หากจะเลือกทำสิ่งที่ยากเหมาะสมกับความสามารถของตน และการทำสิ่งที่ยากนั้นทำให้ตนพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมักไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวไม่สำเร็จ หรือไม่ก็เสี่ยงเกินไป ทั้งๆที่รู้ว่าจะไม่สำเร็จแต่ก็หวังพึ่งโชค มาริสา วัชรปัทม์ (2532 : 8) กล่าวว่า ความกล้าเสี่ยง หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวในการกระทำสิ่งที่เป็นไปได้ มีความยากพอเหมาะสมกับความสามารถของตนกล้าได้กล้าเสีย ทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความมั่นใจไม่เชื่อโชคกลางหรือสิ่งมหัศจรรย์มุ่งทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จมากกว่าที่จะทำเพื่อไม่ให้เกิดความล้มเหลว

จากงานวิจัยของ แสง จันทร์นอม (2538 : 198) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยแวดล้อมในการสร้างบรรยากาศการปฏิบัติงาน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา : กรณีศึกษาจังหวัดพะเยา พบว่า ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความกล้าเสี่ยงอยู่ในระดับที่เหมาะสม โดยจะเลือกงานที่มั่นใจว่าจะสำเร็จมากกว่างานที่ไม่เคยมองเห็นความสำเร็จเลย นอกนี้ นาด พันธมนาวิน (2518 : 83) ได้ศึกษาเรื่อง ความแตกต่างระหว่างผู้นำทางการเกษตรและผู้ที่มีใช้ผู้นำ ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมกล้าเสี่ยง และพฤติกรรมแพร่ขยาย จากการศึกษาพบว่า พบว่า ผู้นำที่มีความสามารถน้อยก็มีความกล้าเสี่ยงสูง แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่เป็นผู้นำเหล่านี้เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ถึงแม้จะรู้ว่าตนเองมีความสามารถน้อยแต่ก็ไม่ย่อท้อ พยายามปรับปรุงตนเองเพื่อต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้บรรลุผลที่ตนตั้งไว้

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าความกล้าเสี่ยงเป็นลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า ความกล้าเสี่ยง หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนทางด้านการเรียนที่ บ่งบอกถึงการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวในการกระทำสิ่งที่ถูกต้องและเป็นไปได้ รู้จักประมาณความสามารถของตน มีความกล้าได้กล้าเสีย เรียนด้วยความมั่นใจ ไม่เชื่อโชคกลาง มุ่งการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความสำเร็จมากกว่าที่จะนึกถึงความล้มเหลว

4. ความรับผิดชอบต่อตนเอง

ความรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นคุณลักษณะพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการทำงานและการเรียน ดวงเดือน พันธมนาวิน (2521 : 28) กล่าวว่า ความรับผิดชอบเป็นลักษณะนิสัยและทัศนคติของบุคคล ผู้ที่มีความรับผิดชอบย่อมทำทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมายทันเวลา ทำให้เกิดความก้าวหน้า สงบสุขเรียบร้อยในสังคม ส่วนกรรณภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์ (2541 : 34) กล่าวว่า ความรับผิดชอบหมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพันและละเอียดรอบคอบเพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามมุ่งหมาย และแม้ว่างานที่ออกมาจะประสบกับความล้มเหลว ก็ยอมรับแห่งผลการกระทำนั้นด้วยความเต็มใจ

จากงานวิจัยของวัชร คำเพ็ง (2537 : 57) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า นักมวยในอดีตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักมวยในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป เช่น แหล่งท่องเที่ยว สถานเริงรมณ์มากขึ้น ซึ่งมีส่วนทำให้นักมวยขาดความรับผิดชอบในการฝึกซ้อม นอกจากนี้จากการศึกษาของแสง จันทร์อนอม (2538 : 202) พบว่าความรับผิดชอบเป็นปัจจัยแวดล้อมในการสร้างบรรยากาศการปฏิบัติงานและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการทำงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาในโครงการขยายทางการศึกษา

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าความรับผิดชอบต่อตนเองเป็นลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า ความรับผิดชอบต่อตนเองหมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนทางการเรียนถึงการรักษาสีหน้าที่ของตนเอง มีความเอาใจใส่ผูกพันกับงานที่ได้รับมอบหมาย กล้ารับผิดชอบในงานของตน พยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ มุ่งมั่นในการเรียนให้สำเร็จ

5. การรู้จักวางแผน

ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533 : 8) กล่าวว่า การวางแผน หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่จะมุ่งศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จ โดยได้วางระเบียบวิธี หรือเครื่องมือที่จะนำไปสู่เป้าหมายทางการเรียนที่วางไว้ ส่วนนพรัตน์ เอี่ยมอดุง (2539 : 9) ได้กล่าวว่า การรู้จักวางแผน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของบุคคลในด้านกีฬาที่มีระบบการทำงาน รู้จักตั้งเป้าหมายและวางแผนที่เหมาะสม มีความสามารถในการวางแผนระยะยาว เล็งเห็นการถ่วงดุล และมีความคาดหวังในผลสำเร็จของงาน สอดคล้องกับ ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 :8) ได้กล่าวว่า การรู้จักวางแผน หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่แสดงออกถึงการมีระบบแบบแผนในการเรียน มีวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดมองเห็นสู่ทางในการเรียนอย่างเป็นขั้นตอน เห็นการไกล ทำงานอย่างประณีตและเป็นระเบียบ มีความรอบคอบ

เลิศศิลป์ รัตนมุสิก (2538 : 61-62) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน ของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 1 ด้านการรู้จักวางแผนอยู่ในระดับมากเนื่องจากพบว่าผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนเขตการศึกษา 1 ชอบทำงานที่เป็นขั้นตอนใช้ความละเอียดถี่ถ้วนในการปฏิบัติงาน และมีเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจน สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการมีพื้นฐานในด้านการวางแผนระดับหนึ่ง สอดคล้องกับการศึกษาของ นพรัตน์ เอี่ยมอดุง (2539 : 121) พบว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีการวางแผนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำเนื่องมาจากผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีการวางแผนระยะยาวและเป็นผู้ที่มองการไกล

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการรู้จักวางแผนเป็นลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า การรู้จักวางแผน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนทางการเรียนที่มีระบบแบบแผนในการเรียน มีจุดประสงค์ในการเรียน

ที่เด่นชัด มองเห็นเส้นทางในการเรียนอย่างเป็นขั้นตอน เห็นการณ์ไกล ทำงานอย่างประณีตและเป็นระเบียบ มีความรอบคอบ และศึกษาในรายละเอียดของข้อมูลก่อนตัดสินใจ มีความมุ่งมั่นต่อความก้าวหน้าทางการเรียน

6. ความมีเอกลักษณ์

มาริสา รัฐปิตย์ (2532 : 9) กล่าวว่า ความมีเอกลักษณ์ หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่เป็นตัวของตัวเองสูง ไม่เลียนแบบคนอื่น ริเริ่มทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง สนใจเหตุการณ์หรือสิ่งใหม่ๆ มีอิสระในการทำงานและการแสดงออก ใช้ความคิดใหม่ๆ ที่ไม่ซ้ำแบบใครในการแก้ปัญหา สอดคล้องกับ ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 8) กล่าวว่า ความมีเอกลักษณ์ทางการเรียน หมายถึง ลักษณะนิสัยบุคคลที่แสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบเลียนแบบผู้อื่น มีความคิดริเริ่มในการทำสิ่งต่างๆ สนใจเหตุการณ์สิ่งใหม่ๆ มีอิสระในการเรียน

จากการศึกษาของเลิศศิลป์ รัตนมุสิก (2538 : 61-62) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน ของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 1 จากการศึกษาพบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และด้านความมีเอกลักษณ์อยู่ในระดับมากเนื่องจากผู้ช่วยผู้บริหารจะต้องมีบุคลิกภาพด้านความเป็นเอกลักษณ์ที่เด่นชัด มีจุดยืน หลักการที่ดี สอดคล้องกับ ชูชีพ อ่อนโกลสูง (2522 : 47) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งมีเอกลักษณ์ของตนเอง นอกจากนี้ ไวเนอร์ (ดารณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533 : 66 ; อ้างอิงจาก Weiner. 1972 : 203-215) ซึ่งได้กล่าวว่า ลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ พบว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำการสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่า และภูมิใจที่เลือกงานมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าความมีเอกลักษณ์เป็นลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า ความมีเอกลักษณ์แห่งตน หมายถึง ลักษณะที่ผู้เรียนรู้จักตนเองทางด้านการเรียนเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบลอกเลียนแบบคนอื่น มีความคิดริเริ่มในการทำสิ่งต่างๆ สนใจเหตุการณ์หรือสิ่งใหม่ ๆ มีอิสระในการเรียน

จากการวิจัยของแมคเคลแลนด์ (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง. 2539 : 29-31 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1953) พบว่า ในสมัยใดที่คนในชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ผู้ใหญ่มีส่วนให้การศึกษา อบรมแก่เด็กมีความต้องการสัมฤทธิ์สูง ภายในระยะ 20-30 ปีต่อมา จะบังเกิดความสำเร็จก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ติดตามมาในทางตรงกันข้ามถ้าสมัยใดที่คนในชาติมีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ ภายหลังสมัยนั้นการพัฒนาเศรษฐกิจก็มักจะเป็นไปอย่างเชื่องช้าด้วย ดังนั้นแรงจูงใจที่สำคัญยิ่งและควรปลูกฝังให้พลเมืองคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ แสวง จันทร์ถนอม (2538 :197-203) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยแวดล้อมในการปฏิบัติงาน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผล

ต่อพฤติกรรมการปฏิบัติงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา : กรณีศึกษาจังหวัดพะเยา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติงาน ของผู้บริหาร ครู และเจ้าหน้าที่ เห็นได้จาก การเลือกระดับความเสี่ยงของการทำงานในระดับที่มีความเหมาะสมและมีการวางแผนการดำเนินงานอย่างมีขั้นตอนและต่อเนื่อง จึงทำให้มีความรู้สึทางด้านความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว นอกจากนี้ วัชระ คำเพ็ง (2537 : 54) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยอาชีพ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่จะกระตุ้นให้นักมวยมีความเต็มใจที่จะฝึกซ้อม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของตนเอง โดยที่ นักมวยที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะประสบความสำเร็จมากกว่านักมวยที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนลิขิต กาญจนภรณ์ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควต้าพิเศษและนักศึกษาที่สอบผ่านทบวงมหาวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยศิลปกร พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างชัดเจน โดยที่นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะประสบผลสำเร็จทางการเรียน และมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เพ็ญศรี แก่ง- ทนง (2540 : 77) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องผลของแบบฝึกอ่านภาษาอังกฤษต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาพยาบาลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน พบว่านักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่อง และมีความคงทนของความรู้ได้ดีกว่านักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนภัทราพรรณ สุขประชา (2540 : 3) ยังพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนอีกด้วย เนื่องจากผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จตามความต้องการของตนก็จะก่อให้เกิดความพยายามอย่างไม่ย่อท้อ พร้อมทั้งจะเผชิญต่ออุปสรรค รวมทั้งสามารถควบคุมการกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จะกระทำเพื่อให้เกิดความสำเร็จได้ และจากงานวิจัยของ หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์ (2545 : บทคัดย่อ) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการเรียน อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางการเรียน ซึ่งเป็นผลมาจากความมุ่งมั่นไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค พยายามคิดหาวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำไปสู่ความเป็นเลิศทางการเรียน

ประเภทของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เนื่องจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจทางสังคมอย่างหนึ่งและเมื่อใช้แหล่งของตัวเสริมแรงเป็นเกณฑ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงแบ่งออกเป็น 2 ประเภท (กุญชรีย์ คำชาย. 2540 : 223-224) คือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากภายใน

มีฐานมาจากความต้องการที่อยากแข่งขันและอยากเอาชนะของมนุษย์เพื่อที่จะควบคุมสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น เด็กคนหนึ่งทำกิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษครั้งแรก พบว่าระดับของตนเองอยู่ที่ชั้น 6 ต่ำสุด ต่อมาเด็กคนนั้นได้ใช้เวลาว่างในการฝึกฟังภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยฟังจากเทปรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ และมาทดสอบฟังอยู่เป็นระยะผลปรากฏว่าระดับการฟังได้พัฒนาขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงระดับ 1 ซึ่งเป็นขั้นสูงสุด แม้กระนั้นก็ยังไม่หยุด ยังได้มาขอครูผู้สอนทำกิจกรรมการฟังที่ยากขึ้นไปอีกอย่างไม่เบื่อหน่าย จากตัวอย่างที่ยกมานี้ได้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มาจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายใน และหากจะแยกองค์ประกอบย่อยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากภายใน แบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1.1 ความต้องการที่จะบรรลุถึงความเก่งในการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง (การฟังภาษาอังกฤษ)

1.2 ความต้องการที่จะพัฒนามาตรฐานส่วนตัวขึ้นมา (ตัดสินใจที่จะพัฒนาระดับการฟัง)

1.3 ความคุมความสำเร็จของตนเอง(เมื่อยังไม่พอใจในผลการกระทำของตนก็พยายามซ้ำๆโดยไม่เลิกกลางคันจนกระทั่งประสบความสำเร็จ)

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากภายนอก

พฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่จำเป็นต้องมาจากแรงจูงใจภายในเสมอไป ยังมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายนอก ซึ่งมีจุดเริ่มมาจากแรงจูงใจที่อยากพัฒนาความรัก ความเอาใจใส่ และความผูกพันกับผู้อื่นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายนอก แบ่งเป็น 4 องค์ประกอบ ได้แก่

2.1 ความวิตกกังวล จากการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลจะมีผลต่อการเรียนรู้หรือการกระทำพฤติกรรมต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงมากมักจะมีการกระทำพฤติกรรมด้อยกว่ากลุ่มที่ไม่มีความกังวลใจ และเมื่อศึกษาต่อไปพบว่า กลุ่มที่มีความวิตกกังวลน้อยควรจะได้รับ การกระตุ้นจากสิ่งเร้า ส่วนกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง แม้จะได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าก็ไม่ทำให้เกิดการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ (วัฒนา ปลายะเพียนทอง. 2546 : 20) ความวิตกกังวลจำแนกเป็น 3 ประการ คือ

2.1.1 ความวิตกกังวลเป็นประสบการณ์ส่วนความบุคคล ที่เป็นความเศร้าหรือความไม่สบายใจและส่งผลต่อร่างกาย เช่น ทำให้มีความผิดปกติในการหลั่งเหงื่อ หรือการย่อยอาหาร

2.1.2 ความวิตกกังวลเป็นแบบความรู้ความเข้าใจของบุคคล ที่ตระหนักว่าตัวเองควรถูกตำหนิ ตนเองมีแต่ประสบการณ์ร้ายในชีวิตและเกิดความปรีวิตกว่าทุกอย่างต้องจบลงในแง่ร้าย

2.1.3 ความวิตกกังวลเป็นแบบการตกอยู่ในสถานการณ์ที่ทำให้กังวล ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ทั้งสามประการที่กล่าวมานี้ นักจิตวิทยาเชื่อว่า มีส่วนส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลแต่ในแง่ที่ต่างกันออกไป ลักษณะสองประการแรกรู้จักกันในนามขององค์ประกอบเร้าซึ่งในแง่นี้ความวิตกกังวลไม่จำเป็นต้องรบกวนการทำงานเสมอไป เป็นที่ทราบกันว่าความวิตกกังวลแต่พอดีจะช่วยให้คนทำงานหรือเรียนรู้ได้ดีขึ้น จากการศึกษาของ ออทิล ดีไซด์เดอร์เรโท และพาทีเคีย คอสกินเนท(สุนิสรา วรรณวงษ์. 2543 : 44 ; อ้างอิงจาก Otello Desidderato and Patricia Koskinen. 1969 : 162-165) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล และนิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่1 จำนวน 94 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลสูง จะมีนิสัยทางการเรียนไม่ดี ส่วนนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลน้อย จะมีนิสัยการเรียนที่ดีกว่า และพบว่านิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวก กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความวิตกกังวลเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่ดี

2.2 เป้าหมายของแรงจูงใจภายนอก คือ ทิศทางของการแสดงพฤติกรรม พุ่งไปยังการได้รับการยอมรับจากผู้อื่นการแสวงหาการยอมรับนี้ได้หลายแบบ เช่น นักเรียนทำงานเพราะอยากได้คำชมจากครู ลูกจ้างทำงานเพราะอยากได้การเลื่อนตำแหน่งหรือเงินเดือน เป็นต้น ในฐานะที่เราเป็นครู เราจะสังเกตได้อย่างไรว่าพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนเป็นผลจากแรงจูงใจภายนอกหรือภายใน เกณฑ์หลักที่ใช้จำแนก ได้แก่ เงื่อนไขที่นักเรียนยังคงทำงานนั้นต่อไป หากการทำงานของนักเรียนขึ้นอยู่กับคำชม หรือคะแนนหรือการปรากฏตัวของครู กล่าวได้ว่าพฤติกรรมการทำงานนั้นเป็นผลมาจากแรงจูงใจภายนอก แต่หากนักเรียนยังคงทำงานนั้นต่อไปแม้ว่าครูจะสนใจหรือไม่ก็ตามที่ อาจสรุปได้ว่าพฤติกรรมนั้นของนักเรียนถูกจูงใจด้วยแรงจูงใจภายใน

2.3 มาตรฐานจากภายนอก ได้แก่ การตั้งมาตรฐานความสำเร็จของพฤติกรรมจากภายนอก ทั้งนี้เนื่องมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า กระทำพฤติกรรมนั้นไปเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ ตัวอย่างเช่น นักเรียนแสดงพฤติกรรมการทำงานเพื่อหวังคะแนนดี ๆ จากครู ซึ่งเกณฑ์ของความสำเร็จที่จะได้คะแนนดีนั้นครูเป็นคนตั้ง นักเรียนไม่ได้วางมาตรฐานความสำเร็จของตนเอง และในกรณีที่ยกมานี้ นักเรียนจะกลายเป็นเหยื่อของความวิตกกังวลได้ หากครูแสดงอาการไม่ยอมรับขึ้นมา

2.4 การใช้ผู้อื่นควบคุมความสำเร็จของคน ซึ่งสืบเนื่องมาจาก มาตรฐานจากภายนอก ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลคิดว่าโอกาสและความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนนั้น ถูกควบคุมโดยผู้อื่น หากในห้องเรียนนั้นครูจัดกิจกรรมทุกอย่างให้ผู้เรียนทำตามมาตรฐานที่ครูวางไว้ โดยมีได้คำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนและผู้เรียนไม่มีส่วนในการกำหนดมาตรฐานการทำงานของตนด้วยตนเอง ในกรณีเช่นนี้เท่ากับว่าครูเป็นผู้ควบคุมความสำเร็จของผู้เรียน

แม้บุคคลจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในตัวทั้งสองประเภทคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายใน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายนอก แต่ก็มิได้หมายความว่า การแสดงออกของพฤติกรรมจะเหมือนกัน การแสดงออกของพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เรียกว่า พฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์ (แสวง จันทร์ถนอม. 2538 : 141) หากเราย้อนกลับไปดูทฤษฎีของแอทคินสันก็จะเห็นว่า แนวโน้มที่คนเราจะแสดงพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ในสิ่งใดๆ นั้นแบ่งออกได้เป็นสองประเภท ได้แก่ แนวโน้มที่มุ่งทำงานให้สำเร็จและแนวโน้มที่มุ่งหลีกเลี่ยงความล้มเหลว โควริงตันและเบอริ (1976) ได้นำแนวโน้มนั้นมาอธิบายถึงพฤติกรรมสองแบบซึ่งครูสามารถนำมาปรับใช้กับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน (กุญชรี คำชาย . 2540 : 225-227) ดังนี้

1. พฤติกรรมมุ่งแสวงหาความสำเร็จ

สำหรับคนบางประเภทแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ว่าจะเป็นภายนอกหรือภายในล้วนแต่กระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมมุ่งแสวงหาความสำเร็จ เนื่องจากความสำเร็จจะช่วยให้เราคงความนับถือตนเองและช่วยปรับปรุงภาพพจน์ของตนเองให้ดีขึ้น นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมแสวงหาความสำเร็จนั้นจะเป็นนักเรียนที่ตระหนักถึงความสามารถและคุณค่าของตนเอง ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวเป็นผลมาจากการได้รับความสำเร็จจากการทำงาน ทั้งในสถานการณ์ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ดังนั้นจึงเป็นผลให้เกิดความคาดหวังถึงความเป็นไปได้ที่ปัจจุบันประสบความสำเร็จในงานที่ทำ พฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์นั้นขึ้นอยู่กับ เจตคติ และพฤติกรรมสามประการของผู้เลี้ยงดู

ประการแรก ได้แก่ การยอมรับสิทธิของเด็ก

ประการที่สอง ได้แก่ การมีกฎเกณฑ์ของความประพฤติที่ชัดเจนและอยู่ในวิสัยที่จะปฏิบัติได้

ประการที่สาม ได้แก่ เปิดโอกาสให้เด็กได้สำรวจสิ่งแวดล้อมในขอบเขตที่เหมาะสม

2. พฤติกรรมหลีกเลี่ยงความล้มเหลว

ตรงกันข้ามกับพฤติกรรมประเภทแรก มีคนอีกประเภทหนึ่งอาจเป็นคนส่วนใหญ่เสียด้วยซ้ำที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงความล้มเหลวทั้งนี้เพื่อปกป้องความนับถือตนเองเอาไว้ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงความล้มเหลวอาจแบ่งออกได้เป็นสองประเภท คือ

2.1 พฤติกรรมป้องกันตนเองจากความรู้สึกล้มเหลว คล้ายกับการหลอกตนเอง เช่น ป้ายโทษไปยังสิ่งอื่นว่าทำให้ตนเองล้มเหลวแทนที่จะโทษว่าตนเองไร้ความสามารถ

เนื่องจากผู้แสดงพฤติกรรมนี้ไม่ได้ต้องการจะหลีกเลี่ยงการทำงานที่ล้มเหลว แต่ต้องการจะหลีกเลี่ยงความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่าที่ตามมาจากการทำงานล้มเหลวมากกว่า พฤติกรรมประเภทนี้แบ่งออกเป็น 4 ประการ (คุญชรี คำชาย . 2540 : 225-227) คือ

2.1.1 การไม่เข้าร่วม วิธีการที่ตรงที่สุดและน่าสังเกตที่สุดของการป้องกันตนเองจากความล้มเหลว คือการหลีกเลี่ยงไม่ยอมทำสิ่งนั้นโดยถือคติว่าเมื่อไม่ทำก็ไม่ล้มเหลว การไม่ยอมทำนี้อาจสังเกตได้ภายในห้องเรียน เช่นเด็กที่พยายามนั่งหลับไม่ให้ครูสังเกตเห็น หรือทำท่ากระตือรือร้นมากโดยที่เชื่อว่าครูต้องไม่เรียกคนตอบคำถามหรือทำงานในผู้ใหญ่ก็อาจพบผู้ที่ทำเสมือนว่ามีงานยุ่งอยู่ตลอดเวลาเพื่อหลีกเลี่ยงการรับงานสำคัญ ในกรณีที่เด็กใช้กลวิธีนี้ต่อไปนาน ๆ พบว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้น เช่นการไม่สนใจต่ออะไรอยู่ตลอดเวลา ขาดเรียนหรือออกจากโรงเรียนไปเลย

2.1.2 การพยายามผิดทาง หากต้องพบกับงานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และเกิดความกลัวว่าจะล้มเหลววิธีหนึ่งที่เด็กอาจทำ คือสร้างทำเป็นเสมือนหนึ่งว่าได้พยายามที่จะทำงานนั้นอย่างเต็มที่ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่ทำอาจไม่เกี่ยวข้องกับงานที่ได้รับมอบหมาย และตัวครูเองก็อาจเสริมแรงเด็กที่ทำอย่างนี้โดยไม่ตั้งใจเพราะพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาให้เห็น คือดูเหมือนว่าขยัน และในบั้นปลายแม้จะทำงานไม่สำเร็จแต่ก็ไม่รู้สึกล้มเหลวมากนักเพราะแก้ตัวกับตนเองได้ว่าได้พยายามแล้ว

2.1.3 การตั้งเป้าหมายที่สูงเกินไป อีกวิธีหนึ่งที่ใช้หลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว คือ ตั้งเป้าหมายของการทำงานไว้สูงเกินกว่าความสามารถที่จะทำได้สำเร็จวิธีนี้ดูเหมือนว่าจะไร้เหตุผลแต่ ก็ช่วยป้องกันไม่ให้เกิดความรู้สึกว่าตนล้มเหลวได้มาก ทั้งนี้ถึงแม้ว่าจะทำไม่สำเร็จก็ไม่ถูกตำหนิมากนัก เนื่องจากใคร ๆ ก็มองเห็นแล้วว่างานที่ต้องทำนั้นยากเกินไป

2.1.4 การไม่พยายาม พฤติกรรมชนิดที่สี่ ซึ่งเด็กอาจแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว ได้แก่ความไม่พยายาม การขี้เกียจเรียนเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้กันมากในการทำงานที่ต้องทดสอบความสามารถของตนเอง โดยที่ยังคงความนับถือตนเองไว้ได้ในขณะเดียวกัน เนื่องจากการที่ทำงานไม่สำเร็จนั้น เด็กสามารถบอกตัวเองได้ว่าเป็นเพราะความขี้เกียจไม่ใช่เป็นเพราะไม่มีความสามารถ

2.2 พฤติกรรมของการหากลยุทธ์เพื่อประกันความสำเร็จ เป็นความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวโดยการหากลยุทธ์ที่ประกันความสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นสมเหตุสมผลหรือไม่ก็ตาม พฤติกรรมประเภทนี้แบ่งออกเป็นสี่ประการย่อย คือ

2.2.1 การตั้งเป้าหมายไว้ต่ำเกินไป นักเรียนบางคนชอบทำงานต่ำกว่าระดับความสามารถของตนเอง เนื่องจากเชื่อได้ว่าทำแล้วต้องประสบความสำเร็จแน่ ๆ และถ้าหากใช้วิธีนี้ไปนาน ๆ จะกลายเป็นสิ่งที่อันตรายเพราะจะทำให้ตั้งมาตรฐานในการทำงานต่ำอยู่ตลอดเวลาและการที่ได้สำเร็จก็มีใช่เป็นความสำเร็จที่แท้จริง

2.2.2 การโกง ที่พบกันมากในห้องเรียนอีกอย่างหนึ่ง คือ การโกงเพื่อให้ประสบความสำเร็จ เช่น นักเรียนลอกเพื่อน หรือนำเอาบันทึกย่อเข้ามาในห้องสอบ หรือใช้กระดาส์นวิทย์ รับ-ส่ง ดังที่แพร่หลายกันอยู่ในช่วง 4-5 ปีมานี้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามความเห็นทางจิตวิทยาการโดยเพื่อให้ประสบความสำเร็จ มักจะพบในนักเรียนที่มีความนับถือตนเองต่ำมากกว่าในนักเรียนที่มีความนับถือตนเองสูงแม้ว่าการโกงจะเป็นยุทธวิธีที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จได้แต่ก็เป็นพฤติกรรมไร้จริยธรรม นักเรียนที่โกงต้องเผชิญกับการลงโทษจากสังคม หากมีผู้ทราบถึงหากไม่มีผู้ทราบก็อาจต้องเผชิญกับความรู้สึกผิดในคนหรือกังวลว่าจะมีผู้จับได้ ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเคยประสบความสำเร็จเพราะการโกงแล้ว ย่อมจะต้องรักษาสภาพความสำเร็จนั้นไว้ เมื่อมีการทำงานที่ต้องทดสอบความสามารถครั้งต่อไปย่อมเป็นเหตุจูงใจให้มีการโกงซ้ำและความรู้สึกอย่างเดิมก็ตามมาอีกสุดท้ายเด็กที่โกงตลอดจะกลายเป็นผู้ที่มีปัญหาทางสุขภาพจิต

1.2.3 ความพยายามมากเกินไป วิธีที่สามที่จะประกันความสำเร็จได้คือการพยายามที่มากเกินไปซึ่งความพยายามนี้มิใช่พยายามเพื่อความสำเร็จแต่เป็นความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว การพยายามมากเกินไปนั้นถูกผลักดันมาจากความกลัวความล้มเหลวอย่างรุนแรง และยิ่งไปกว่านั้นยังเกิดความกลัวว่าจะเต็มมากเกินไปด้วยจนในบางครั้งผู้ที่ใช้กลวิธีนี้เ็นเนยต่อความสำเร็จที่ได้มาโดยการลงแรงอย่างมาก คนที่พยายามมากเกินไปเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลวนี้อีกด้านหนึ่ง คือ เป็นคนที่กลัวความสำเร็จเท่ากับกลัว ความล้มเหลว เนื่องจากเมื่อทำสิ่งใดได้สำเร็จก็ต้องตั้งมาตรฐานขั้นต่อไปให้สูงขึ้น ดังนั้นคนที่ใช้ความพยายามมากเกินไปเช่นนี้จึงไม่มีความสุขในสถานการณ์ที่ต้องแข่งขัน

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ทฤษฎีของกิลฟอร์ด (Guilford. 1968 : 39) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานทั่วๆ ไป คือ ปรารถนาที่จะทำกิจการนั้นให้สำเร็จ
 2. มีความเพียรพยายาม ได้แก่ ความอดทนมีมานะที่จะทำงานให้เป็นผลสำเร็จ
 3. มีความเต็มใจที่จะลำบากแม้งานจะยากเพียงใดก็ตามก็มุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จด้วยดี
- เฮอร์แมน (Herman. 1970 : 53) ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ไว้ 10 ประการ ดังนี้

1. บุคคลที่มีระดับความทะเยอทะยานสูง
2. ต้องเป็นผู้มีความหวังอย่างมากกว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้การกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาสก็ตาม
3. มีความพยายามไปที่จะมุ่งสู่สถานะที่สูงขึ้นไปเป็นลำดับ

4. มีความอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. ถึงแม้งานที่ทำถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
6. รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. คิดคำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมากกว่าอดีตและปัจจุบัน
8. มีความคิดพิจารณาเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามปรับปรุงงานของตนเองให้ดีขึ้น
10. พยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนเองให้ดีเสมอ

ไวเนอร์ (Weiner. 1972 : 203 – 215) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวได้มากกว่า ชอบเลือกทำงานที่ยากและซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงชอบริเริ่มกระทำการต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเอง มากกว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

แอทกินสัน (McClelland.1985 : 233–238 ; Citing Atkinson.n.d.) กล่าวว่าคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กล้าแข็ง จะมองหางานที่ยากขึ้น ถ้างานง่ายหรือยากปานกลาง ความสนใจของเขาลดลงหลังจากงานชิ้นแรกประสบผลสำเร็จ ถ้างานชิ้นแรกง่ายและเขาล้มเหลว ความคาดหวังการประสบผลสำเร็จจะลดลงมา ความล้มเหลวในครั้งต่อไป มา จะค่อย ๆ ทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำลง และความคาดหวังจะต่ำลง

สำหรับในประเทศไทย มีผู้อธิบายลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้หลายท่าน เช่น

พรณี ชูทัยเจนจิต (2538 : 513-514) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ไว้ดังนี้

1. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง
 - 1.1 เป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง
 - 1.2 เป็นผู้ทำงานมีแผน
 - 1.3 เป็นผู้ที่ตั้งระดับความคาดหวังสูง
2. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
 - 2.1 เป็นผู้ที่ทำงานแบบไม่มีเป้าหมาย
 - 2.2 ตั้งเป้าหมายในวิถิทางที่หลีกเลี่ยงความล้มเหลว อาจจะตั้งเป้าหมายง่ายหรือยากเกินไป ตั้งเป้าหมายง่าย เพื่อป้องกันความผิดพลาด และตั้งไว้อยากเกินไปเพราะล้มเหลวเนื่องจากการทำงานยากรักษาหน้าตนเองได้ดีกว่า
 - 2.3 ตั้งระดับความคาดหวังไว้ต่ำ เพราะคนที่ประสบแต่ความล้มเหลวผิดหวังบ่อยก็มักจะตั้งความหวังไว้ต่ำ หรือกลายเป็นคนท้อแท้ เห็นอ้อยหน่าไม่กล้าคิด ไม่กล้าหวัง

เพราพรรณ เปลี่ยนภู (2542 : 325-326) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ดังนี้

1. ลักษณะนิสัย เป็นผู้ที่แสดงความกล้าเสี่ยงที่จะทำสิ่งต่าง ๆ โดยไม่กลัวผิด
ชอบการแข่งขันต่อสู้เพื่อเอาชนะสิ่งต่าง ๆ ต้องการเอาชนะอุปสรรค มีความทะเยอทะยาน
มีความพยายามมีกำลังใจที่จะเอาชนะความเบื่อหน่าย และความเหนื่อย
2. ลักษณะด้านสังคมคือ ต้องการความมีชื่อเสียงในสังคม
3. ด้านความต้องการ มีความต้องการความสุขสบายทางกาย ความมั่งคั่งสมบูรณ์
และครอบครองสิ่งต่าง ๆ มากกว่าผู้อื่น
4. เป็นผู้ที่ต้องการทำกิจกรรมให้มีมาตรฐานสูงสุด ต้องการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้ดี
(และในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ได้นั้นเพื่อให้มีมาตรฐานสูงส่ง)
5. ทักษะคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ พยายามทำสิ่งยาก ๆ ให้สำเร็จอย่างดี
6. ความเป็นอิสระ เช่น ต้องการความเป็นอิสระในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว
เป็นตัวของตัวเอง ดำเนินการตามการตัดสินใจของตนเอง ต้องการเป็นคนแปลกไปจากคนอื่น
หรือมีสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนผู้อื่น
7. ความรู้สึกผิด (Guilt) จะรู้สึกไม่สบายใจเนื่องจากสาเหตุเพียง 2 ประการ คือ ทำสิ่ง
ใดไม่ได้ดีอย่างที่ตั้งใจและทำผิด (ถ้าเป็นความรู้สึกผิดด้านอื่น จะพิจารณาว่ามีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ)
8. ความต้องการความรู้ อยากได้ความรู้ อยากมีความเข้าใจ และสามารถทำสิ่งต่าง ๆ
ได้ดี
9. จุดมุ่งหมายในชีวิต เป็นผู้ที่มีความหวัง ต้องการความสำเร็จในชีวิต ต้องการรางวัล
ยิ่งใหญ่ในอนาคตมากกว่ารางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้รับในปัจจุบัน
10. เป็นผู้ที่ให้ความสนใจกับความเป็นไปได้ ของความสำเร็จในงานที่ทำอยู่ สามารถ
ทำนายสถานการณ์ได้อย่างเฉียบแหลม
11. เป็นผู้ที่ได้รับความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว

สุพจน์ สิ้นสุดศัพท์ (2527 : 29-31) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยพฤติกรรมซึ่งเป็น
องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 6 ด้านดังนี้

1. ความทะเยอทะยาน ได้แก่
 - 1.1 การตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง
 - 1.2 การพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้น
 - 1.3 ให้คนอื่นรู้จักด้วยผลงาน
 - 1.4 ต้องการชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน
 - 1.5 ต้องการดีเด่นเหนือคนอื่น

- 1.6 ต้องการให้งานของตนสำเร็จในระดับสูง
- 1.7 ต้องการความก้าวหน้าในการทำงาน
- 1.8 เลือกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันหรือมีความท้าทาย
2. ความกระตือรือร้น ได้แก่
 - 2.1 มีความขยันขันแข็ง
 - 2.2 มีความเอาใจใส่
 - 2.3 เต็มใจและตั้งใจจริงในการทำงาน
 - 2.4 มีความอดทนสูง
 - 2.5 ทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเร่งรีบไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง
 - 2.6 มานะพยายามที่จะทำงานให้เสร็จอย่างมีประสิทธิภาพ
 - 2.7 รู้สึกสนุกในการทำงาน
 - 2.8 เห็นคุณค่าของเวลา
 - 2.9 ไม่ย่อท้อต่องานที่ยาก
3. ความกล้าเสี่ยง ได้แก่
 - 3.1 มั่นใจในการกระทำสิ่งต่างๆ
 - 3.2 เลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้ มีความยากเหมาะสมกับความสามารถ
 - 3.3 มุ่งความสำเร็จมากกว่าหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
 - 3.4 ทำทุกสิ่งด้วยความมั่นใจ
 - 3.5 ไม่เชื่อโชคกลาง หรือสิ่งมหัศจรรย์
 - 3.6 กล้าได้กล้าเสีย
 - 3.7 เลือกงานที่ยาก และท้าทายความสามารถ
4. ความรับผิดชอบต่อตนเอง ได้แก่
 - 4.1 ความพึงพอใจของตน
 - 4.2 มีการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น
 - 4.3 แม้ถูกรบกวนในขณะที่ทำงานก็จะทำงานนั้นให้เสร็จได้
 - 4.4 รักษาสิทธิและหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด
5. การรู้จักวางแผน ได้แก่
 - 5.1 การมีแบบแผนในการทำงาน
 - 5.2 มีจุดประสงค์ในการทำงานที่เด่นชัด
 - 5.3 มองเห็นเส้นทางในการทำงานอย่างเป็นขั้นตอน
 - 5.4 เล็งเห็นการณ์ไกล
 - 5.5 มีความมุ่งมั่นที่ยาวนานเกี่ยวกับความสำเร็จในชีวิต

- 5.6 มีความรอบคอบและรวบรวมละเอียดก่อนตัดสินใจ
- 5.7 มีการทำงานอย่างรัดกุม ประณีต และเป็นระเบียบ
- 5.8 การแสดงออกของความคิดที่กลั่นกรองแล้ว
- 5.9 มุ่งอนาคตมากกว่าอดีต
- 5.10 เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก

6. ความมีเอกลักษณ์แห่งตน ได้แก่

- 6.1 การริเริ่มทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง
- 6.2 เป็นตัวของตัวเอง
- 6.3 มีอิสระในการแสดงออก
- 6.4 สนใจเหตุการณ์หรือสิ่งใหม่ ๆ
- 6.5 ใช้ความคิดหรือทฤษฎีใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหา
- 6.6 การกระทำที่ไม่ซ้ำแบบใคร

บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีพฤติกรรม (คาระณี พัฒนศักดิ์บุญญ์, 2533 : 23)

ดังนี้

1. มักผัดวันประกันพรุ่ง
2. มักขาดระบบในการทำงาน
3. ชอบทำงานตามคำสั่งของผู้อื่น
4. ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด
5. ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน
6. มักไม่ตั้งความคาดหวังในผลสำเร็จในการทำงาน
7. ชอบทำงานเพียงเพื่อพอเสร็จไม่สนใจคุณภาพของงาน
8. ชอบคอยขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อน หรือบุคคลอื่น
9. ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อได้
10. เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จได้
11. มุ่งหวังรางวัล หรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน
12. เมื่อประสบอุปสรรค มักหลีกเลี่ยง ไม่กล้าเผชิญอุปสรรคนั้น

ดังนั้นสรุปได้ว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นผู้ที่มีลักษณะกล้าเสี่ยง

พอสมควร มีความทะเยอทะยาน มีความพยายามที่จะศึกษาให้สำเร็จ โดยคำนึงถึงอนาคตและเวลา ความขยัน ความอดทน มีความรับผิดชอบ กระทำกิจกรรมต่างๆ โดยวางแผนไว้ล่วงหน้า มีทักษะในการจัดระบบการศึกษาให้ได้อยู่เสมอ มีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการอนุมานสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และรู้สึกว่าคุณมีค่า

ความหมายของการอนุมานสาเหตุ

การระบุสาเหตุ เป็นคำศัพท์ภาษาไทยที่ใช้แทนคำว่า Attribution ซึ่งนอกจากการใช้คำว่า “การระบุสาเหตุ” แล้วผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้สามารถพบคำอื่นที่ใช้ในภาษาไทยที่มีความหมายแทน Attribution ได้เช่นกัน เช่น

การปรุงแต่ง (ชัยพร วิชชาวธ.2525)

การอ้างสาเหตุ (บุญศรี คำชาย.2540)

การอนุมานสาเหตุ(ภัทราพรรณ สุขประชา.2540)

การอนุมานสาเหตุ นั้น เป็นความพยายามของมนุษย์ในการที่จะอธิบายการเข้าใจและทำนายเหตุการณ์ต่างๆ โดยอาศัยปัญหาการรับรู้ตนเอง (ภัทราพรรณ สุขประชา. 2540 : 18 ; อ้างอิงจาก Heider.1994) ซึ่งสอดคล้องกับ ฮอร์และคอสเตนโซ (นพรัตน์ เอี่ยมมอญ.2539:39; อ้างอิงจาก Show and Costanzo.1982) ที่กล่าวว่า กระบวนการอนุมานสาเหตุ (Attribution Theory) คือกระบวนการที่ครอบคลุมความใส่ใจ ความคิดเกี่ยวกับ และความเข้าใจของผู้รับรู้ ต่อเหตุการณ์ ที่รับรู้เหตุการณ์ที่เป็นเป้าหมายของการรับรู้ อาจประกอบด้วย การกระทำของผู้อื่น การกระทำของตนเอง และ/หรือกระบวนการ แบบแผนที่ผู้รับรู้นำมาใช้ในการระบุสาเหตุของเหตุการณ์เหล่านี้ ส่วน บาร์ทอล (Bar-Tal .1985:259-271) กล่าวว่า การศึกษาการอนุมานสาเหตุ คือ การศึกษา ในชีวิตประจำวันของบุคคลที่คิดว่า อะไรเป็นสาเหตุทำให้เกิดพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น นอกจากนี้ ฮาร์วี และแวร์ี (จรัส อุ่นจิตวิวัฒน์.2532 : 12 ;อ้างอิงจาก Harvey and Weary. 1984 : 428) กล่าวว่า การรับรู้สาเหตุเป็นส่วนหนึ่งของการรู้คิดต่อองค์ประกอบต่างๆ และองค์ประกอบเหล่านี้เป็นสาเหตุทำให้เกิดพฤติกรรม โดยเมื่อใดก็ตามบุคคลถึงคิดถึงองค์ประกอบซึ่งได้แก่ ตนเอง(ความสามารถ) หรือสิ่งแวดล้อม (โชค) บุคคลนั้นจะพบว่า การรับรู้สาเหตุกำลังจะเกิดขึ้น โดยที่การศึกษาการรับรู้สาเหตุว่าเป็นงานที่บุคคลพยายามทำความเข้าใจ องค์ประกอบต่างๆ ซึ่งบุคคลเชื่อว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรม

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การอนุมานสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง สาเหตุหลัก หรือเหตุผลที่บุคคลอธิบายเกี่ยวกับสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผลที่เกิดขึ้นทางการเรียน

ทฤษฎีการอนุมานสาเหตุของ ไวเนอร์

แนวคิดในการอนุมานสาเหตุของ เบร์นาร์ด ไวเนอร์ (ภัทราพรรณ สุขประชา. 2540:18-21;อ้างอิงจาก Bernard Weiner 1980,1986) นี้เริ่มต้นจากการที่ Weiner พยายามที่จะวิเคราะห์พฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคล โดยการพิจารณาถึงการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวของบุคคลว่ามีลักษณะเช่นไร เป็นแนวคิดที่ได้รับอิทธิพลมา

จากทฤษฎีการอนุมานสาเหตุของ Heider และทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ แอทกินสัน ดังนั้น ทฤษฎีของ ไวเนอร์ จึงให้ความสนใจหัวข้อทางจิตวิทยาที่สำคัญ 2 ประการคือ เรื่องของการ อนุมานสาเหตุ และการจูงใจ สำหรับข้อสมมุติฐานสำคัญ (A central assumption) ในทฤษฎี ของ Weiner นั้น คือการพยายามค้นหาเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่เป็น “สาเหตุของการ กระทำ” และหัวใจสำคัญของทฤษฎีประกอบด้วย การระบุมิติของสาเหตุ และความสัมพันธ์ของ สาเหตุภายใต้มิติที่ระบุและผลทางจิตวิทยาที่เกิดขึ้นตามมา

มิติของการอนุมานสาเหตุ

การอนุมานสาเหตุที่ทำให้เกิดความสำนึกและความสำเร็จและความล้มเหลวมี 3 มิติ ตามลักษณะ ความเหมือนและความแตกต่างกันของสาเหตุ ดังนี้

มิติที่ 1 ตำแหน่งของสาเหตุ (Locus of Causality) : ภายใน – ภายนอก

ในกรณีที่งานประสบสัมฤทธิ์ผล และผู้กระทำอนุมานสาเหตุว่าเป็นเพราะความ พยายาม ซึ่งมีตำแหน่งภายในตัวของบุคคล ผู้กระทำจะรู้สึกภูมิใจ และมีความคาดหวังว่าจะทำได้ ดีขึ้นในอนาคตด้วย ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่สอบได้คะแนนสูงสุดของห้องในวิชาคณิตศาสตร์ อนุมานสาเหตุว่าเป็นเพราะความพยายาม จะรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จของตน และมีความคาด หวังว่าจะทำได้ดีในอนาคตด้วย แต่ถ้าหากนักเรียนที่ทำได้คะแนนสูงสุด และอนุมานสาเหตุว่า เป็นเพราะโชค ซึ่งมีตำแหน่งภายนอก การทำคะแนนได้ดีอาจทำให้รู้สึกดีใจ แต่ไม่มีความรู้สึก ภูมิใจในตนเอง และจะไม่มี ความคาดหวังว่าจะได้คะแนนสูงสุดในอนาคต

มิติที่ 2 มิติความคงที่ของสาเหตุ (Stability) : คงที่ – ไม่คงที่

ความคงที่ของสาเหตุ เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของสาเหตุ โดยเฉพาะเกี่ยวกับแรงจูงใจ ที่จะทำงาน ในกรณีที่ผู้กระทำประสบความสำเร็จจากงานที่อ้างว่าเป็นสาเหตุที่คงที่ จะทำให้มี แรงจูงใจที่จะทำงานที่คล้ายคลึงกันในอนาคต มากกว่าผู้กระทำที่อ้างสาเหตุว่าเป็นงานที่ไม่คงที่ เช่น โชคหรือสิ่งแวดล้อมของการทำงาน แต่ถ้าผู้กระทำไม่ประสบความสำเร็จ อ้างว่า เป็นเพราะ ความสามารถซึ่งเป็นมิติคงที่ จะทำให้ความคาดหวังที่จะทำงานสำเร็จในอนาคตต่ำส่วนผู้ที่ ไม่ประสบความสำเร็จและอ้างว่าเป็นเพราะโชค ก็จะตั้งความคาดหวังว่าคราวหน้าอาจจะทำได้ สำเร็จ หรือมีความคาดหวังว่า จะทำได้สำเร็จมากกว่าผู้ที่ตั้งว่า ทำงานไม่สำเร็จเนื่องจากสาเหตุ ที่คงที่

มิติที่ 3 มิติความสามารถในการควบคุมสาเหตุ (Controllability) : ควบคุมได้ – ควบคุมไม่ได้

คุณสมบัติของการควบคุมได้ – ควบคุมไม่ได้ของสาเหตุ มักจะมีผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้แสดงพฤติกรรมหรือผู้กระทำ ในกรณีที่ผู้กระทำประสบความสำเร็จและอนุมาน สาเหตุว่า เป็นเพราะความพยายามสม่ำเสมอ ผู้กระทำจะมีความภูมิใจและมีความคาดหวังว่าใน ครั้งต่อไปก็จะทำได้ถ้าพยายาม แต่ถ้าหากประสบความสำเร็จ ผู้กระทำที่อ้างว่าไม่พยายามจะ มีความรู้สึกว่า เป็นความผิดของตนเองเพราะไม่พยายาม แต่ขณะเดียวกัน ก็คิดว่าถ้าหาก

พยายามก็คงจะมีความสำเร็จ สำหรับในกรณีที่ผู้กระทำอนุมานสาเหตุความไม่สำเร็จของงานว่าเป็นเพราะตนเองไม่มีความสามารถ ซึ่งเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ จะทำให้มีความหมดหวังและท้อถอย และในครั้งต่อไปก็มีความคาดหวังว่าทำไม่ได้

สภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดการอนุมานสาเหตุ

1. สิ่งชี้แนะซึ่งเป็นข้อมูลที่มีลักษณะเฉพาะ (Specific Informational Cues) ได้แก่ ประวัติความสำเร็จในอดีต เกณฑ์ทางสังคม แบบแผนของการกระทำ และการให้เวลากับการทำงาน สิ่งชี้แนะเหล่านี้นำไปสู่ความแตกต่างกันในการระบุสาเหตุความสำเร็จและความล้มเหลว
2. โครงสร้างทางสาเหตุ (Causal Schema) คือโครงสร้างทางปัญญาที่ถาวร ซึ่งแสดงถึงความเชื่อทั่วไปของบุคคลเกี่ยวกับเหตุการณ์ และสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น
3. ความรู้สึกโน้มเอียงต่อเหตุการณ์ (Individual Predisposition) นอกจากการชี้แนะของข้อมูล และโครงสร้างทางสาเหตุแล้ว บุคลิกลักษณะ (Characteristics) ของบุคคล จะเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการอนุมานสาเหตุ เช่น ลักษณะความต้องการสัมฤทธิ์ผล หรืออัตมโนทัศน์

การรับรู้สาเหตุ(Causal Perception)

ทฤษฎีการอนุมานสาเหตุของ Weiner (1979:4) ได้กล่าวถึงการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในบริบทที่เกี่ยวกับการฝึกสัมฤทธิ์ โดยระบุว่าสาเหตุหลักที่บุคคลใช้อธิบายถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวของเขาได้แก่ ความสามารถ ความพยายาม ความยากของงาน และโชค โดยบุคคลจะตัดสินสาเหตุจากการประเมินระดับความสามารถของเขา การใช้ความพยายาม ลักษณะความยากง่ายของงาน และความมากน้อยและทิศทางของโชคที่เคยเกิดขึ้น ซึ่งการอธิบายสาเหตุของบุคคลสำหรับผลกระทบที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของบุคคล และในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน การคาดหวังความสำเร็จหรือความล้มเหลวในอนาคต ก็มีพื้นฐานมาจากการรับรู้ของบุคคล ถึงระดับความสามารถที่สัมพันธ์กับความยากของงาน เช่นเดียวกับการประมาณถึงการตั้งความพยายามและการทำนายเกี่ยวกับโชค

การรับรู้คุณลักษณะของสาเหตุแบบ 2 มิติ

ไวเนอร์ (Weiner.1986:48) ได้อธิบายโครงสร้างของสาเหตุในลักษณะลำดับชั้นแบบ 2X2 โดยมิติแรกของสาเหตุคือ มิติที่มาของสาเหตุ แบ่งเป็นมิติเหตุภายในและมิติเหตุภายนอก และมิติที่สองคือ มิติความคงที่ของสาเหตุ แบ่งเป็นมิติความคงที่และความไม่คงที่ของสาเหตุ ดังแสดงตามตาราง

ตาราง 1 โครงสร้างแบบ 2X2 สำหรับการรับรู้สาเหตุของผลสัมฤทธิ์

	มิติเหตุภายใน	มิติเหตุภายนอก
มิติความคงที่	ความสามารถ	ความยากของงาน
มิติความไม่คงที่	ความพยายาม	โชค

ที่มา : ภัทราพรรณ สุขประชา. 2540 : 20 ; อ้างอิงจาก Weiner. 1986 : 46

การรับรู้คุณลักษณะของสาเหตุแบบ 3 มิติ

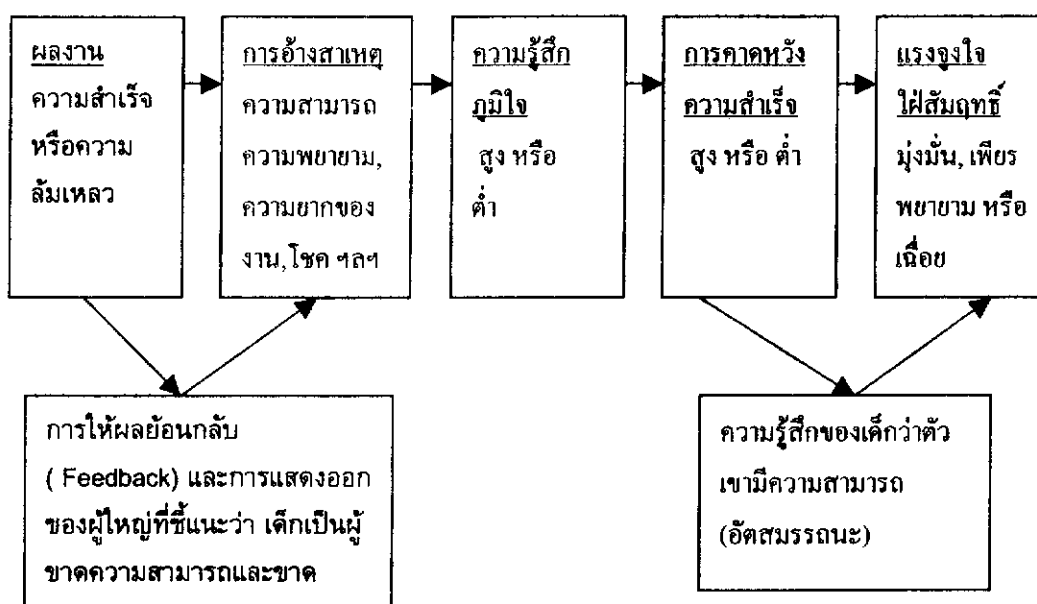
ไวเนอร์ (Weiner.1986:46) ได้เสนอมิติที่ 3 ของสาเหตุ เรียกว่า มิติความสามารถในการควบคุมสาเหตุ (Controllability) และแบ่งลักษณะของมิตินี้ออกเป็นมิติความสามารถในการควบคุมสาเหตุได้ (Controllable) และมิติความไม่สามารถในการควบคุมสาเหตุ (Uncontrollable) จากการกำหนดมิติของสาเหตุในลักษณะ 3 มิติ ทำให้สามารถจำแนกประเภทของสาเหตุออกได้เป็น 8 ลักษณะ ดังแสดงตามตาราง

ตาราง 2 สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลว จำแนกตามมิติของสาเหตุ 3 มิติ

ความสามารถในการควบคุมสาเหตุ	เหตุภายใน		เหตุภายนอก	
	คงที่	ไม่คงที่	คงที่	ไม่คงที่
สามารถควบคุมได้	ความพยายามแบบถาวร	ความพยายามชั่วขณะ	ความอคติของครู	การช่วยของคนอื่น
ไม่สามารถควบคุมได้	ความสามารถ	อารมณ์	ความยากของงาน	โชค

ที่มา : ภัทราพรรณ สุขประชา. 2540 : 20 ; อ้างอิงจาก Weiner. 1986 : 48.

เบอร์ก (ประสาธ อิศรปรีดา. 2538 : 327 ; อ้างอิงจาก Berk. 1991 : 443) ให้ข้อสังเกตว่า นอกจากการอ้างสาเหตุจะมีผลต่อแรงจูงใจของบุคคลแล้ว ความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถก็เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลโดยตรงต่อแรงจูงใจของบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างการอ้างสาเหตุ ความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ และแรงจูงใจได้สัมฤทธิ์ได้แสดงไว้ในภาพ

ภาพประกอบ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างการอ้างสาเหตุ อัตสมรรถนะ กับแรงจูงใจ

ที่มา : ประสาท อิศรปรีดา. 2538 : 37

จากภาพประกอบ 2 อธิบายได้ว่า มีองค์ประกอบอย่างน้อย 2 ประการที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของบุคคลคือ (1) ความสำเร็จหรือความล้มเหลวที่ได้รับ และ (2) การให้ผลย้อนกลับและทำที่หรือปฏิกิริยาของครูหรือผู้ใหญ่ ที่เป็นสิ่งชี้แนะความเชื่อของเด็กว่า เขาเป็นคนที่ขาดความสามารถหรือขาดความพยายาม องค์ประกอบทั้ง 2 ประการนี้จะมีผลต่อการอ้างสาเหตุ (Attribution) ของเด็ก ถ้าเด็กอ้างสาเหตุว่า ความสำเร็จที่เขาได้รับเนื่องมาจากความสามารถของเขา เขาย่อมเกิดความรู้สึกภูมิใจในตนเองต่ำ ความรู้สึกนี้จะนำไปสู่ระดับการคาดหวังผลที่เขาจะได้รับในอนาคต และความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะทำในสิ่งนั้นๆ ได้หรือไม่ การคาดหวังและความรู้สึกว่าตนมีความสามารถดังกล่าว จะมีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลในที่สุด

โควิงตัน (ประสาท อิศรปรีดา. 2538 : 327-330 ; อ้างอิงจาก Covington .1984)

ได้อธิบาย ความสัมพันธ์ระหว่าง การอ้างสาเหตุ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความรู้สึกว่าตนมีค่า (Self – Worth) โดยได้แยกกล่าวความสัมพันธ์ดังกล่าวในเด็ก 3 ประเภท คือ เด็กประเภทที่มุ่งสัมฤทธิ์ (Mastery-Oriented) เด็กประเภทที่หลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Failure-Avoiding) และเด็กประเภทยอมรับความล้มเหลว (Failure-Accepting) ไว้ดังนี้

1. เด็กประเภทที่มุ่งสัมฤทธิ์ (Mastery-Oriented) เด็กกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะเห็นคุณค่าของความสำเร็จ จึงมีความต้องการความสำเร็จสูง เขาจะมีความเห็นว่า ความสามารถของเขาสามารถเปลี่ยนแปลงให้ก้าวหน้าขึ้นได้ ด้วยเหตุนี้การตั้งเป้าหมายในการเรียนเพื่อรู้ (Learning Goals) เพื่อเพิ่มพูนทักษะและความสามารถของเขา เด็กประเภทนี้จะไม่กลัวความ

ล้มเหลว และความล้มเหลวไม่ได้เป็นตัวการให้ความรู้สึกเกี่ยวกับคุณค่าแห่งตน(Self – Worth) ลดน้อยลง

ในการตั้งเป้าหมาย เด็กประเภทนี้จะกำหนดเป้าหมายที่มีความยากระดับปานกลาง กล้าเสี่ยง และมีแรงจูงใจที่จะเอาชนะความล้มเหลว เมื่อทำสิ่งใดสำเร็จก็มักจะอ้างสาเหตุว่าเป็นเพราะความสามารถและความพยายามของตนเอง ดังนั้นเขาจึงมีความรับผิดชอบต่อการเรียน เขาจะทำงานได้ดีที่สุดในสถานการณ์ที่มีการแข่งขัน เป็นเด็กที่สามารถเรียนรู้ได้เร็วมีความมั่นใจในตนเองสูง และมีความกระตือรือร้นหรือเฝ้ารู้ตลอดเวลา เมื่อทำอะไรไปก็อยากรู้ผลสะท้อนกลับ(Feedback) แม้จะได้รับผลสะท้อนกลับทางลบก็ไม่ทำให้หมดกำลังใจ

2. เด็กประเภทที่หลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Failure-Avoiding) เด็กประเภทนี้มีแนวโน้มที่จะเชื่อว่า ความสามารถของบุคคลเป็นสิ่งที่คงที่และไม่สามารถพัฒนาได้ เป็นบุคคลประเภทที่ไม่เห็นคุณค่าของตนเองนัก นอกจากนี้ยังไม่สามารถแยกคุณค่าของตนเองออกจากผลงาน เขาจึงคงมักประเมินความฉลาดของตนเองจากคะแนนที่ได้ ฉะนั้น ในการเรียนเด็กประเภทนี้จึงตั้งเป้าหมายโดยการมุ่งคะแนน (Performance Goals) มากกว่าการมุ่งความรู้ การตั้งระดับความยากของเป้าหมายถ้าไม่ยากมาก ๆ ก็จะตั้งในระดับที่ง่ายมาก ทั้งนี้เพราะการตั้งเป้าหมายไว้สูงมาก ๆ เมื่อล้มเหลวก็สามารถอ้างได้ว่ามันยากมาก และการตั้งเป้าหมายไว้ในระดับที่ง่ายมาก ก็เพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว เป็นการปกป้องตนเองว่าตนเองยังคงมีคุณค่าอยู่

เด็กประเภทที่ชอบหลีกเลี่ยงความล้มเหลว มักอ้างสาเหตุที่ล้มเหลวว่า เพราะขาดความสามารถและมักอ้างสาเหตุที่ประสบความสำเร็จว่าเพราะองค์ประกอบภายนอก เช่น โชคหรืองานนั้นง่าย กล่าวอีกนัยหนึ่งเด็กที่ประสบผลสำเร็จในงานหนึ่ง ๆ เขาจะรู้สึกว่าการสำเร็จนั้นไม่ได้เกิดจากความสามารถของเขาเอง จึงเป็นการยากที่จะคาดหวังผลลัพธ์ที่ดีเช่นเดิมได้ สิ่งนี้จึงทำลายแรงจูงใจที่จะพยายามทำให้ได้ดีเท่าเดิมในคราวต่อไป

มักมีผู้เข้าใจผิดว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจต่ำหรือไม่มีแรงจูงใจความจริงแล้วเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำนั้นมีแรงจูงใจสูงเช่นกัน แต่เป็นแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว แทนที่จะเป็นแรงจูงใจที่จะมุ่งสู่ความสำเร็จ และเมื่อเด็กเหล่านี้ทำอะไรไม่สำเร็จ เขามักจะใช้กลวิธีปกป้องตนเองด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การโกหกตนเองว่าทำโดยใช้ความพยายามน้อย หรือแสร้งทำให้ล้มเหลว ทั้งนี้เพื่อรักษาสถานะตนเองว่าเป็นผู้มีคุณค่า หรือมีความสามารถอยู่นั่นเอง

3. เด็กประเภทยอมรับความล้มเหลว (Failure-Accepting) ถ้าเด็กประสบความล้มเหลว แล้วใช้กลวิธีปกป้องตนเองด้วยการโกหกตนเองดังที่กล่าวมาข้างต้นซ้ำ ๆ เป็นเวลานาน ในตอนท้ายเด็กก็อาจยอมรับว่าเขาเป็นคนไร้ความสามารถ ความรู้สึกว่าเขาไม่มีคุณค่าก็จะเสื่อมลง เขาจะกลายเป็นคนสิ้นหวัง และกลายเป็นเด็กประเภทยอมรับความล้มเหลว

เด็กประเภทนี้จะไม่มีความเชื่อว่า ความล้มเหลวของเขาเป็นผลมาจากความสามารถต่ำ และไม่มี ความหวังที่จะพัฒนาให้ดีขึ้น เขาจะกลายเป็นคนเก็บกด เฉื่อยชา และรู้สึกว่าเขา

ไว้ค่าครูอาจจะป้องกันไม่ให้เด็กประเภทหลีกเลี่ยงความล้มเหลวกลายเป็นเด็กประเภทยอมรับความล้มเหลวได้ โดยการช่วยให้เด็กรู้จักตั้งเป้าหมายใหม่ที่เป็นจริงมากขึ้น สนับสนุนให้เด็กตั้งความมุ่งมั่น และมีความทะเยอทะยานอย่างเหมาะสมกับอัตภาพ

ลักษณะการอนุมานสาเหตุกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ลักษณะการอนุมานสาเหตุแบ่งออกเป็น 4 ประการ (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง. 2539 : 46)

ดังนี้

1. ความสามารถ (Ability) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายในที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งรับรู้ว่ามีความสามารถ (Effort) เป็นความเชื่อว่าตนมีความสามารถ หรือถูกประเมินจากผู้อื่นว่ามีความสามารถ
2. ความพยายาม (Effort) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายในที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องมี
3. ความยากของงาน (Task Difficulty) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายนอกที่คงที่
4. โชค (Luck) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายนอกที่ไม่คงที่ เช่น เรื่องบังเอิญ หรือสภาพดินฟ้าอากาศ

แอตกินสัน (Atkinson. 1964 : 259-261) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังของความสำเร็จและความล้มเหลว คือหลังจากบุคคลทราบลักษณะของงานแล้วเขาสามารถคาดหวังว่าเขาจะทำอีกจะสำเร็จหรือไม่ ผู้ที่สามารถคาดหวังความสำเร็จหรือความล้มเหลวได้มักจะเป็นผู้อนุมานสาเหตุของความสำเร็จเป็นเพราะความสามารถ และอนุมานสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความพยายาม ดังนั้นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันจะมีการรับรู้สาเหตุต่างกัน (Klein. 1982 : 389) คือผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม ส่วนในกรณีประสบความล้มเหลวจะอนุมานสาเหตุว่าเป็นเพราะขาดความพยายาม และมีความคาดหวังว่าจะประสบความสำเร็จได้ถ้าเขาพยายามขึ้น ในขณะที่ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะอนุมานสาเหตุความสำเร็จมาจากปัจจัยภายนอก คือ โชคดี หรืองานง่าย ความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ ซึ่งการรับรู้โชคดีหรืองานง่ายเป็นปัจจัยภายนอกเขาไม่สามารถคาดหวังต่อไปว่าเขาจะประสบความสำเร็จได้ และความสามารถก็เป็นสิ่งคงที่ในตัวเขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำงานของเขาจึงน้อย

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า เคลน (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง. 2539 : 63-64 ; อ้างอิงจาก Klein. 1982) จากการศึกษาของเขาพบว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงการระบุสาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม ส่วนในกรณีที่ประสบความล้มเหลวมีการระบุสาเหตุว่าเป็นเพราะ ขาดความสามารถ และมีความหวังว่าจะประสบความสำเร็จหากมีการเพิ่มความพยายาม ในขณะที่บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะระบุสาเหตุ

ของความสำเร็จว่ามาจากสิ่งที่เขาควบคุมไม่ได้ คือ โชคดี หรืองานง่าย ส่วนการระบุสาเหตุของการล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ ซึ่งการระบุสาเหตุว่าโชคดีหรืองานง่ายเป็นสิ่งที่เขาควบคุมไม่ได้ เขาจึงไม่สามารถคาดหวังต่อไปว่าเขาจะประสบความสำเร็จได้และความสามารถก็เป็นสาเหตุที่มีลักษณะคงที่ ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นสิ่งล่อใจ หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำงานของบุคคลนั้นจึงมีน้อย ซึ่งสอดคล้อง ไวนเนอร์ และคูลกา (จรัส อุ่นจิตวิวัฒน์.2532 : 13 ; อ้างอิงจาก Weiner and Kulka. 1970) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการระบุสาเหตุ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำนั้น มักจะมีการระบุสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในลักษณะที่ต่างกันโดย บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีแนวโน้มที่จะอธิบายความสำเร็จที่จะเกิดขึ้น เนื่องมาจากตัวเขาเอง และถึงแม้จะประสบความล้มเหลว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็ยังยืนยันการกระทำต่อไป เนื่องจากเขามีความ เชื่อว่าความล้มเหลวของเขานั้นเกิดจากขาดความพยายาม ในขณะที่บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีแนวโน้มที่จะอธิบายความล้มเหลวว่าเกิดจากมีความสามารถไม่เพียงพอ ความยากของงานและความโชคร้าย ซึ่งการอธิบายเช่นนี้ก็เพื่อที่จะรักษาภาพพจน์ที่ดีของตนไว้ เนื่องจากสาเหตุของความล้มเหลวเป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถควบคุมได้

ไอคซ์และโลย์เด็น (ศรุตี ศรีจันทร์วงศ์.2536 : 62 ;อ้างอิงจาก Lckes and Layden.1978) ได้มีการศึกษาวิจัยโดยการถามนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงต่อการระบุสาเหตุของความสำเร็จของเขาเหล่านั้น จากหลายๆสาเหตุ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เพศชายมีการระบุสาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นปัจจัยภายในมากกว่าเพศหญิง เพศชายและผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีแนวโน้มต่อการระบุสาเหตุความสำเร็จจากภายในมากกว่าเพศหญิง และผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และยังมีการพบว่า เพศชายมีความคล้ายคลึงกัน ต่อการระบุสาเหตุของความล้มเหลวว่าไม่มีสาเหตุอื่นๆ การมองภาพที่ปรากฏของความล้มเหลวยังคงเป็นความแตกต่างกันสูง ซึ่งสอดคล้องกับ ฟรีส (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง.2539 : 63 ; อ้างอิงจาก Frieze.1981) ได้รายงานการวิจัยว่า เพศหญิงและเพศชายทุกระดับอายุมีแนวโน้มต่อการระบุสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวแตกต่างกัน และมีความคาดหวังในความสำเร็จในอนาคตที่ แตกต่างกันด้วย โดยที่เพศหญิงมีความคาดหวังในความสำเร็จต่ำกว่าเพศชาย และเพศหญิงจะประเมินผลงานของตนเองต่ำกว่าเพศชาย ซึ่งสิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับงานที่ต้องใช้สติปัญญา งานศิลปะและงานที่ใช้ทักษะทางร่างกาย

กล่าวโดยสรุป ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เมื่อประสบความสำเร็จจะเชื่อว่าเกิดจากความสามารถและความพยายาม แต่ถ้าเขาขาดความพยายามทำให้เขาประสบความล้มเหลว แต่ถ้าเขาพยายามมากขึ้นจะทำให้เขาประสบความสำเร็จได้ สิ่งนี้แสดงว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงคิดว่าเขาสามารถควบคุมผลลัพธ์ของงานได้ ในทางตรงข้ามกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำซึ่งเขาเชื่อว่าเขามีความสามารถต่ำและถ้าเขาได้พยายามก็จะเป็นไม่ประสบความสำเร็จในงาน คือเขามี

ความรู้สึกว่า เขาไม่สามารถควบคุมผลลัพธ์ให้ประสบความสำเร็จได้ จึงรับรู้สาเหตุ ของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะเขาขาดความสามารถ และรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะโชคดี

วิธีการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ในทัศนะของแมคเคลแลนด์ (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง.2539:47;อ้างอิงจาก McClelland.1969) เขาเห็นว่าสิ่งที่จะทำให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ถนัดนัก เพราะความต้องการผลสัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นฝังแน่นอยู่ในวัฒนธรรม เป็นต้นว่า ศาสตร์การดำเนินชีวิตและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิธีการที่บิดามารดาอบรมเลี้ยงดูบุตร จากการวิจัยของคาวาโน (Kawano.1992:593) ได้ศึกษา เรื่องการเปรียบเทียบวัฒนธรรมที่ต่างกันตามการรับรู้ความสำเร็จและความล้มเหลวใน กีฬาและสนามกีฬาระหว่างนักศึกษาระดับวิทยาลัยชาวญี่ปุ่นและชาวอเมริกัน โดยทำการเปรียบเทียบการรับรู้ความสำเร็จและความล้มเหลวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าวและเพื่อประเมินความแตกต่างของเพศภายในวัฒนธรรมเดียวกันและต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าความแตกต่างของเพศภายในแต่ละวัฒนธรรมและความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการรับรู้ก่อนและหลังของความสำเร็จและความล้มเหลวในกีฬาและบริบทของโรงเรียนนั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูการให้การศึกษา และพื้นฐานด้านวัฒนธรรม แมคเคลแลนด์ได้เสนอแนะว่า ในการอบรมเลี้ยงดูควรจะลดอำนาจข่มขู่ของบิดา (Father dominance) ให้น้อยลง และสร้างทัศนคติ ค่านิยมที่เน้นผลสัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคล แทนที่จะเน้นการพึ่งพาอาศัยและอำนาจจากภายนอกซึ่งบุคคลไม่สามารถจะควบคุมได้อันเป็นสิ่งสำคัญมาก นอกจากนี้ แมคเคลแลนด์ยังได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายอีก 3 ประการ (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง.2539:48 ;อ้างอิงจาก McClelland.1969) คือ

1. การฝึกหัดให้บุคคลสนใจกับความคิดเห็นของคนอื่น (Other Directedness) เพื่อให้บุคคลคลายึดมั่นในประเพณี หันมาหาเครื่องยึดเหนี่ยวอย่างอื่นสำหรับควบคุมการปฏิบัติเชิงสังคมและมีการรณรงค์ทางอุดมการณ์ (Ideological campaign) ซึ่งจะช่วยให้บุคคลมีความมั่นคงในอุดมการณ์เพิ่มขึ้น
2. การจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น โดยเน้นถึงความสำคัญของการจัดทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นเป็นหมู่คณะ เพื่อให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและเกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

อัญชัญ พรสมผล (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กฤตกรรมกลุ่มและรายบุคคลของนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ ผลการศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เมื่อทำงานเป็นกลุ่มจะมีกฤตกรรมสูงกว่าเมื่อทำงานเป็นรายบุคคล

2. ความแตกต่างระหว่างกฤตกรรมกลุ่ม รายบุคคลในกลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไม่สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

3. การช่วยให้บุคคลมีความคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ (Achievement related fantasies) โดยการสนับสนุนทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่นในห้องเรียนควรมีการสอนให้ผู้เรียนคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์และสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างจิตภาพขึ้นซึ่งผู้เรียนอาจนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

นอกจากนี้แมคเคลแลนด์ ยังเน้นว่า ควรใช้คนที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงอยู่แล้วที่มีอยู่ในสังคมให้เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น กล่าวคือควรพยายามชักจูงให้ผู้ที่มีความใฝ่สัมฤทธิ์ประกอบธุรกิจหรือวิสาหกิจเกี่ยวกับการผลิต (Productive enterprise)ให้มากขึ้น

ดีชาร์ม (DeCharms.1976:40) ได้เสนอเทคนิคการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับเด็กไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้เข้าใจความปรารถนาของตนเอง โดยการศึกษาด้วยตนเองและยอมรับความต้องการของบุคคลอื่นๆด้วย
2. สามารถเลือกจุดมุ่งหมายที่เป็นไปได้จริง สำหรับตนเอง เป็นการสร้างจุดมุ่งหมายจากภายในตัวเอง (Internal Goal Setting)
3. พัฒนาการวางแผนงานให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง และมีการกระทำที่สามารถปฏิบัติเพื่อให้ถึงจุดมุ่งหมายนั้นได้
4. ให้รู้แนวทางที่ว่าเขาจะไปสู่จุดหมายได้อย่างไร โดยเน้นให้เกิดความรับผิดชอบตนเอง (Personal Responsibility) และการดำเนินงานตามแผนงานที่สามารถปฏิบัติได้

อัลซูเลอร์ (ภัทรพรรณ สุขประชา. 2540 : 24; อ้างอิงจาก Vidler.1977) ได้ศึกษากระบวนการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยทั่วไป และสรุปออกมาเป็น แนวทางการสอนเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นลำดับขั้น 6 ประการ คือ

1. จะต้องเน้นความสนใจไปที่ “อะไรกำลังเกิดขึ้นที่นี่และเดี๋ยวนี้”
2. ทำให้เกิดประสบการณ์ที่เข้มข้น สามารถผสมผสานประสบการณ์ทางด้านความคิดกระทำและความรู้สึกต่าง ๆ เข้าด้วยกันได้
3. ให้บุคคลสามารถตีความหมายประสบการณ์ของตนได้ โดยพยายามให้เขายกระดับความคิดรวบยอดว่าอะไรเกิดขึ้นบ้างในขณะนั้น
4. สร้างความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์กับค่านิยม จุดมุ่งหมายและพฤติกรรมของตนเอง ตลอดจนสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบุคคลอื่นให้ได้
5. สร้างให้เกิดความมั่นคงทางด้านความคิด การกระทำและความรู้สึกต่าง ๆ เกี่ยวกับความสำเร็จ โดยอาศัยประสบการณ์จากการฝึกหัด
6. กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตัวบุคคลเอง

เอนกกุล กริแสง (2521 : 125-129) ได้เสนอแนะการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ดังนี้

1. ใช้คำชมเชยหรือคำในที่ที่เหมาะสม
2. มีการทดสอบบ่อยครั้ง
3. ส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง
4. ใช้วิธีการที่แปลกและใหม่เพื่อเร้าใจเด็ก
5. ให้รางวัลล่วงหน้าเพื่อยั่วให้พยายามมากขึ้น
6. ใช้ตัวอย่างจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยเป็นอย่างดี
7. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน
8. ใช้เกมและการเล่นละครเข้ามาในการสอน
9. ลดการทำเด่นของผู้เรียน

วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณีย์ ชีรดากร (2533 : 29) กล่าวถึงวิธีสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้หลายวิธี คือ

1. การเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อาจจะกระทำได้โดย
 - 1.1 การเร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น
 - 1.2 ให้หลีกเลี่ยงความกังวลในระดับที่เหมาะสม ทำให้เกิดการเสาะแสวงหาความรู้
2. การแข่งขันและร่วมมือ
3. การชมเชยหรือคำเหนี่ยวนำ
4. การให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเอง
5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
6. การให้รางวัลและการลงโทษ

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า กอดดาส,บิดเดิล และอันเดอร์วูด

(ภัทราพรณ สุขประชา, 2540 : 27 ; อ้างอิงจาก Goudas,Biddle and Underwood. 1995)

ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มที่เกิดแรงจูงใจและการรับรู้ความสามารถของตนเองกับแรงจูงใจภายใน และผลสัมฤทธิ์ จากหลักสูตรการสอนของครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตฝึกหัดครูชั้นปีที่ 3 จำนวน 40 คน จากมหาวิทยาลัยทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศอังกฤษ หลักสูตรนี้นำมาทดลองใช้ในวิชายิมนาสติก โดยนิสิตได้รับหนังสือคู่มือยิมนาสติก จากนั้น ในแต่ละแบบฝึกหัด นิสิตจะได้ทำการฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม ๆ และครูผู้สอนประจำวิชาจะเป็นผู้ให้คำแนะนำเพิ่มเติม นอกจากนี้ยังอนุญาตให้นิสิตประเมินคนอื่น ๆ ในกลุ่มด้วย การประเมิน ครูจะประเมินความสามารถของแต่ละคนในแต่ละแบบฝึกหัด และจะได้รับคะแนนเพิ่มพิเศษ สำหรับความสามารถในกลุ่มรวมด้วยซึ่งผลที่ได้คือ นิสิตมีแนวโน้มที่จะเกิดแรงจูงใจและการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น หลังจากเรียนจบแบบฝึกหัดแรก และมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจภายในและผลสัมฤทธิ์เมื่อจบหลักสูตรแล้วด้วย นอกจากนี้ประยูร บุญใช้ (2544:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง

การพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนตามแนวคิดประสบการณ์เรียนรู้ผ่านสื่อกลางเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาของนักศึกษาในสถาบันราชภัฏ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียน การสอนตามแนวคิดประสบการณ์เรียนรู้ผ่านสื่อกลางจะมีความสามารถในการแก้ปัญหา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การเรียนการสอนแบบปกติซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ สุปรียา ดันสกุล (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนแบบการจัดข้อมูลด้วยภาพที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ผลการเรียนและความสามารถทางการแก้ปัญหา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และความสามารถทางการแก้ปัญหาสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ภูษงค์ โรจน์แสงรัตน์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการบูรณาการการสอนโครงงานออกแบบในวิชาออกแบบพาณิชย์ศิลป์ โดยอินเทอร์เน็ตที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนโครงงานออกแบบในวิชาออกแบบพาณิชย์ศิลป์โดยอินเทอร์เน็ต มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีแนวโน้มว่าผู้เรียนให้ความสนใจในการจัดกิจกรรมบูรณาการที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อควบคู่กับการสอนในห้องเรียนศิลปะ ในอนาคต ส่วน อัลซูลเลอร์ และคนอื่นๆ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525 : 67 ; อ้างอิงจาก Alschuler and others. 1973 : 12) ได้ชี้แนะทางของแมคเคลแลนส์จัดโปรแกรมการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีการวิเคราะห์หลักการ และลำดับขั้นตอนการฝึกอบรมเพื่อให้สะดวกต่อการฝึกปฏิบัติการ กล่าวคือการฝึกทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะส่งเสริมค่านิยมทางสังคม เช่น ความเป็นอิสระ การยอมรับ หรือรับผิดชอบในผลการกระทำของตน มีการพัฒนาเยี่ยงผู้ประกอบการโดยพยายามอธิบายและให้ความกระจ่างด้านแนวคิดนี้สัมพันธ์กับการแสดงออก เช่น มีการเสี่ยงพอสมควร มีความคิดริเริ่ม มีการใช้ผลย้อนกลับ ที่เป็นรูปธรรม และมีการวางแผนอนาคตอย่างรอบคอบ

นอกจากนี้ ความตั้งใจจริงเป็นสิ่งสำคัญมากในการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การที่จะให้บุคคลได้รู้จักกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์วิธีเดียวกันก็คือ ให้เขาได้มีประสบการณ์กับสิ่งนั้น การได้รับการฝึกโดยผ่านประสบการณ์โดยตรง จะทำให้บุคคลค้นพบบางสิ่งบางอย่าง เกี่ยวกับค่านิยมและความรู้สึกนึกคิดของตนเพิ่มขึ้น การเรียนรู้โดยผ่านเกมต่างๆ จะส่งเสริมการตั้งเป้าหมายของตนเอง เพื่อส่งเสริมเป้าหมายที่เป็นความสำเร็จ ผู้รับการฝึกต้องมีอิสระในการกำหนดเป้าหมายและการวัดผลสัมฤทธิ์ด้วยตนเอง การให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ต่างๆ จะช่วยส่งเสริมความกระตือรือร้นในการคิดคำนวณการเสี่ยงให้อยู่ในระดับพอประมาณ ซึ่งตนจะสามารถทำได้สำเร็จเมื่อบุคคลรู้ว่าการต้องการความสำเร็จคืออะไร และสามารถอภิปรายในสิ่งนี้ได้ เขาก็จะสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และประเมินความต้องการเหล่านั้นได้ด้วยตนเอง

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แอนเดอร์สัน (Anderson.1981 : 41-42) ได้เสนอวิธีการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. การสังเกต ก่อนการสังเกตพฤติกรรมจะต้องแน่ใจถึงการกำหนดนิยามพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับคุณลักษณะที่จะวัดไว้อย่างชัดเจนล่วงหน้า การสังเกตที่ดีจำเป็นต้องสังเกตในหลายสถานการณ์ และสังเกตต่อเนื่องในช่วงระยะเวลานานพอ
2. การให้บุคคลรายงานด้วยตนเอง โดยทั่วไปแล้วแบบชนิดให้รายงานด้วยตัวเองนี้มักประกอบด้วยข้อคำถาม หรือคำคุณศัพท์ กำหนดให้บุคคลแสดงความรู้สึกต่อข้อคำถามนั้นว่าเห็นด้วยหรือไม่ หรือให้ตอบคำถาม เพื่อค้นหาอารมณ์ความรู้สึก หรือให้เลือกคำคุณศัพท์เพื่ออธิบายวัตถุ กิจกรรม หรือแนวคิดที่กำหนดให้

สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527 : 31) กล่าวว่า การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นการวัดบุคลิกภาพด้านหนึ่ง ซึ่งการวัดบุคลิกภาพเป็นเรื่องที่วัดได้ยากเมื่อเปรียบเทียบกับ การวัดในสิ่งอื่นๆ นักจิตวิทยาได้พยายามสร้างเครื่องมือขึ้นมาเพื่อวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งมีอยู่ 5 วิธี คือ

1. วิธีการสังเกต การสังเกตเป็นรากฐานของวิทยาศาสตร์ทุกแขนงตั้งแต่ประสบการณ์อันซับซ้อน

2. วิธีการทดสอบ การทดสอบประกอบด้วยข้อความหลายสิบข้อที่ผู้ทดสอบตั้งโดยถือเอาปกติวิสัยของคนทั่ว ๆ ไปเป็นมาตรฐานซึ่งบางข้อเป็นคำถามเกี่ยวกับความกลัว ความวิตกกังวล ความนิยมในลัทธิการเมือง หรือเศรษฐกิจ ความสนใจในสิ่งต่างๆ หรือปฏิกิริยาที่คนทำอยู่เสมอๆ เมื่อตกอยู่ในสภาพนั้นๆ เป็นต้น

3. การประมาณค่าโดยการเลือกคุณลักษณะ บุคลิกภาพที่เป็นเครื่องเชิดชูให้บุคลิกภาพเด่นสะดุดตา เช่น ความสงบเสถียร แล้วให้หลาย ๆ คนช่วยกันประมาณค่าว่าบุคลิกภาพของผู้ถูกประมาณค่าอันนั้นตกอยู่ในขั้นไหน คือมีสงบเสถียรมากน้อยเพียงใด

4. การวิเคราะห์ตัวเอง คือ การประมาณค่าตัวเองแบบวิเคราะห์ตัวเองแบบปรนัยจะเป็นประโยชน์ในการเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน

5. การสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์มีหลักคล้าย ๆ กับการวิเคราะห์ตัวเองต่างกันที่ผู้สัมภาษณ์มาตั้งคำถามให้เราติดตามเพื่อให้เราวิเคราะห์ตนเอง ผู้สัมภาษณ์เป็นผู้จดบันทึกและประมาณค่าบุคลิกภาพของเขา ผู้ถูกสัมภาษณ์จะไม่รู้ว่าตัวถูกสอบบุคลิกภาพ

ตามที่กล่าวมาข้างต้น การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เราสามารถทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับความเหมาะสมกับผู้ที่ต้องการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 มาตรา ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ใช้วัดบุคคลจำนวนมากและทราบผลในเวลาอันรวดเร็ว

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

เพศ

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผู้สนใจทำการศึกษาวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ดังเช่น ฮิลล์ (รุ่งโรฬส ลิทธิเวชย์. 2534 : 30 ; อ้างอิงจาก Hill. 1966 : 811) ได้ศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างชายและหญิงกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทกซัส โดยเขียนอัตชีวประวัติและนำมาวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรากฏว่านิสิตหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านิสิตชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ นฤทัย ดาวเรือง (2546 : 63-65) พบว่า วัยรุ่นหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ สูงกว่าวัยรุ่นชาย ทั้งนี้เนื่องมาจากสภาพของสังคมไทยที่ครอบครัวยุคใหม่ให้ความสำคัญ ในการอบรมบุตรหลานเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ประกอบกับเพศหญิงว่านอนสอนง่าย มีกฎระเบียบคำสั่งมาตั้งแต่เด็ก ส่วนเพศชายสังคมเปิดโอกาสให้สามารถปรับตัวได้เรียนรู้ในเรื่องต่างๆ โดยไม่มีขอบเขตจำกัด จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เพศหญิงมีความมุ่งมั่นตั้งใจจริงในการทำงานทุกอย่างให้ประสบผลสำเร็จ เป็นที่ชื่นชอบและชื่นชมของคนรอบข้าง ทั้งครอบครัว ชุมชนและสังคม ส่วนณัฐวุฒิ ธรรมกุลมณฑล (2534: 194) ได้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทการศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาย มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาหญิง โดยเฉพาะด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน ส่วนการศึกษาของ แอนัสตาซิ (นพรัตน์ เอี่ยมอดุง. 2539 : 115 ; อ้างอิงจาก Anastasi. 1971) ที่กล่าวว่า มีข้อมูลต่างๆ จำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าในสหรัฐอเมริกา เพศชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศหญิง

ในขณะที่ ปริญญาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 73-74) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นำมาศึกษาได้แบ่งเป็น 6 ด้าน คือความทะเยอทะยานทางการเรียน การวางแผนทางการเรียน ความกล้าเสี่ยงทางการเรียน การมีเอกลักษณ์ทางการเรียน ความกระตือรือร้นทางการเรียน ความรับผิดชอบทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่าระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมทุกด้าน ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาชายมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาหญิงเพียงด้านเดียว คือ ด้านความกล้าเสี่ยงทางการเรียน ส่วน รุ่งโรฬส ลิทธิเวชย์ (2534. บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการปฏิบัติตนอย่างมีพรหมวิหารสี่ ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่า นิสิตชายกับนิสิตหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ เบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อวิชาชีพครูและพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับ มลวิภา สุวรรณมัลย์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กวัยรุ่นชายและเด็กวัยรุ่นหญิง จำนวน 674 คน ซึ่งพบว่าเด็กวัยรุ่นชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ เลิศศิลป์ รัตมุสิก (2538 : 60) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน ของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษาที่ 1 พบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนเพศชาย และผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนเพศหญิง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษาที่ 1 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนเพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานด้านความกระตือรือร้นและด้านความรับผิดชอบสูงกว่าผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงจะมีความขยัน หมั่นเพียร มีความละเอียดอ่อนสูงกว่าเพศชายจึงทำให้มีความแตกต่างกันใน 2 ด้าน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า โครงสร้างของร่างกายมนุษย์ อาจไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยตรง แต่อาจจะเป็นเพียงภาวะแวดล้อมที่มีส่วนช่วยกำหนดการที่จะได้มาซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เท่านั้น

ชั้นปีที่ศึกษา

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีที่ศึกษากับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผู้สนใจทำการศึกษาวิจัย ดังนี้คือ รุ่งโสพล สิทธิเวช (2534 : 101-102) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการปฏิบัติตนอย่างมีพรหมวิหารสี่ ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง กว่านิสิตชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ นฤทัย ดาวเรือง (2546 : 65) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านคตินิยมของวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีระดับชั้นเรียนที่สูงกว่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่าผู้เรียนที่มีระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่า และการวิจัยของเกศศิริ บุญญะอดิชาติ (2541 : 73) พบว่าวัยรุ่นตอนปลายหรือผู้เรียนที่มีอายุมากมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งเป็นผลมาจากระดับอายุและการศึกษาที่เพิ่มขึ้นจึงทำให้วัยรุ่นตอนปลายหรือวัยรุ่นที่ระดับชั้นสูงกว่ามีวุฒิภาวะ ประสบการณ์ และ ความคิดที่ซับซ้อนกว่า วัยรุ่นที่ระดับชั้นต่ำกว่าจะมี ส่งผลให้วัยรุ่นที่อยู่ระดับชั้นสูงกว่า มีการประพฤติดและปฏิบัติในสิ่งที่เกิดผลประโยชน์ ตรงเป้าหมายและจริงจัง ส่วนวัยรุ่นที่อยู่ระดับชั้นต่ำกว่า ยังค้นหาตัวเอง ไม่รู้จุดมุ่งหมายของชีวิตเพียงพอ จึงทำให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งขัดแย้งกับ นพพร ภาวนนตรี (2528 : 76-77) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความวิตกกังวลและ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนนายทหารสามเหล่าทัพ ชั้นปีที่

2 กับชั้นปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายเรือชั้นปีที่ 2 กับนักเรียนนายเรือชั้นปีที่ 5 และนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 กับนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ชั้นปีที่ 2 กับ ชั้นปีที่ 5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนนายทหารชั้นปีที่ 2 มีแนวโน้มสูงกว่า นักเรียนนายทหารชั้นปีที่ 5 ทั้งสามเหล่าทัพ ทั้งนี้เพราะนักเรียนนายทหารชั้นปีที่ 5 ไม่จำเป็นต้องมีความกระตือรือร้น เนื่องจากค่อนข้างแน่ใจได้ว่าโอกาสตกมีน้อยกว่าเพราะได้ผ่านการกลั่นกรองมามากแล้วจึงมีผลทำให้การเรียนรู้ลดลง

ดังนั้นจากการศึกษาเอกสารงานวิจัยทางการศึกษาจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นที่สูงกว่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนต่ำกว่าทั้งนี้เพราะกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่า ได้รับการอบรมสั่งสอน และผ่านประสบการณ์ต่างๆ มามากกว่า ประกอบกับอยู่ในระยะที่จะจบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพทำให้มีความตื่นตัวและกระตือรือร้นมากกว่า

คณะที่ศึกษา

นพพร ภวมนตรี (2528 : 75) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความวิตกกังวลและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนนายทหารสามเหล่าทัพ ชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายทหารแต่ละเหล่าทัพ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าและนักเรียนนายเรืออากาศ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า นักเรียนนายเรือ สาเหตุเนื่องมาจากด้านความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ ข้าราชการทหารเท่าที่ปรากฏ ข้าราชการที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้ามักมีโอกาที่จะก้าวหน้าทางด้านการเมือง และการบริหารกองทัพไทยได้มากที่สุด ส่วน ณัฐฉนิ ธรรมกุลมณฑล (2534 : 102) ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2533 ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน คือ นักศึกษาสาขาวิชาช่างตัดเสื้อ และช่างโทรทัศน์ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษและพิมพ์ดีด ในด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษและช่างตัดเสื้อ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาพิมพ์ดีดในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น

ในขณะที่ ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 73-74) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ เบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อวิชาชีพครูและพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักศึกษาคณะ

ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันมีเจตคติต่อวิชาชีพครูและพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วน รุจิรา เยาวมาตย์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความพึงพอใจในวิชาพลศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพกับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง

การอบรมเลี้ยงดู

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า จรรยา สุวรรณทัต (2521 : 34) ได้ทำการประมวลผลการวิจัยเรื่องวิธีการอบรมเลี้ยงดู สรุปว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่สำคัญคือ ผู้ปกครองต้องทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาได้รับความรักความอบอุ่นอย่างเพียงพอ ฝึกให้เด็กมีความอบอุ่นอย่างเพียงพอ ฝึกให้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเองตั้งแต่อายุน้อย ให้เด็กฝึกการพึ่งตนเองและเป็นอิสระจากผู้ใหญ่ การอบรม การลงโทษ และให้รางวัลเด็กนั้น ต้องทำด้วยความมีเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ การควบคุมดูแลเด็กอย่างเข้มงวดนั้นอาจทำให้เด็กมีนิสัยก้าวร้าว เป็นการขัดขวางพัฒนาการทางสังคมที่เหมาะสมตามกาลเทศะด้วย ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ใจทิพย์ พวงทอง (2540 : 23) ซึ่งพบว่า การยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของเด็กจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการคิด ตัดสินใจหรือแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง และงานวิจัยของ จริญญา สุทธานุกุล (2533 : 29) ได้สรุปว่าผู้เรียนที่มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวดี บิดามารดาคูดูแลเอาใจใส่ แนะนำวิธีการเรียนแก่บุตร จะช่วยส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้

สุวัลยา วงษ์กระจำจ (2523 :บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบระดับควบคุมตนเอง โดยมาตราประมาณค่า เอส ซี เอส ของนักศึกษาที่มีการรับรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันจะมีระดับการควบคุมตัวเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักจะมีระดับการควบคุมตัวเองสูงกว่าผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษและแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก ส่วนโยธิน ต้นสันยุทธิ์ (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาพบว่า การศึกษาเป็นจำนวนมาก ที่ได้แสดงว่าบุคคลที่ได้ถูกประมาณค่าว่ามีแรงจูงใจความสัมฤทธิ์สูงถูกแม่เรียกร้องให้เป็นคนพึ่งตนเองตั้งแต่อายุน้อย และให้เป็นตัวของตัวเองอย่างมาก เช่น เข้านอนเองทำตนให้สนุกสนานเลือกเสื้อผ้าใส่เอง และเมื่อโตขึ้นหน่อยหาเงินใช้จ่ายเอง ในการศึกษาสังคมต่างๆ จะพบว่าที่ไหนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ผู้ปกครองจะเร้าให้เด็กพึ่งตัวเองตั้งแต่อายุน้อย ส่วนในสังคมที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ผู้ปกครองจะไม่เรียกร้องให้เด็กเป็นตัวของตัวเองอย่างเข้มงวดมักจะเริ่มเมื่อโตแล้ว นอกจากนี้ วินเทอร์บอทอม (Alschuler, 1973 : 27 ; citing Winterbotton, N.d.) กล่าวว่า ลักษณะโครงสร้างทางครอบครัว หรือคุณค่าทางวัฒนธรรมต่างกันโดยเฉพาะความแตกต่างของพฤติกรรมพ่อแม่จะเป็นตัวนำไปสู่ความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงหรือต่ำในตัวเด็ก ผลการศึกษาพบ

ว่าแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นมักจะมีมาตรฐานสำหรับลูกไว้สูง คาดหวังให้ลูกมีพฤติกรรมอิสระมากกว่า แม่ลูกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ นอกจากนี้มักจะให้รางวัลแก่ลูกด้วยความรักอยู่เสมอ

นอกจากนี้ มาริสา รัฐปัตย์ (2532 : 86-98) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการศึกษาพบว่า

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน แบบรักและตามใจ และแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2. ผู้ที่พ่อแม่มีบทบาทนำในการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก แต่ผู้ที่พ่อแม่มีบทบาทนำในการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันแบบรักและตามใจ และแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3. ผู้ที่แม่มีบทบาทนำในการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก แต่ผู้ที่แม่มีบทบาทนำในการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันแบบรักและตามใจ และแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ดังนั้นสรุปได้ว่าวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมีผลดีต่อเด็ก คือ วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยที่พ่อแม่ยอมรับฟังความคิดเห็นและการแสดงออกของเด็กใช้เหตุผลในการส่งเสริมหรือห้ามกระทำการต่าง ๆ ให้เด็กมีโอกาสใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ และให้โอกาสเด็กในการตัดสินใจด้วยตนเอง อันจะช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจ มีความอดทน อุตสาหะ และไม่ควรใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และปล่อยปละละเลย เพราะการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 2 แบบนี้จะทำให้เด็กถูกทำลายพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทั้งอารมณ์ สังคมและความคิด ผลที่ตามมาคือทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าทำอะไร ไม่กระตือรือร้น ไม่เป็นตัวของตัวเองพึ่งพาผู้อื่น ขาดความทะเยอทะยานและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง“แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทรเกษม” ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้คือ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ลักษณะของแบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้การศึกษาค้างนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-ชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2547 ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 9,405 คน จำแนกเป็นนักศึกษาหญิง 5,086 คน และนักศึกษาชาย 4,319 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่1-ชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดย กำหนด ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ตามการคำนวณจากสูตรของ ยามาเน่ (Yamane, 1967 : 886 - 887) โดยกำหนดความเชื่อมั่น 95% ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ทั้งหมด 443 คน และจากนั้นใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling) ตาม เพศ คณะที่ศึกษา และชั้นปีที่ศึกษา ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ คณะและชั้นปีที่ศึกษา

คณะ	ชั้นปีที่ศึกษา	จำนวนประชากร			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง			รวม
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	1	428	374	802	14	15	29	96
	2	245	352	597	10	13	23	
	3	209	290	491	9	11	21	
	4	223	363	586	10	14	24	
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	1	512	248	760	14	9	23	88
	2	362	271	633	13	10	23	
	3	269	216	485	11	11	22	
	4	329	258	587	9	11	20	
ครุศาสตร์	1	111	129	240	8	9	17	72
	2	43	93	136	9	10	19	
	3	83	118	201	9	9	18	
	4	114	120	234	10	8	18	
วิทยาการจัดการ	1	453	691	1144	14	15	29	108
	2	174	484	658	12	15	27	
	3	163	284	447	11	14	25	
	4	245	466	711	13	14	27	
เทคโนโลยีการเกษตร	1	104	104	208	11	10	21	79
	2	84	82	166	10	9	19	
	3	86	37	123	10	9	19	
	4	82	106	188	9	11	20	
รวม	-	4319	5086	9405	200	243	443	443

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้า บทความ เอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ของพรพรรณ จันทรง (2541) ปิยดา ปัญญาศรี (2545) และ พชรินทร์ วินัยกุลพงศ์ (2546) โดยแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ โรเจอร์ (Rogers) และแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างเครื่องมือจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยของ สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527) รุ่งโสพล สิริทิพย์ (2534) เพ็ญศรี แก่งทอง (2540) และปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของไลเคิร์ต
3. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1. และ 2. มาสร้างแบบสอบถาม จำนวน 2 ชุด คือ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู จำนวน 45 ข้อ และ แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ
4. หากคุณภาพของเครื่องมือโดยนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน (ภาคผนวก ข) ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาแล้วจึงนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขนำเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปทดลองใช้
5. นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค ร้อยละ 25 กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้การทดสอบที (t-test)(Ferguson. 1981 : 180) วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.71 ขึ้นไป ไว้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ข้อคำถามการอบรมเลี้ยงดู 45 ข้อ และข้อคำถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน 47 ข้อ และสำหรับข้อคำถามที่มีค่าอำนาจ จำแนกต่ำกว่า 1.71 จำนวน 3 ข้อ ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงสำนวนภาษาและเนื้อหาเกี่ยวกับประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท ได้ข้อคำถามการอบรมเลี้ยงดู 45 ข้อ และข้อคำถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน 50 ข้อ (ภาคผนวก ค)

6. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach, 1984:61) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ทั้งฉบับเท่ากับ 0.8889 ส่วนแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.9703

7. เมื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อพิจารณาปรับปรุงก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลต่อไป

ลักษณะของแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านส่วนตัวของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1-ปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยสอบถามเกี่ยวกับ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check list)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจาก พรพรรณ จันทรถง (2541) ปิยดา ปัญญาศรี (2545) และ พชรินทร์ วินัยกุลพงศ์ (2546) โดยแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ โรเจอร์ (ปิยดา ปัญญาศรี, 2545 : 37 ; อ้างอิงจาก Rogers, 1986) เป็น 3 แบบคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ได้แก่ข้อ 1-15 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ได้แก่ข้อ 16-30 และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ได้แก่ข้อ 31-45 แบบละ 15 ข้อ จำนวนทั้งหมด 45 ข้อ โดยแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นเกิดขึ้นกับฉันเป็นประจำสม่ำเสมอ
ค่อนข้างจริง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นเกิดขึ้นกับฉันบ่อยครั้ง
เป็นจริงปานกลาง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นเกิดขึ้นกับฉันบางครั้ง
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นไม่เกิดขึ้นกับฉันบ่อยครั้ง
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย
เกณฑ์การให้คะแนน		
จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้	4 คะแนน
เป็นจริงปานกลาง	ให้	3 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้	2 คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนของการอบรมเลี้ยงดู

ผู้วิจัยให้คะแนนจากแบบสอบถามของแต่ละคน แล้วจัดแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ตามวิธีการอบรมเลี้ยงดู คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เมื่อรวมคะแนนของแต่ละคนแล้วนำไปหาค่าเฉลี่ยของแบบการอบรมเลี้ยงดู ว่าแบบใดมีค่าเฉลี่ยสูงสุดถึงนักศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนั้น (ปิยดา ปัญญาศรี. 2545 : 92)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างเครื่องมือจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยของ สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527) รุ่งโสพล สิทธิเวทย์ (2534) เพ็ญศรี แก่งทอง (2540) และปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542) ข้อคำถามประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ ความทะเยอทะยานทางการเรียน ข้อ 1-10 ด้านความกระตือรือร้นทางการเรียน ข้อ 11-20 ด้านความกล้าเสี่ยงทางการเรียน ข้อ 21-27 ด้านความรับผิดชอบตนเองทางการเรียน ข้อ 28-35 ด้านการรู้จักวางแผนทางการเรียน ข้อ 36-42 ด้านความมีเอกลักษณ์ทางการเรียน ข้อ 43-50 รวมทั้งสิ้น 50 ข้อ โดยแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ(Rating Scale) ตามแบบของไลเคิร์ท

ผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

- มากที่สุด 5 หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับมากที่สุด
- มาก 4 หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับมาก
- ปานกลาง 3 หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับปานกลาง
- น้อย 2 หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับน้อย
- น้อยที่สุด 1 หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

มากที่สุด	ให้	5 คะแนน
มาก	ให้	4 คะแนน
ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
น้อย	ให้	2 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ย ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมาก
- คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับน้อย
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการเก็บข้อมูลเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจากนักศึกษา แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. นำข้อมูลที่ได้มาตรวจค่าคะแนนและนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ (SPSS for WINDOWS)

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการจัดกระทำข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยการหาค่าสถิติพื้นฐานโดยการแจกแจงความถี่คำนวณค่าร้อยละ
2. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยรวมและเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบ ความมีเอกลักษณ์ ด้านการรู้จักวางแผน ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำแนกตามตัวแปรเพศ ใช้การทดสอบค่าที(t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชา และการอบรมเลี้ยงดู ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)(Ferguson.1981 : 190)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มสูงและร้อยละ 25 ของกลุ่มต่ำ แล้วใช้การทดสอบค่าที วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก

2.2 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในตัวแปรเพศใช้การทดสอบค่าที

3.2 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในตัวแปร ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา การอบรมเลี้ยงดู ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อให้การแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	หมายถึง	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F- distribution
SS	หมายถึง	ผลรวมกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Square)
df	หมายถึง	ระดับขั้นแห่งความอิสระ (Degrees of Freedom)
p	หมายถึง	ค่าความน่าจะเป็นที่ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน
*	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษาโดยการหาค่าความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม และเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์ โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดยรวมและเป็นรายด้าน 6 ด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ โดยการทดสอบค่าที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และการอบรมเลี้ยงดู โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษาโดยการหาค่าความถี่ และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ค่าความถี่และค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	ความถี่(คน) n=443	ร้อยละ
เพศ		
เพศชาย	200	45.10
เพศหญิง	243	54.90
ชั้นปีที่ศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	127	28.70
ชั้นปีที่ 2	82	18.50
ชั้นปีที่ 3	139	31.40
ชั้นปีที่ 4	95	21.40
คณะที่ศึกษา		
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	96	21.70
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	88	19.90
คณะครุศาสตร์	72	16.30
คณะวิทยาการจัดการ	108	24.40
คณะเทคโนโลยีการเกษตร	79	17.80
การอบรมเลี้ยงดู		
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	236	53.30
การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	93	21.00
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	114	25.70
รวม	443	100.00

จากตาราง 4 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ส่วนใหญ่เป็นนิสิตหญิง(ร้อยละ 54.9)กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3(ร้อยละ 31.4) ในคณะวิทยาการจัดการ(ร้อยละ 24.4) และมีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย(ร้อยละ 53.3)

ตอนที่ 2 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม และเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่องาน ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์ โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏผลดังตาราง 5 - 11

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้าน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	n = 443		ระดับ
	$\bar{x}$	SD	
ด้านความทะเยอทะยาน	3.20	0.61	ปานกลาง
ด้านความกระตือรือร้น	3.16	0.66	ปานกลาง
ด้านความกล้าเสี่ยง	3.20	0.64	ปานกลาง
ด้านความรับผิดชอบต่องาน	3.27	0.72	ปานกลาง
ด้านการรู้จักวางแผน	3.24	0.65	ปานกลาง
ด้านความมีเอกลักษณ์	3.26	0.68	ปานกลาง
รวม	3.22	0.57	ปานกลาง

จากตาราง 5 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.22$, $SD=0.57$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ($\bar{x}=3.20$, $SD=0.61$) ด้านความกระตือรือร้น ($\bar{x}=3.16$, $SD=0.66$) ด้านความกล้าเสี่ยง ($\bar{x}=3.20$, $SD=0.64$) ด้านความรับผิดชอบต่องาน ($\bar{x}=3.27$, $SD=0.72$) ด้านการรู้จักวางแผน ($\bar{x}=3.24$, $SD=0.65$) และด้านความมีเอกลักษณ์ ($\bar{x}=3.26$, $SD=0.68$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความทะเยอทะยาน เป็นรายข้อ

ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความทะเยอทะยาน	n=443		ระดับ
		$\bar{x}$	SD	
1	ข้าพเจ้าต้องการเรียนในวิชาต่าง ๆ ให้ได้เกรดดี	3.17	0.90	ปานกลาง
2	ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อนที่ เก่งกว่าเพื่อปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น	3.18	0.92	ปานกลาง
3	ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนได้เกรดดี เป็นความสำเร็จในชีวิต	3.22	0.97	ปานกลาง
4	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจถ้าเรียนได้เกรดดี	3.24	0.97	ปานกลาง
5	ข้าพเจ้ามุ่งที่จะเรียนจนถึงระดับปริญญาสูงสุด	3.42	1.05	ปานกลาง
6	ข้าพเจ้าชอบเรียนในห้องที่มีเพื่อนเรียนเก่ง	3.05	0.97	ปานกลาง
7	ข้าพเจ้าต้องการเรียนให้ได้เกรดดี เพื่อให้ผู้อื่น ยอมรับและชื่นชมในตัวข้าพเจ้า	3.08	0.98	ปานกลาง
8	ข้าพเจ้าพยายามเรียนให้ได้เกรดดีทุกวิชา	3.21	0.91	ปานกลาง
9	ข้าพเจ้าเอาใจใส่ต่อการเรียนถึงแม้เป็น วิชาที่น่าเบื่อ	3.29	0.90	ปานกลาง
10	ทุกวิชาที่ข้าพเจ้าได้เรียนต้องสอบได้คะแนนดี	3.18	0.86	ปานกลาง
รวม		3.20	0.61	ปานกลาง

จากตาราง 6 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความทะเยอทะยาน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.20$, $SD=0.61$) เมื่อพิจารณาพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความทะเยอทะยานอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกระตือรือร้น เป็นรายข้อ

ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกระตือรือร้น	n=443		ระดับ
		$\bar{x}$	SD	
11	เมื่อรับมอบหมายงานจากอาจารย์ ข้าพเจ้าจะ รีบทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนกำหนด	3.24	0.92	ปานกลาง
12	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจในการเรียนหนังสือ	3.27	0.94	ปานกลาง
13	ถ้ารู้สึกว่าการเรียนไม่ดี ข้าพเจ้าจะใช้ ความพยายามมากขึ้น	3.32	0.98	ปานกลาง
14	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนที่จะเรียน	2.95	0.94	ปานกลาง
15	หากข้าพเจ้ามาเรียนไม่ได้จะรีบสอบถามเพื่อน	3.35	0.96	ปานกลาง
16	ถ้าข้าพเจ้าพบบทเรียนที่ยากจะพยายามทำจนเสร็จ	3.14	0.92	ปานกลาง
17	ข้าพเจ้าชอบการศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุด	3.07	0.98	ปานกลาง
18	ถ้าอาจารย์ให้แบบฝึกหัด ข้าพเจ้าจะรีบทำทันที	3.14	0.93	ปานกลาง
19	ข้าพเจ้าได้รับคำชมจากอาจารย์ว่าเป็น คนขยันในการเรียน	2.94	0.89	ปานกลาง
รวม		3.16	0.66	ปานกลาง

จากตาราง 7 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
ด้านความกระตือรือร้น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.16$, $SD=0.66$) เมื่อพิจารณาเป็น
รายข้อ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกระตือรือร้น อยู่ในระดับ
ปานกลางทุกข้อ

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกล้าเสี่ยง เป็นรายข้อ

ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกล้าเสี่ยง	n=443		ระดับ
		$\bar{x}$	SD	
20	ข้าพเจ้าเลือกเรียนวิชาที่มีเนื้อหายากๆมากกว่าวิชา ที่มีเนื้อหาาง่ายๆ	3.03	0.96	ปานกลาง
21	ข้าพเจ้าชอบตอบคำถามอาจารย์	3.13	0.88	ปานกลาง
22	ข้าพเจ้าชอบถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจบทเรียน	3.19	0.91	ปานกลาง
23	ข้าพเจ้าชอบเรียนในวิชาที่ท้าทายความสามารถ	3.23	0.88	ปานกลาง
24	เมื่อสอบได้คะแนนดี ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเพราะ ความสามารถของตนเอง	3.39	0.88	ปานกลาง
25	เมื่อมีการแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน ข้าพเจ้าจะ แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	3.18	0.89	ปานกลาง
26	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนมากขึ้น เมื่อวิชาที่เรียนทำความเข้าใจยาก	3.22	0.95	ปานกลาง
รวม		3.20	0.64	ปานกลาง

จากตาราง 8 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความกล้าเสี่ยง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.20$, $SD=0.64$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกล้าเสี่ยง อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นรายข้อ

ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง	n=443		ระดับ
		$\bar{x}$	SD	
27	ข้าพเจ้าส่งงานตามที่อาจารย์กำหนด	3.29	0.99	ปานกลาง
28	เมื่อต้องทำงานกลุ่มกับเพื่อนข้าพเจ้าจะมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่	3.30	0.95	ปานกลาง
29	ข้าพเจ้าคิดเสมอว่าอนาคตขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน	3.23	0.96	ปานกลาง
30	เมื่อได้รับมอบหมายงานจากอาจารย์หรือเพื่อนในกลุ่มข้าพเจ้าจะรับผิดชอบอย่างเต็มที่	3.31	0.95	ปานกลาง
31	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ด้วยตนเอง	3.16	0.93	ปานกลาง
32	ข้าพเจ้าพยายามตั้งใจเรียนมากขึ้น เมื่อรู้ว่าได้คะแนนน้อยกว่าเพื่อนๆ	3.29	0.96	ปานกลาง
33	ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเรียนได้เกรดไม่ดี แต่ข้าพเจ้าก็พอใจที่ได้พยายามแล้ว	3.30	0.97	ปานกลาง
34	ข้าพเจ้าเข้าเรียนทุกครั้งถึงแม้ไม่มีการเช็คชื่อในวิชานั้น	3.28	0.97	ปานกลาง
รวม		3.27	0.72	ปานกลาง

จากตาราง 9 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.27$, $SD=0.72$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรับผิดชอบต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการรู้จักวางแผน เป็นรายข้อ

ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการรู้จักวางแผน	n=443		ระดับ
		$\bar{x}$	SD	
35	ข้าพเจ้ามีเป้าหมายทางการเรียนที่ชัดเจน	3.27	0.95	ปานกลาง
36	ข้าพเจ้ามีการวางแผนในการเรียน เพื่อให้ได้เกรดดี	3.29	0.90	ปานกลาง
37	ความสำเร็จทางการเรียนเป็นตัวกำหนดอนาคต ของข้าพเจ้า	3.21	0.97	ปานกลาง
38	ก่อนส่งงาน ข้าพเจ้าจะทบทวนอย่างรอบคอบ	3.16	0.86	ปานกลาง
39	ในการทำแบบฝึกหัดของแต่ละบทเรียนข้าพเจ้าจะ ใช้ความละเอียดถี่ถ้วนเสมอ	3.21	0.90	ปานกลาง
40	ข้าพเจ้าจะใช้เวลารอบคอบในการทำข้อสอบ	3.31	0.95	ปานกลาง
41	ข้าพเจ้าเตรียมตัวอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนสอบ	3.23	0.99	ปานกลาง
รวม		3.24	0.65	ปานกลาง

จากตาราง 10 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการรู้จักวางแผน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.24$, $SD=0.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการรู้จักวางแผน อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความมีเอกลักษณ์ เป็นรายข้อ

ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความมีเอกลักษณ์	n=443		ระดับ
		$\bar{x}$	SD	
42	ข้าพเจ้าเลือกเรียนในวิชาที่ตนเองสนใจ มากกว่าเรียนตามเพื่อน	3.31	0.98	ปานกลาง
43	ข้าพเจ้าชอบการสอนที่ให้ผู้เรียนได้คิดเอง	3.21	0.95	ปานกลาง
44	ข้าพเจ้าชอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.17	0.92	ปานกลาง
45	ข้าพเจ้าพอใจถ้าพบว่าสิ่งที่ศึกษาค้นคว้า ไม่เหมือนกับของเพื่อน	3.21	0.96	ปานกลาง
46	ข้าพเจ้าชอบคิดแก้ปัญหาทางการเรียนด้วย วิธีการคิดที่แปลกใหม่	3.17	0.98	ปานกลาง
47	ข้าพเจ้าไม่ชอบลอกงานเพื่อน	3.21	0.89	ปานกลาง
48	ในการเรียนข้าพเจ้าจะมีอิสระในการคิดแก้ปัญหา อย่างเต็มที่	3.26	0.88	ปานกลาง
49	ข้าพเจ้าไม่ชอบใช้วิธีการเดิมๆในการแก้ปัญหา	3.31	0.90	ปานกลาง
50	ในการสอบแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าจะรู้สึกมั่นใจใน ตนเอง	3.31	0.94	ปานกลาง
รวม		3.26	0.68	ปานกลาง

จากตาราง 11 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความมีเอกลักษณ์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.26$, $SD=0.68$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความมีเอกลักษณ์ อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดยรวม และเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่องาน ด้านการรู้จักวางแผนและด้านความมีเอกลักษณ์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และการอบรมเลี้ยงดู
ปรากฏผลดังตาราง 12-29

ตาราง 12 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	ชาย (n=200)		หญิง (n=243)		t	p
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
ด้านความทะเยอทะยาน	3.14	0.62	3.25	0.60	-1.94	0.053
ด้านความกระตือรือร้น	3.13	0.69	3.18	0.63	-0.89	0.376
ด้านความกล้าเสี่ยง	3.20	0.67	3.20	0.61	-0.01	0.992
ด้านความรับผิดชอบต่องาน	3.16	0.72	3.36	0.71	-2.90	0.004
ด้านการรู้จักวางแผน	3.21	0.69	3.27	0.63	-0.98	0.327
ด้านความมีเอกลักษณ์	3.22	0.73	3.28	0.63	-0.94	0.347
รวม	3.17	0.61	3.26	0.53	-1.55	0.128

จากตาราง 12 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรับผิดชอบต่องานแตกต่างกับ นักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรับผิดชอบต่องานในระดับมากกว่านักศึกษาชาย ส่วนด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษา

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านความทะเยอทะยาน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.80	0.60	1.602	0.188
	ภายในกลุ่ม	439	164.30	0.34		
	รวม	442	166.10			
ด้านความกระตือรือร้น	ระหว่างกลุ่ม	3	2.63	0.87	2.020	0.110
	ภายในกลุ่ม	439	190.01	0.43		
	รวม	442	192.63			
ด้านความกล้าเสี่ยง	ระหว่างกลุ่ม	3	2.07	0.69	1.707	0.165
	ภายในกลุ่ม	439	177.11	0.40		
	รวม	442	179.17			
ด้านความรับผิดชอบ ต่อตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	3.68	1.23	2.405	0.067
	ภายในกลุ่ม	439	223.88	0.51		
	รวม	442	227.56			
ด้านการรู้จักวางแผน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.95	0.32	0.738	0.530
	ภายในกลุ่ม	439	188.35	0.43		
	รวม	442	189.30			
ด้านความมีเอกลักษณ์	ระหว่างกลุ่ม	3	2.93	0.98	2.129	0.096
	ภายในกลุ่ม	439	201.21	0.46		
	รวม	442	204.136			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.97	0.66	2.047	0.107
	ภายในกลุ่ม	439	141.13	0.32		
	รวม	442	143.11			

จากตาราง 13 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีแตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 การเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะที่ศึกษา

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านความทะเยอทะยาน	ระหว่างกลุ่ม	4	10.02	2.51	7.030	0.000
	ภายในกลุ่ม	438	156.076	0.36		
	รวม	442	166.096			
ด้านความกระตือรือร้น	ระหว่างกลุ่ม	4	15.12	3.78	9.326	0.000
	ภายในกลุ่ม	438	177.514	0.41		
	รวม	442	192.632			
ด้านความกล้าเสี่ยง	ระหว่างกลุ่ม	4	17.49	4.37	11.844	0.000
	ภายในกลุ่ม	438	161.685	0.37		
	รวม	442	179.174			
ด้านความรับผิดชอบ ต่อตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	4	26.09	6.52	14.177	0.000
	ภายในกลุ่ม	438	201.471	0.46		
	รวม	442	227.556			
ด้านการรู้จักวางแผน	ระหว่างกลุ่ม	4	22.52	5.63	14.783	0.000
	ภายในกลุ่ม	438	166.787	0.38		
	รวม	442	189.304			
ด้านความมีเอกลักษณ์	ระหว่างกลุ่ม	4	25.50	6.37	15.628	0.000
	ภายในกลุ่ม	438	178.639	0.41		
	รวม	442	204.136			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	4	17.75	4.44	15.509	0.000
	ภายในกลุ่ม	438	125.35	0.29		
	รวม	442	143.11			

จากตาราง 14 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ศึกษาในคณะต่างกันมี
มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีการของเซฟเฟ่ ดังแสดงในตาราง 15-21

ตาราง 15 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความทะเยอทะยาน จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	$\bar{x}$	คณะที่ศึกษา				
		เทคโนโลยี การเกษตร	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ครุศาสตร์
		3.01	3.07	3.19	3.34	3.43
เทคโนโลยีการเกษตร	3.01				*	*
วิทยาการจัดการ	3.07				*	*
วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	3.19					
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	3.34					
ครุศาสตร์	3.43					

จากตาราง 15 นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์
มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความทะเยอทะยานแตกต่างกับนักศึกษาคณะ
เทคโนโลยีการเกษตรและวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่
พบความแตกต่าง

ตาราง 16 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกระตือรือร้น จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	$\bar{x}$	คณะที่ศึกษา				
		เทคโนโลยี การเกษตร	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ครุศาสตร์
		2.90	3.02	3.15	3.31	3.44
เทคโนโลยีการเกษตร	2.90				*	*
วิทยาการจัดการ	3.02				*	*
วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	3.15					
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	3.31					
ครุศาสตร์	3.44					

จากตาราง 16 นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์
มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกระตือรือร้นแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยี
การเกษตรและวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน คู่อื่นๆไม่พบความ
แตกต่าง

ตาราง 17 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกล้าเสี่ยง จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	$\bar{x}$	คณะที่ศึกษา				
		เทคโนโลยี การเกษตร	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ครุศาสตร์
		2.95	3.01	3.24	3.32	3.52
เทคโนโลยีการเกษตร	2.95			*	*	*
วิทยาการจัดการ	3.01				*	*
วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	3.24					
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	3.32					
ครุศาสตร์	3.52					

จากตาราง 18 นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกล้าเสี่ยงแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรและวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกล้าเสี่ยงแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคนอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 18 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง จำแนกตาม
คณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	$\bar{x}$	คณะที่ศึกษา				
		เทคโนโลยี การเกษตร	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	วิทยาการ จัดการ	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ครุศาสตร์
		2.94	3.18	3.21	3.32	3.74
เทคโนโลยีการเกษตร	2.94				*	*
วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	3.18					*
วิทยาการจัดการ	3.21					*
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	3.32					*
ครุศาสตร์	3.74					

จากตาราง 18 นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความ
รับผิดชอบต่อตนเองแตกต่างกับนักศึกษาในคณะอื่นๆทุกคณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 19 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการรู้จักวางแผน จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	$\bar{x}$	คณะที่ศึกษา				
		เทคโนโลยี การเกษตร	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ครุศาสตร์
		2.93	3.12	3.20	3.35	3.65
เทคโนโลยีการเกษตร	2.93				*	*
วิทยาการจัดการ	3.12					*
วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	3.20					*
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	3.35					
ครุศาสตร์	3.65					

จากตาราง 19 นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการรู้จักวางแผนแตกต่างกับนักศึกษาในคณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการรู้จักวางแผนแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 20 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความมีเอกลักษณ์ จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	$\bar{x}$	คณะที่ศึกษา				
		เทคโนโลยี การเกษตร	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ครุศาสตร์
		2.89	3.17	3.18	3.44	3.63
เทคโนโลยีการเกษตร	2.89				*	*
วิทยาการจัดการ	3.17					*
วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	3.18					*
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	3.44					
ครุศาสตร์	3.63					

จากตาราง 20 นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
ด้านความมีเอกลักษณ์แตกต่างกับนักศึกษาในคณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการ
และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความมีเอกลักษณ์
แตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น
ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 21 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	$\bar{x}$	คณะที่ศึกษา				
		เทคโนโลยี การเกษตร	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ครุศาสตร์
		2.94	3.14	3.19	3.35	3.56
เทคโนโลยีการเกษตร	2.94				*	*
วิทยาการจัดการ	3.14				*	*
วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	3.19					*
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	3.35					
ครุศาสตร์	3.56					

จากตาราง 21 นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม
แตกต่างกับนักศึกษาในคณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการและคณะวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยี
การเกษตร และคณะวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นไม่พบ
ความแตกต่าง

ตาราง 22 การเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านความทะเยอทะยาน	ระหว่างกลุ่ม	2	14.51	7.25	21.054	0.000
	ภายในกลุ่ม	440	151.59	0.35		
	รวม	442	166.10			
ด้านความกระตือรือร้น	ระหว่างกลุ่ม	2	13.02	6.51	15.946	0.000
	ภายในกลุ่ม	440	179.61	0.41		
	รวม	442	192.63			
ด้านความกล้าเสี่ยง	ระหว่างกลุ่ม	2	16.75	8.37	22.685	0.000
	ภายในกลุ่ม	440	162.43	0.37		
	รวม	442	179.17			
ด้านความรับผิดชอบ ต่อตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2	20.60	10.30	21.890	0.000
	ภายในกลุ่ม	440	206.96	0.47		
	รวม	442	227.56			
ด้านการรู้จักวางแผน	ระหว่างกลุ่ม	2	14.68	7.34	18.489	0.000
	ภายในกลุ่ม	440	174.63	0.40		
	รวม	442	189.30			
ด้านความมีเอกลักษณ์	ระหว่างกลุ่ม	2	18.79	9.40	22.304	0.000
	ภายในกลุ่ม	440	185.35	0.42		
	รวม	442	204.14			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	15.94	7.97	27.574	0.000
	ภายในกลุ่ม	440	127.17	0.29		
	รวม	442	143.11			

จากตาราง 22 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทดสอบเป็นรายคู่ ตามวิธีการของเซฟเฟ่ ดังแสดงในตาราง 23-29

ตาราง 23 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความทะเยอทะยาน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู	$\bar{x}$	การอบรมเลี้ยงดู		
		ประชาธิปไตย	เข้มงวดกวดขัน	ปล่อยปละละเลย
		3.04	3.36	3.43
ประชาธิปไตย	3.04		*	*
เข้มงวดกวดขัน	3.36			
ปล่อยปละละเลย	3.43			

จากตาราง 23 นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความทะเยอทะยาน แตกต่างกับ นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่พบว่าแตกต่าง

ตาราง 24 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกระตือรือร้น จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู	$\bar{x}$	การอบรมเลี้ยงดู		
		ประชาธิปไตย	ปล่อยปละละเลย	เข้มงวดกวดขัน
		3.00	3.28	3.39
ประชาธิปไตย	3.00		*	*
ปล่อยปละละเลย	3.28			
เข้มงวดกวดขัน	3.39			

จากตาราง 24 นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกระตือรือร้น แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่พบว่า แตกต่าง

ตาราง 25 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความกล้าเสี่ยง จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู		การอบรมเลี้ยงดู		
		ประชาธิปไตย	ปล่อยปละละเลย	เข้มงวดกวดขัน
	$\bar{x}$	3.01	3.33	3.47
ประชาธิปไตย	3.01		*	*
ปล่อยปละละเลย	3.33			
เข้มงวดกวดขัน	3.47			

จากตาราง 25 นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกล้าเสี่ยงแตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่พบว่าแตกต่าง

ตาราง 26 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง จำแนกตาม
การอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู		การอบรมเลี้ยงดู		
		ประชาธิปไตย	เข้มงวดกวดขัน	ปล่อยปละละเลย
	$\bar{x}$	3.07	3.49	3.50
ประชาธิปไตย	3.07		*	*
เข้มงวดกวดขัน	3.49			
ปล่อยปละละเลย	3.50			

จากตาราง 26 นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่พบว่าแตกต่าง

ตาราง 27 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการรู้จักวางแผน จำแนกการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู	$\bar{x}$	การอบรมเลี้ยงดู		
		ประชาธิปไตย	ปล่อยปละละเลย	เข้มงวดกวดขัน
		3.07	3.39	3.48
ประชาธิปไตย	3.07		*	*
ปล่อยปละละเลย	3.39			
เข้มงวดกวดขัน	3.48			

จากตาราง 27 นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการรู้จักวางแผน แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่พบว่าแตกต่าง

ตาราง 28 การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านความมีเอกลักษณ์ จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูเป็นรายคู่

การอบรมเลี้ยงดู	$\bar{x}$	การอบรมเลี้ยงดู		
		ประชาธิปไตย	ปล่อยปละละเลย	เข้มงวดกวดขัน
		3.06	3.46	3.48
ประชาธิปไตย	3.06		*	*
ปล่อยปละละเลย	3.46			
เข้มงวดกวดขัน	3.48			

จากตาราง 28 นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความมีเอกลักษณ์ แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่พบว่าแตกต่าง

ตาราง 29 การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู		การอบรมเลี้ยงดู		
		ประชาธิปไตย	ปล่อยปละละเลย	เข้มงวดกวดขัน
	$\bar{x}$	3.04	3.40	3.44
ประชาธิปไตย	3.04		*	*
ปล่อยปละละเลย	3.40			
เข้มงวดกวดขัน	3.44			

จากตาราง 29 นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆไม่พบว่าแตกต่าง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดยรวมและเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความ ทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์ จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และการอบรมเลี้ยงดู

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ประกอบด้วย นักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่กำลังศึกษาอยู่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 443 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบด้วย เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง โดยแบ่งเป็น การเลี้ยงดู 3 แบบคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด กวดขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 45 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ท

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความ รับผิดชอบต่อตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 45 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ท

ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง แบบสอบถาม ที่แจกออกไปทั้งหมด จำนวน 443 ฉบับ ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์จำนวน 443 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 100 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .8889 และแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ .9703 แบบสอบถามทั้งฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อนตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน ด้านการมีเอกลักษณ์ วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อนตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน ด้านความ มีเอกลักษณ์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และการอบรมเลี้ยงดู ผู้วิจัยทดสอบนัยสำคัญของ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบที ส่วนการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อนตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อนตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์ จำแนกตามตัวแปร เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และ การอบรมเลี้ยงดู พบว่า

2.1 นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรับผิดชอบต่อนตนเอง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

2.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและเป็นรายด้าน ทุกด้านไม่แตกต่างกัน

2.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและเป็นรายด้าน ทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย

ด้านความทะเยอทะยาน นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรและวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านความกระตือรือร้น นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรและวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านความกล้าเสี่ยง นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรและวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความกล้าเสี่ยงแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านความรับผิดชอบต่องานตนเอง นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาในคณะอื่นๆทุกคณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรับผิดชอบต่องานตนเองแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการรู้จักวางแผน นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาในคณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการรู้จักวางแผนแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านความมีเอกลักษณ์ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาในคณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความมีเอกลักษณ์แตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและเป็นรายด้าน ทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย

ด้านความทะเยอทะยาน นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ด้านความกระตือรือร้นนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ด้านความกล้าเสี่ยงนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ด้านความรับผิดชอบต่องานตนเองนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ด้านการรู้จักวางแผนนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ด้านความมีเอกลักษณ์นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้าน 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยานด้านความกระตือรือร้นด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่องานตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน ด้านความมีเอกลักษณ์ อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการศึกษารแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องมาจาก นักศึกษาในมหาวิทยาลัย มีอายุตั้งแต่ 17-22 ปี ซึ่งเป็นระยะที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีความกระตือรือร้น อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลองสิ่งแปลกใหม่ ในทางจิตวิทยาวัยนี้เป็นวัยที่นิสัยกำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง (ทองเรียน อมรัชกุล. 2525 : 34)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความทะเยอทะยาน อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาตั้งระดับผลการเรียนของตัวเองแต่พอผ่านในวิชาที่เรียน โดยไม่ได้ตั้งความหวังว่าทุกวิชาที่นักศึกษาเรียนต้องได้เกรดดี จึงทำให้ไม่มีความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน นอกจากนี้นักศึกษาส่วนใหญ่อาจไม่ชอบเลือก

กิจกรรมที่มีการแข่งขันหรือมีความท้าทาย เช่น เรียนในห้องที่มีเพื่อนที่เรียนเก่งกว่า หรือเปรียบเทียบกับตนเองกับเพื่อนที่เรียนเก่งเพื่อที่จะพัฒนาตนเองทางการเรียนให้ดีขึ้น เป็นต้น จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงส่งผลให้นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความทะเยอทะยานอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ งานวิจัยของแสวง จันทร์ถนอม (2533 : 200) ที่ศึกษาปัจจัยแวดล้อมในการสร้างบรรยากาศการปฏิบัติงานและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรปฏิบัติงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาในการขยายโอกาสทางการศึกษา : กรณีศึกษาจังหวัดพะเยา โดยศึกษาจากผู้บริหารและครูปฏิบัติการ พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความทะเยอทะยานอยู่ในระดับปานกลาง

ในด้านความกระตือรือร้น นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สภาพแวดล้อมของสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงทำให้เกิดสื่อหรือข้อมูลข่าวสารที่ไม่ดีต่าง ๆ มากมายเกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเกมส์คอมพิวเตอร์ เว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม หรือสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งมีอยู่มากมายในปัจจุบันซึ่งนักศึกษาวัยนี้เป็นช่วงอายุที่มีความอยากรู้อยากลอง และขาดความหยั่งคิด จึงเป็นสาเหตุให้นักศึกษาเกิดความสนใจต่อสื่อหรือข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ได้โดยง่าย ทำให้นักศึกษาไม่ให้ความสำคัญต่อการเรียน และไม่มีเวลาอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนสอบหรือสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้ในทันที ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 92) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความกระตือรือร้นอยู่ในระดับปานกลาง

ในด้านความกล้าเสี่ยง นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษามีความพยายามที่จะเรียนให้ประสบความสำเร็จอยู่ในเกณฑ์พอใช้ นักศึกษาจึงไม่เลือกเรียนหรือทำรายงานในหัวข้อที่มีความยาก เพราะกลัวไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียน และเนื่องจากวิธีการเรียนการสอนแบบเดิมที่เน้นอาจารย์เป็นใหญ่ เน้นวิธีการเรียนการสอนแบบบรรยาย โดยนักศึกษาเป็นเพียงผู้รับฟังที่ดี และไม่ค่อยได้ใช้ความสามารถของตนเองในการตัดสินใจ โดยเฉพาะในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนที่ประสบความสำเร็จ (เบญจพร วงษ์พรต. 2533 : 107) ทำให้นักศึกษาไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น รวมถึงไม่กล้าที่จะตอบคำถามอาจารย์ สอดคล้องกับงานวิจัยของอิสแซคซอน (จूररณ ภควัดชัย. 2526 : 21; อ้างอิงจาก Issacson.1964) เขาศึกษาเรื่องการเลือกเรียนวิชาเรียน ของนักศึกษาที่วิทยาลัยได้กำหนดไว้ในหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีความเสี่ยงในระดับปานกลาง กล่าวโดยที่นักศึกษาจะเลือกเรียนวิชาที่มีความยากปานกลาง เพราะถ้าเลือกเรียนวิชาที่ยากก็ไม่แน่ใจว่าจะประสบความสำเร็จ

ในด้านความรับผิดชอบตนเอง นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษามีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย

ในความรู้สึกของวัยรุ่นส่วนใหญ่ค่อนข้างให้ความสำคัญกับเพื่อนและความอยากรู้อยากเห็นจึงคิดเพื่อนและคิดเที่ยว ทำให้ไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนหรือทุ่มเทเวลาให้กับการเรียนเท่าที่ควร สอดคล้องกับ เพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง (สัมภาษณ์. 2547) ให้ข้อมูลว่า นักศึกษาบางคนก็มีความรับผิดชอบในการเรียนแต่บางคนจะไม่สนใจเรียน เข้าห้องเรียนไม่ตรงเวลา เมื่อถึงเวลาเรียนแล้วก็จับกลุ่มคุยกันอยู่นอกห้องเรียนหากมีงานที่ต้องส่งในเวลาเรียนจึงจะรีบทำให้เสร็จแต่ถ้าเป็นงานที่ต้องค้นคว้าก็จะผลัดวันประกันพรุ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชร คำเพ็ง (2537 : 53) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ พบว่า นักมวยไทยอาชีพมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในด้านความรับผิดชอบอยู่ในระดับปานกลาง

ในด้านการรู้จักวางแผน นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษามีความคิดที่ว่าการศึกษาเล่าเรียนก็เพียงให้สอบผ่านเพื่อใบปริญญา จึงไม่ใช้ความละเอียดถี่ถ้วนในการทำข้อสอบหรือทำแบบฝึกหัดส่งอาจารย์ ไม่มีเป้าหมายว่า หากสำเร็จการการศึกษาแล้วจะนำความรู้ที่เรียนไปใช้ประโยชน์อย่างไรในอนาคต สอดคล้องกับ การศึกษาของมุลเดอร์ (ไพศาล ไกรสิทธิ์ .2524 : 108 ; อ้างอิงจาก Mulder. 1979) กล่าวว่า คนไทยทำงานโดยไม่ค่อยวางแผนวิธีการใดที่มีลักษณะเห็นผลและใช้ได้ทันที คนไทยจะยอมรับและลองใช้ แต่ถ้าวิธีการนั้นเกี่ยวข้องกับนโยบายที่ต้องดำเนินการไปในอนาคตนานๆ คนไทยจะไม่ชอบทำ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการวางแผนอยู่ในระดับปานกลาง

ในด้านความมีเอกลักษณ์ นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาไม่เคยชินกับการเรียนการสอนแบบใหม่ๆที่อาจารย์เป็นผู้ป้อนความรู้ให้โดยที่นักศึกษาไม่ได้ศึกษาหรือแก้ปัญหาทางด้านการเรียนด้วยตัวเองจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไม่มีลักษณะนิสัยที่ชอบศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 92) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษابริญญาตรัษฎานุประดิษฐ์มหิศรภักดี สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความมีเอกลักษณ์อยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 6 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านการรู้จักวางแผน ด้านการมีเอกลักษณ์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และ การอบรมเลี้ยงดู สรุปได้ว่า

2.1 นักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้โดยนักศึกษาหญิงมีแรงจูงใจใฝ่

สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรับผิดชอบตนเอง มากกว่านักศึกษาชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ นั้น เพศชายและเพศหญิงได้รับการปฏิบัติจากผู้ใหญ่ในบทบาททางเพศที่แตกต่างกันนั้นคือเพศชายได้รับการอบรม เลี้ยงดูให้มีความกล้า เป็นผู้นำ และมีอิสระมากกว่า ในขณะที่เพศหญิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้มีลักษณะที่เป็นผู้หญิง มีความอ่อนน้อม มีแนวโน้มที่จะเชื่อฟัง ปฏิบัติตามคำสั่งสอน มีความเห็นใจผู้อื่น ประพฤติตนให้เหมาะสม (จันทร์จิรา มูลเมือง, 2535 : 47) จึงทำให้ผู้หญิงมีรับผิดชอบตนเองมากกว่าผู้ชาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญฤดี ขำช่อนสัตย์ (2542 : 78) ได้ศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองและการกระทำต่อตนเองสูงกว่า นักศึกษาชาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มานิสานอมพวงเสรี (2522 : 46-47) ได้ศึกษา ความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบของอาจารย์ในวิทยาลัยครู พบว่า อาจารย์เพศหญิงแตกต่างกับอาจารย์เพศชาย เนื่องจากสังคมไทยเพศหญิงได้รับการอบรมสั่งสอน ตั้งแต่เด็ก ๆ ให้มีความรับผิดชอบต่อมากกว่าเพศชาย ซึ่งบุคลิกภาพเช่นนี้ ได้ติดเป็นนิสัยมาตั้งแต่เด็กจนโตเป็นผู้ใหญ่

2.2 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมและเป็นรายด้าน พบว่า ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาเรียนในสภาพแวดล้อมเดียวกัน มีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน และอยู่ในวัยเดียวกัน มีความสัมพันธ์สนิทสนมกัน นักศึกษาจึงมีความคิดในเรื่องของอาชีพและเป้าหมายในอนาคตที่คล้ายคลึงกัน ทำให้นักศึกษามีความมุ่งมั่นในอนาคต มีความมุ่งมั่นในการเรียนและกิจกรรมต่างๆ เพื่อต้องการความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้จึงส่งผลให้นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน สอดคล้อง งานวิจัยของ นพพร ภวมนตรี (2528 : 76) ได้เปรียบเทียบความวิตกกังวลและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนนายทหารสามเหล่าทัพ ชั้นปีที่ 2 และ ชั้นปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

2.3 นิสิตที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า หลักสูตรของวิชาต่างๆ ในแต่ละคณะ มีผลที่จะขัดเกลา และนำพาทัศนคติ มุมมอง และความประพฤตินิสิตได้ (พรขุสี อาชาวอำรุง, 2525 : 249) สอดคล้อง กับวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 89) ที่กล่าวว่า ลักษณะนักศึกษาย่อมแตกต่างไปตามสาขาวิชา สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมณฑล (2534 : 102) ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานคร ในปี การศึกษา 2533 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความทะเยอทะยาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับคณะครุศาสตร์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมากกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรกับวิทยาการจัดการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์กับคณะครุศาสตร์ เป็นคณะที่นักศึกษามีสนใจทำกิจกรรมจึงมีความต้องการให้นักศึกษาคณะอื่นยอมรับในความสามารถของตนเอง สังเกตได้จากเวลามีกิจกรรมก็พามาหาวิทยาลัย หรือ การเลือกประธานเชียร์นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์กับคณะครุศาสตร์ ก็จะได้รับเลือกเป็นประธานหรือเป็นหัวหน้าในการจัดกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ส่วนนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรกับวิทยาการจัดการจะเป็นฝ่ายปฏิบัติตามเสมอ

ส่วนด้านความกระตือรือร้น นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรกับวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กับคณะครุศาสตร์ นักศึกษาต้องพัฒนาตัวเองอยู่ตลอดเวลา อาจจะเนื่องมาจากทั้งสองคณะประกอบด้วยสายวิชาชีพเฉพาะกับสายครู ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องมีความเป็นผู้นำ และต้องใฝ่หาความรู้อยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้อาจารย์ ของทั้งสองคณะก็มีความเข้มงวดต่อนักศึกษา มากกว่าอาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรกับวิทยาการจัดการ ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้อย่างอิสระโดยไม่มีอาจารย์มาเข้มงวด จึงทำให้นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความกระตือรือร้นมากกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรกับวิทยาการจัดการ

ส่วนด้านความกล้าเสี่ยง นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรกับวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนั้นนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความกล้าเสี่ยงแตกต่างกันกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เป็นคณะที่นักศึกษาถูกสอนมาให้มีความเป็นผู้นำ ดังนั้นจึงต้องมีความกล้าตัดสินใจในเรื่องต่างๆ นอกจากนี้นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีการฝึกสอนตั้งแต่ ปี1 –ปี 4 จึงอาจทำให้นักศึกษาได้เจอปัญหาที่แท้จริงต่างๆมากมาย โดยที่นักศึกษาก็ต้องแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยที่ไม่มีอาจารย์คอยช่วยแก้ปัญหา ดังนั้นนักศึกษาจึงมีความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น หรือกล้าที่จะตอบอาจารย์ในชั้นเรียน ส่วนนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรกับวิทยาการจัดการมีการฝึกสอนเฉพาะปีการศึกษาที่ 4 จึงทำให้นักศึกษาไม่เคยได้ปฏิบัติจริงเมื่อเจอปัญหาจึงไม่กล้าที่จะตัดสินใจ จึงทำให้นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับคณะครุศาสตร์ มีความกล้าเสี่ยงทางการเรียนมากกว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยี

การเกษตรกับวิทยาการจัดการ นอกนั้นคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความกล้าเสี่ยงในระดับมากกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาหลักสูตรของคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะต้องมีการทดลองตลอดเวลา และคุณสมบัติของนักศึกษาก็ต้องมีความอยากรู้อยากเห็น ดังนั้นเมื่อสงสัยอะไรจึงมีความกล้าที่จะถามหรือชอบที่จะทำสิ่งที่ท้าทายความสามารถไม่ว่าจะเป็นการเลือกวิชาที่เรียน หรือการตอบคำถามอาจารย์ ดังนั้นจึงมีความกล้าเสี่ยงมากกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร

ส่วนด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง นักศึกษาที่ศึกษาในคณะที่ต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาการจัดการ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน กับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาคณะครุศาสตร์ ปลูกฝังให้มีภาวะความเป็นครูค่อนข้างสูง ซึ่งอนาคตต่อไปต้องมีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่การงานรวมทั้งนักเรียน รวมทั้งอาจารย์ก็มีความเข้มงวดในการเรียน และดูแลความเป็นระเบียบวินัยของนักศึกษา จึงมีผลที่จะขัดเกลา ความประพฤติ ของนักศึกษา ซึ่งแตกต่าง กับคณะอื่นๆ ที่อาจารย์ให้อิสระไม่เข้มงวดในเรื่องการเรียน ทำให้นักศึกษาคณะครุศาสตร์มี ความรับผิดชอบมากกว่าคณะอื่นๆ นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จะมีภาวะความเป็นผู้นำ สังเกตได้จากการที่นักศึกษาส่วนใหญ่ของคณะชอบที่จะเป็นหัวหน้านำนักศึกษาคณะอื่นๆ ทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัยดังนั้นเมื่อมีปัญหาในงานที่ตนเองเป็นหัวหน้าก็ต้องมีความรับผิดชอบต่องานเหล่านั้น ด้วยบุคลิกที่มีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้จึงส่งผลให้นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อตนเองในเรื่องการเรียนด้วย ส่วนนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรซึ่งส่วนใหญ่ไม่ค่อยชอบทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งการทำกิจกรรมนั้นจะมีส่วนช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกความรับผิดชอบต่อตนเองได้เป็นอย่างดี ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความรับผิดชอบต่อตนเองมากกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร

ส่วนด้านการรู้จักวางแผน นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาการจัดการ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาคณะครุศาสตร์เป็นนักศึกษาสายครูดังนั้นด้วยเนื้อหาของหลักสูตรทุกครั้งที่นักศึกษาต้องทำการฝึกสอนต้องมีเตรียมเนื้อหาการสอนล่วงหน้าจะต้องมีการเขียนแผนการสอนอย่างละเอียดทุกขั้นตอนในการดำเนินการสอนทุกครั้ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จึงปลูกฝังให้นักศึกษาเป็นผู้ที่รู้จักวางแผนมาก

กว่าคณะอื่นๆ นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่จะชอบเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมต่างๆ จึงทำให้นักศึกษามีการวางแผนตลอดเวลาในการทำงานเพื่อให้งานมีความผิดพลาด และดำเนินไปได้ด้วยดีจึงกลายเป็นนิสัยส่วนหนึ่งของนักศึกษาที่ต้องมีการวางแผนทางการเรียน เพื่อให้ได้เกรดดี หรือต้องใช้ความละเอียดรอบคอบในการทำแบบฝึกหัดเพื่อให้งานมีความผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการรู้จักวางแผนมากกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร

ส่วนด้านความมีเอกลักษณ์ นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาการจัดการ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์เป็นหลักสูตรที่เน้นความเป็นครู จึงมีกฎระเบียบ ข้อบังคับค่อนข้างมาก เช่น การแต่งกายของผู้เรียนหรือการประพฤติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดี นอกจากทางหลักสูตรยังกำหนดให้นักศึกษามีการฝึกสอนตั้งแต่ปี 1-ปี 4 ซึ่งแตกต่างจาก นักศึกษาคณะอื่นๆ ที่มีการฝึกสอนเฉพาะปี 4 นักศึกษาจึงมีโอกาสเจอกับปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง และต้องคอยคิดหาวิธีการแก้ปัญหา จึงทำให้นักศึกษามีลักษณะที่ชอบศึกษาค้นคว้า และมีอิสระในการคิดวิธีการใหม่ๆ มาใช้แก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลาจากสาเหตุดังกล่าวข้างต้น นักศึกษาคณะครุศาสตร์จึงมีความเป็นเอกลักษณ์มากกว่านักศึกษาคณะอื่นๆ นอกจากนี้ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เนื่องจากส่วนใหญ่ชอบทำกิจกรรมของทางมหาวิทยาลัยแตกต่างจากนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรที่ไม่ค่อยสนใจกิจกรรม จึงทำให้นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้เจอปัญหาระหว่างการทำกิจกรรม และต้องแก้ปัญหาเองโดยที่อาจารย์ไม่มีส่วนช่วยเหลือ นอกจากนี้ยังต้องมีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรมให้มีความน่าสนใจ ดังนั้นในขณะที่เรียน นักศึกษาจึงชอบที่จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ไม่ชอบเลียนแบบคนอื่น ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงอาจทำให้นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความมีเอกลักษณ์ มากกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร

2.4 นักศึกษาที่อบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ มีอิทธิพลในการกำหนดแบบแผนพฤติกรรมบุตรเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการหล่อหลอม พัฒนาบุคลิกภาพ และพฤติกรรมทางสังคมเป็นแหล่งถ่ายทอดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (มาริสา รัชปัดย์. 2532 : 86) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของเชคคอร์ด และแบคแมน (สุสมร ประพัฒน์ทอง. 2521 : 14 ; อ้างอิงจาก Secord and Backman. 1964 : 568) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูเกี่ยวข้องกับการที่บุตรมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ นอกจากนี้โรเซน (เบญจพร วงษพรต .2533 : 107 ; Rosen .1959) กล่าวว่า

องค์ประกอบด้านโครงสร้างของครอบครัว ซึ่งได้แก่ลักษณะของครอบครัว ขนาดของครอบครัว สังคมของครอบครัว เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุตร

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความทะเยอทะยาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความทะเยอทะยานมากกว่า นักศึกษาที่เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่เลี้ยงแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย ถ้าหากเรียนไม่ได้ดีก็อาจจะถูกผู้ปกครองตำหนิ หรือไม่ก็ไม่ให้ความสนใจเลย ดังนั้น นักศึกษาจึงมีความพยายามที่จะเรียนให้ได้เกรดดี เพื่อที่ผู้ปกครองจะได้ชื่นชมตนเองและให้ความรักความเอาใจใส่กับตนเองบ้าง แตกต่างกับนักศึกษาที่อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ถึงแม้ว่าจะเรียนได้ไม่ดีแต่ผู้ปกครองก็ยังให้กำลังใจ และดูแลเอาใจใส่เหมือนเดิม ไม่สอดคล้องกับแนวคิดของ สถิต วงศ์สุวรรณ (2525 : 146) ที่กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย จะทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความทะเยอทะยานต่ำกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ด้านความกระตือรือร้น นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะต้องเรียนให้ได้ตามที่ผู้ปกครองตั้งความหวังไว้ หากนักศึกษาไม่สามารถเรียนได้ตามที่ผู้ปกครองกำหนดไว้ อาจจะถูกผู้ปกครองตำหนิหรือลงโทษอย่างรุนแรงซึ่งทำให้นักศึกษาเกิดความกลัวดังนั้นจึงต้องให้ความสนใจและขยันเรียน หรืออาจจะเป็นเพราะนักศึกษาอาจถูกเลี้ยงโดยผู้เป็นแม่ เนื่องจากผลการวิจัยของ มารีส รัสปัตย์ (2532 : 96) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรม เลี้ยงดูกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า การเลี้ยงดูแบบเข้มงวดที่แม่มีบทบาทมากกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก เนื่องจาก แม่จะมีลักษณะที่เป็นเพศหญิง ดังนั้นถึงจะเข้มงวดแต่ก็มีความอ่อนโยน เข้าใจลูก ทำให้ลูกรู้สึกว่ามีแม่เอาใจใส่ ห่วงใย ถึงจะตั้งกฎเกณฑ์ให้ทำตาม แต่ลูกก็ยังมีอารมณ์พยายามทำตามคาดหวังของแม่ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยนั้น นักศึกษากลุ่มตัวอย่างนี้ส่วนใหญ่อาจมีความคิดว่า ถึงแม้ผู้ปกครองไม่ให้ความรักเอาใจใส่ นั้นตนเองก็ต้องตั้งใจเรียนเพื่ออนาคตที่ดีข้างหน้า เพราะถ้าหากตนเองไม่สนใจเรียนอาจจะทำให้ไม่มีอนาคตและคนที่จะเสียใจมากที่สุดก็คือตัวเอง จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึง ส่งผลให้นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีความกระตือรือร้นมากกว่านักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวคิดของ จิตรา วสุวานิช (2526 : 84-85) ที่กล่าวว่า การเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะทำให้ลูกมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้นมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย

ด้านความกล้าเสี่ยง นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่อบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ต้องเรียนตามที่ผู้ปกครองมุ่งหวังตั้งนั้นถึงแม้ว่าบทเรียนจะยากแต่เป็นวิชาที่ผู้ปกครองกำหนดให้เรียนนักศึกษาก็ต้องเลือกเรียนในวิชาเหล่านั้นและต้องมีความกล้าที่จะถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจบทเรียนเพื่อที่ตอนสอบตนเองจะสามารถทำคะแนนสอบให้ได้ในระดับที่น่าพอใจ ส่วนนักศึกษาที่อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ไม่ว่าจะทำสิ่งใดก็จะต้องตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาด้วยตนเองอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นในเรื่องการเรียนเมื่อเกิดปัญหานักศึกษาจึงมีความกล้าที่จะถามอาจารย์ หรือกล้าที่จะเลือกเรียนในวิชาที่มีความท้าทาย ดังนั้นจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย มีความกล้าเสี่ยงในระดับที่มากกว่านักศึกษาที่อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ที่ผู้ปกครองให้ความรักความอบอุ่น ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ที่ถูกเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอาจจะมีความคิดเห็นว่าถึงแม้ตัวเองจะเรียนได้ไม่ดี แต่ผู้ปกครองก็ยังให้ความเข้าใจในตัวนักศึกษา

ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ต้องเรียนให้ได้ตามเป้าหมายที่ผู้ปกครองกำหนด ดังนั้นเมื่อนักศึกษาเรียนได้เกรดไม่ดีก็ต้องพยายามเรียนใหม่และถ้าหากนักศึกษาได้คะแนนน้อยกว่าเพื่อนนักศึกษาเองก็ต้องพยายามตั้งใจเรียนให้มากขึ้น นอกจากนี้ถึงแม้ว่าจะไม่มีการเช็คชื่อในบางวิชาที่มีการเรียนนักศึกษาก็จะต้องเข้าเรียนเพราะถ้าหากผู้ปกครองทราบว่านักศึกษาไม่เข้าเรียนก็อาจจะถูกผู้ปกครองตำหนิได้ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย นักศึกษาส่วนใหญ่ในกลุ่มตัวอย่างนี้อาจจะมีความใฝ่ดีที่มีอยู่ในตัวเองจึงอยากจะมีอนาคตที่ดี ถึงแม้ว่าในบางวิชาที่ไม่มีการเช็คชื่อนักศึกษาก็เข้าเรียนโดยตลอด เพราะนักศึกษาคิดว่า อนาคตขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน นอกจากนั้นในปัจจุบันนักศึกษามีอิสระในการดำรงชีวิตและมีความคิดเป็นของตนเองสามารถที่จะพึ่งพาตนเองโดยไม่ต้องอาศัยผู้ปกครองดังนั้นนักศึกษาจึงต้องรับผิดชอบเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันด้วยตนเองมากขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีความรับผิดชอบต่อตนเอง มากกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ด้านการรู้จักวางแผน นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาที่เลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จะทำให้นักศึกษาเกิดความตึงเครียด เจ็บระเบียบในการเรียนดังนั้น

ก่อนที่จะส่งงานหรือทำแบบฝึกหัดนักศึกษาจะต้องทบทวนอย่างรอบคอบ และจะต้องรู้จักวางแผนในการเรียนเพื่อเรียนให้ได้เกรดดีโดยก่อนที่จะสอบนักศึกษาอาจจะมีการเตรียมตัวอ่านหนังสือสอบล่วงหน้า (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ .2530 : 180) ส่วนนักศึกษาที่อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยนั้นผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแล หรือไม่ค่อยใส่ใจ นักศึกษาจึงอาจมีการวางแผนหรือตั้งเป้าหมายว่าตนเองจะต้องเรียนให้ได้เกรดดี เพื่อที่ในอนาคตจะได้ประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งอาจจะทำให้ผู้ปกครองรู้สึกรักและภูมิใจตนเองมากขึ้น ดังนั้นอาจทำให้ในตอนสอบนักศึกษาต้องใช้ความละเอียดถี่ถ้วนในการทำข้อสอบเพื่อที่จะสอบได้คะแนนดี จึงทำให้นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีการรู้จักวางแผนมากกว่านักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ด้านความมีเอกลักษณ์ นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับกับนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน อาจส่งผลให้นักศึกษาต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยที่จะไม่ลอกงานเพื่อนเพราะไม่ไว้วางใจว่าถ้าให้คนอื่นทำอาจจะไม่ถูกต้อง ไม่เหมือนที่ตนเองทำ ดังนั้นนักศึกษาจึงชอบที่จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมากกว่าจะคอยถามเพื่อน และเนื่องจากนักศึกษาได้ทำรายงานหรือทำแบบฝึกหัดส่งด้วยตนเองดังนั้นในเวลาสอบนักศึกษาจึงมีความมั่นใจในการทำข้อสอบ นอกจากนี้การเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน อาจทำให้มีความสามารถในการงาน แต่ต้องทำงานด้วยตัวเองหรือตรวจสอบด้วยตนเองเพราะไม่ไว้วางใจใคร (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ .2530 : 181) ดังนั้นจึงทำให้ ตอนเรียนนักศึกษาจึงมีความต้องการที่จะทำงานด้วยตนเองโดยไม่ชอบลอกเพื่อน ส่วนการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อาจจะทำให้นักศึกษามีปมด้อยเพราะไม่ได้รับการเอาใจใส่จาก ผู้ปกครอง จึงต้องหาสิ่งเหล่านี้จากคนรอบข้าง ซึ่งอาจจะเป็นในเรื่องการเรียน เช่น นักศึกษาอาจจะไม่ชอบลอกงานเพื่อน หรือชอบที่คิดค้นวิธีการแก้ปัญหาทางการเรียนที่แปลกเพื่อจะได้เป็นที่ชื่นชมของเพื่อนหรืออาจารย์ว่าเป็นคนเก่งหรือมีความคิดสร้างสรรค์ ส่วนนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยเนื่องจากได้รับความรักความสนใจ และความอบอุ่น จากผู้ปกครองตลอดเวลาดังนั้นจึงอาจไม่มีความจำเป็นให้ตนเองโดดเด่นในเรื่องการเรียนเพื่อให้คนรอบข้างหันมาสนใจ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความมีเอกลักษณ์มากกว่านักศึกษาที่อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความทะเยอทะยาน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ควรเชิญบุคคลที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ และมีผลการเรียนที่ดีในขณะที่กำลังศึกษา มาให้ข้อคิดและแนะแนวทางในการเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ยึดถือเอาเป็นแบบอย่าง และเกิดความมุ่งมั่นที่อยากจะประสบความสำเร็จเหมือนบุคคลเหล่านั้นนอกจากนั้นหากนักศึกษาเรียนได้ดีอาจารย์ควรมีการกล่าวชื่นชมเพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจและเป็นแรงกระตุ้นเพื่อให้นักศึกษามีความพยายามในการเรียนให้ประสบความสำเร็จ
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกระตือรือร้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า อาจารย์ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในการเรียน ให้น่าสนใจ มีความสนุกสนาน ทำท่ายความสามารถ นอกจากนั้นอาจพานักศึกษาไปทัศนศึกษานอกสถานที่เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ถึงวิธีการปฏิบัติงานและปัญหาที่แท้ เพราะถ้าหากเรียนแต่ในห้องเรียนอาจทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความกล้าเสี่ยง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า อาจารย์ผู้สอน ควรให้นักศึกษารู้จักใช้การเสี่ยงในความสำเร็จทางการเรียนในระดับปานกลาง คือ ให้นักศึกษาเลือกเรียนในสิ่งที่คิดว่ามีความเหมาะสมกับความสามารถที่จะทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จได้ นอกจากนั้นควรเน้นวิธีการสอนที่ให้นักศึกษา ได้แสดงความคิดเห็นเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการแก้ปัญหาให้กับนักศึกษา
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรับผิดชอบต่องานตัวเอง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า อาจารย์ควรสอนให้นักศึกษามีสำนึกในความรับผิดชอบต่อการศึกษาล่าเรียน ให้รายงานที่ต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองเพื่อเป็นการพัฒนาตนเอง และให้นักเรียนเตรียมข้อมูลล่วงหน้าบทเรียนก่อนที่จะสอน
5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการรู้จักวางแผน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ควรเน้นให้อาจารย์ สอนโดยนำหลักวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับการศึกษา ให้มากยิ่งขึ้นโดยเน้นการวางแผนงาน ซึ่งได้แก่การตั้งเป้าหมายที่เหมาะสมในการเรียน ฝึกให้นักศึกษาเป็นผู้รู้จักการวางแผนที่ดี เป็นผู้มองการณ์ไกล และมุ่งถึงผลสำเร็จของการเรียนในอนาคต
6. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความมีเอกลักษณ์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า อาจารย์ ควรสอนให้นักศึกษา คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีนิสัยแสวงหาความรู้ตลอดเวลา รู้จักพิจารณาหรือศึกษาตนเองว่ามีจุดเด่น หรือความสามารถพิเศษอะไรบ้าง เพื่อให้นักศึกษาได้ค้นพบตัวตนที่แท้จริง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาในระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งไม่สามารถทำการทดสอบแบบเจาะลึก ถ้าหากมีการศึกษาด้วยวิธีอื่น เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การประเมินผลจากการปฏิบัติงาน จากผู้สอนโดยตรง หรือใช้หลายวิธีร่วมกัน ก็จะทำให้สามารถศึกษาเรื่องนี้ได้ชัดเจนขึ้น
2. ควรทำการวิจัยในเรื่องนี้ โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ในสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกับ การวิจัยในครั้งนี้
3. ควรได้มีการวิจัยเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิธีต่างๆ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักศึกษาในสถาบันการอุดมศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการฝึกหัดครู. (2544). *เรื่องประวัติความเป็นมาของสถาบันราชภัฏ*. กรุงเทพฯ :
ภูเก็ตการพิมพ์
- กรรณาภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์. (2541). *การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคล
และเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- กุลดา รัตนารักษ์. (2537). *การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่
มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัด
ดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- กฤษศรี คำชาย. (2540). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : DESKTOP.
- เกศศิริ บุญญะอดิชาติ. (2541). *รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวและการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม
ของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- คณิษดา พรพิทักษ์ชัยธุ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สุพัตตรา แก้ววิชิต เป็นผู้สัมภาษณ์,
ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 20 พฤศจิกายน 2547.
- งามตา วนิทานนท์. (2534). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ : สถาบันพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรัส อุ่นจิตวิวัฒน์. (2532). *การรับรู้สาเหตุและความล้มเหลว ในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน
ที่มีมีโนภาพเกี่ยวกับตน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม.
(คณิตศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.*
- จรรยา สุวรรณทัต และดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2521). *พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 1*. กรุงเทพฯ
: ไทยวัฒนาพานิชย์. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์จิรา มูลเมือง. (2535). *การเปรียบเทียบระดับความรับผิดชอบต่อสังคมของนิสิต
นักศึกษาต่างสาขา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*

- จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. (2541). *การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ที่สนใจต่อวิชาคณิตศาสตร์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- จิรนาฏ สุธานุกุล. (2533). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านภูมิหลังทางครอบครัวและด้านตัวนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทสนทนา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. พิษณุโลก. ถ่ายเอกสาร.*
- จิตรา วสุวานิช. (2526). *จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพฯ : แสงจันทร์การพิมพ์. ถ่ายเอกสาร.*
- จวรรณ ภควัดชัย. (2526). *พฤติกรรมความเสี่ยงของนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ และมีอคติชนิดหรือปรีชา. วิทยานิพนธ์ ค.ค.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- ใจทิพย์ พวงทอง. (2540). *การศึกษาความสอดคล้องระหว่างการอบรมเลี้ยงดูบิดามารดากับ การเลี้ยงดูตามการรับรู้ของวัยรุ่น. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- ชัยพร วิชาวุธ. (2528). *มูลสารจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล. (2534). *องค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษา ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทศึกษานอกระบบ ในเขตกรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน . (2521). *ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิตและจริยธรรม ของนักเรียนวัยรุ่น กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*
- ดาระณี พัฒนศักดิ์บุญญ. (2538). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิรประวัติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- ทศพร ประเสริฐสุข. *การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับเด็กด้อยสัมฤทธิ์. วิทยานิพนธ์ ค.ค.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*

- ทองเรียน อมรัชกุล. (2525). *กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน*. พิษณุโลก : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. เอกสาร.
- ธันรัตน์ มหาจันทร์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สุกตตรา แก้ววิชิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 20 พฤศจิกายน 2547.
- นฤทัย ดาวเรือง. (2546). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์กับพฤติกรรมวัฒนธรรมด้านคตินิยมของวัยรุ่นโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพพร ภาวนตรี. (2528). *การเปรียบเทียบความวิตกกังวล และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนนายทหารสามเหล่าทัพ ชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพรัตน์ เอี่ยมอดุง. (2539). *การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ ค.ค. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- น้อมฤดี จงพยุหะ. (2516). *คู่มือการศึกษาวิชาจิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตร สยาม. ถ่ายเอกสาร.
- นาถ พันธุมนาวัน. (2518). *ความแตกต่างระหว่างผู้นำทางการเกษตรและผู้ที่มีใช้ผู้นำในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์พฤติกรรมกล้าเสี่ยงและพฤติกรรมแพร่ขยาย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) เกษตรศาสตร์ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจพร วงษ์พรต. (2533). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 10*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ. (2543). *ปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อวิชาชีพครูและพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยดา ปัญญาศรี. (2545). *การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างนักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้ การอบรมเลี้ยงดู และระดับเชาว์ปัญญาแตกต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (การวิจัยการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

- ประยูร บุญใช้. (2544). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดประสบการณ์การเรียนรู้ผ่านสื่อกลางเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาของนักศึกษาในสถาบันราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ ค.ค.(หลักสูตรและการสอน) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- ประดิษฐ์ อูปรมย์. (2525). *"จิตวิทยาเกี่ยวกับผู้เรียนในระบบการเรียนการสอน," จิตวิทยาการสอนเล่ม 1. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. นนทบุรี : รุ่งศิลป์การพิมพ์.*
- ประสาธ อิศรปริดา. (2538). *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ:นำอักษรการพิมพ์. ถ่ายเอกสาร.*
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). *การศึกษาตัวแปรบางประการที่มีความสัมพันธ์กับการเลี้ยงดูและพัฒนาการของเด็กก่อนวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- พรรณี ข.เจนจิต. (2533). *"ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม," จิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว. กรุงเทพฯ : สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย. ถ่ายเอกสาร.*
- ไพศาล ไกรสิทธิ์. (2524). *วัฒนธรรมการทำงานของคนไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- เพ็ญจันทร์ พิริขุมแสง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สุพัตตรา แก้ววิชิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 20 พฤศจิกายน 2547.
- เพ็ญศรี แกล่งทอง. (2540). *ผลของแบบฝึกอ่านภาษาอังกฤษต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาพยาบาลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- พรพรรณ จันทรง. (2541). *การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.*

- พรชูลี อาชาวำรุง. (2525). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. (2546). *การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับทัศนคติกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของเด็กวัยรุ่น*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพราพรรณ เปลียนภู. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. ถ่ายเอกสาร.
- ภูซงค์ เลหาศิริวงศ์. (2535). *การเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทราพรรณ สุขประชา. (2540). *ผลของการประเมินผลงานของนักเรียนโดยตนเองและโดยครูที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มลวิภา ทรงวุฒศีล. (2526). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: แสงจันทร์การพิมพ์. ถ่ายเอกสาร.
- มาริสา รัฐปัดย์. (2532). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์*. วิทยานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- มานิสา ถนอมพวงเสรี. (2522). *ความวิตกกังวลและความรับผิดชอบของอาจารย์ในวิทยาลัยครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โยธิน คันสนยุท, และคนอื่น ๆ. (2523). *จิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- รัตติกาล ดันปรีक्षा เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สุกตตรา แก้ววิชิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 20 พฤศจิกายน 2547.
- รุจิรา เยาวมาตย์. (2541). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งโรสพล สิทธิเวทย์. (2534). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการปฏิบัติงานอย่างมีพรหมวิหารสี่ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สถิต วงศ์สวรรค์. (2525). *การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็ก*.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมจิตร ห่อไทรรงค์. (2539). *ผลของการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา
ศึกษาที่มีภูมิหลังต่างกันในการอบรมเลี้ยงดู และลักษณะทางชีวสังคม*.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนิสา ละวรรณวงษ์. (2543). *ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
กลุ่มสถาบันราชภัฏ เขตภูมิภาคตะวันตก*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการ
ศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุปรียา ดันสกุล. (2540). *ผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบการจัดการข้อมูลด้วยแผนภาพที่
มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุพจน์ สีนสุวศ์วิวัฒน์. (2527). *การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระดับมัธยมศึกษา
ปีที่3 ในจังหวัดบุรีรัมย์*. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ จันทรเอม. (2529). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัลยา วงศ์กระจ่าง. *การเปรียบเทียบระดับการควบคุมตนเองโดยมาตรฐานค่า เอส ซี
เอส ของนักศึกษาที่มีการรับรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันและมีสัมฤทธิ์ผลทาง
การเรียนต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาภรณ์ แจ้งแสน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สุกัดตรา แก้ววิชิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัย
ราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 20 พฤศจิกายน 2547.
- สุขสมร ประพัฒน์ทอง. (2521). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- แสง จันทรธนม. (2538). *ปัจจัยแวดล้อมในการสร้างบรรยากาศการปฏิบัติงาน และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมปฏิบัติงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาใน
โครงการขยายโอกาสทางการศึกษา : กรณีศึกษาจังหวัดพะเยา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- เสาวนีย์ เลวลีย์. (2536). *หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบโรงเรียน*.
 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์. (2545). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำ
 ตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. ปริญญาานิพนธ์
 กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ถ่ายเอกสาร.
- อรอุมา พุ่มสัวสดี. (2539). *การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการ
 การอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง*. ปริญญาานิพนธ์
 ค.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 ถ่ายเอกสาร.
- อารี พันธุ์มณี. (2542). *จิตวิทยาการเรียนการสอน* กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส จำกัด.
- อัจฉรา ประไพตระกูล. (2536). *ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียน
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจ้งร้อน กรุงเทพมหานคร*.
 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัญชัญ พรสมมุติ. (2526). *กฤตกรรมกลุ่มและรายบุคคลของนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 สูงและต่ำ*. ปริญญาานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เอนกกุล กรี่แสง. (2521). *เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา*. พิษณุโลก:
 แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- เอมอร คณหา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สุพัตรา แก้ววิชิต เป็นผู้สัมภาษณ์,ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏ
 จันทระเกษม เมื่อ 20 พฤศจิกายน 2547.
- Anderson, Mary J. (1981,May). "Effects of Classroom Social Climate on Individual
 Arning,"*Amercian Educational Research Journal*. 27(4) : 7 .
- Atkinson, John W. (1964). *Motive in Fantasy Action and Society*. New Delhi : Affiliated.
- Bar-tal. (1976). *Prosocial Behavior: Theory and Research*. New York: John Wley
 and Son.
- Bruner, Jerome Seymour. (1961). *The Process of Education International*. Cambridge.
 Harvard University Press.
- Cronbach, Lee Joseph. (1984). *Essentails of Psychological Testing*. 4th ed.,
 New York: Harper and Row.

- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed.
New York : McGraw-Hill International Book Company.
- Guilford, J.P. (1959). *Personallity*. New York : McGraw – Hill Book.
- DeCharms, R. (1976). *Enhancing Motivation : Change in The Classroom*. New York:
Lrvington Publishers.
- Hermans, H.J. (1970, August). "A Questionnaire Measure of Achievement
Motivation," *Journal of Applied Psychology*. 32(5) : 54.
- Kawano, R. (1992, January). A Cross-Cultural Comparison of Perceptions of Success
and Failure in Sport and School Areas between Japanese and American
Students. *Dissertation Abstracts International*. 24(4) : 593.
- Klein, S.B. (1982). *Motivation Biosocial Approaches*. New York: McGraw Hill, Inc.
- Marx, Melvin H. (1970). *Learning : Interactions*. New York : Macmillan.
- McClelland, David C. and others. (1953). *The Achivement Motive*. New York :
Appleton Century Crofts.
- McClelland, David C. (1961). *The Achivement Society*. New York : Prentice – Hall.
- Weiner, Bernard. (1986). *An Attribution Theory of Achievement Motivation and
Emotion*. New York: Springer-Verlag.
- Yamane, Taro. (1967). *Statistics : An Introductory Analysis*. 2th ed., New York : Harper
and Row Publishers; Inc.,

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/1๙๙๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

5 พฤศจิกายน 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา สุธรรมรักษ์ และ อาจารย์อรรณพ โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บ ข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – 4 ในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร จำนวน 456 คน ตอบแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต ได้เก็บข้อมูล ในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-5714738

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/1๐๐84

วันที่ 5 กันยายน 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา สุธรรมรักษ์ และ อาจารย์อรรณพ โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา วัฒนานรงค์ และ อาจารย์จรัสวรรณ สกุลกู เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามให้ นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/1๙๙๖.๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๓๔ กันยายน 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา สุธรรมรักษ์ และ อาจารย์อรรณพ โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พูนสุข กิจรัตน์ภร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญเลิศ กลางใจ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เบญจาสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-5714738

ที่ ศธ 0519.12/๒๐๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๕ กันยายน 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา สุธรรมรักษ์ และ อาจารย์อรรถพร โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ยะผาด วิวัฒน์พงษ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ นางสาวสุพัตรา แก้ววิชิต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสรี จิระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิต โทรทัศน์ มือถือ 01-5714738

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พูนสุข กิจรัตน์ภร	บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญเลิศ กลางใจ	บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
5. อาจารย์ ยะผาด วิวัฒน์พงษ์	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถาม

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา เพื่อนำไปใช้ในงานวิจัย

2. แบบสอบถามมี 2 ตอน

ตอนที่1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา

ตอนที่2 เป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

ตอนที่3 เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. คำถามแต่ละข้อไม่สามารถตัดสินว่าถูกหรือผิด แต่กรุณาตอบให้ตรงกับสภาพ
ความเป็นจริงของนักศึกษาให้มากที่สุด ทั้งนี้เพื่อการสรุปผลของงานวิจัยจะได้ตรงตาม
ความเป็นจริง ซึ่งจะประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้
เพื่อให้ผู้วิจัยนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ตามที่กล่าวมาข้างต้น

สุพัตตรา แก้ววิชิต

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง () หน้าข้อความที่เป็นจริง
เกี่ยวกับสถานภาพของท่าน

1. เพศ

- () ชาย
- () หญิง

2. ชั้นปีที่กำลังศึกษา

- () ชั้นปีที่ 1
- () ชั้นปีที่ 2
- () ชั้นปีที่ 3
- () ชั้นปีที่ 4

3. คณะที่ศึกษา

- () คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- () คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- () คณะครุศาสตร์
- () คณะวิทยาการจัดการ
- () คณะเทคโนโลยีการเกษตร

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

ข้อคำถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูที่ท่านเคยได้รับ

ในการตอบคำถามขอให้ท่านตอบคำถามแต่ละข้อ โดยนึกถึงผู้ที่เคยให้การอบรมเลี้ยงดูท่านหรือผู้ที่มีความใกล้ชิดกับท่านมากที่สุด (จะเป็นพ่อแม่หรือผู้อื่นที่ไม่ใช่พ่อแม่ของท่านก็ได้)

คำชี้แจง โปรดอ่านและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องคำตอบที่ท่านเห็นว่าตรงกับความจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นเกิดขึ้นกับฉันเป็นประจำสม่ำเสมอ
ค่อนข้างจริง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นเกิดขึ้นกับฉันบ่อยครั้ง
จริงปานกลาง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นเกิดขึ้นกับฉันบางครั้ง
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นไม่เกิดขึ้นกับฉันบ่อยครั้ง
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	ค่อนข้าง จริง	จริง ปาน กลาง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
1.	ผู้ปกครองชมเชยเมื่อข้าพเจ้าเรียนได้เกรดดี					
2.	เมื่อมีปัญหา ข้าพเจ้าปรึกษาผู้ปกครอง					
3.	เมื่อเกิดปัญหาในครอบครัว ผู้ปกครองและ ข้าพเจ้าช่วยกันแก้ปัญหา.....					
4.	ผู้ปกครองยินดีให้ความคิดเห็น เมื่อข้าพเจ้า ขอคำปรึกษา.....					
5.	เมื่อทำผิด ผู้ปกครองให้โอกาสข้าพเจ้าอธิบาย เหตุผล.....					
6.	ผู้ปกครองลงโทษตามความเหมาะสม ถ้าข้าพเจ้าผิดจริง.....					
7.	ผู้ปกครองรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	ค่อนข้าง จริง	จริง ปาน กลาง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
8.	ผู้ปกครองอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเที่ยวนอกบ้านตามสมควร.....					
9.	ผู้ปกครองอนุญาตให้ข้าพเจ้าเลือกคบเพื่อนได้.....					
10.	ข้าพเจ้าทะเลาะกับพี่น้องผู้ปกครองจะถามเหตุผลทั้งสองฝ่าย.....					
11.	ผู้ปกครองให้ข้าพเจ้าและพี่น้องรับผิดชอบงานในบ้านเท่าๆ กัน.....					
12.	ข้าพเจ้าเรียนได้เกรดไม่ดี ผู้ปกครองจะให้กำลังใจ.....					
13.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้เลือกเรียนตามวิชาที่ข้าพเจ้าชอบ.....					
14.	ผู้ปกครองสนับสนุนข้าพเจ้าในการทำกิจกรรมพิเศษตามความสนใจ.....					
15.	ผู้ปกครองให้อิสระในการแต่งกาย.....					
16.	ผู้ปกครองไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของข้าพเจ้า.....					
17.	ข้าพเจ้าต้องเชื่อฟังผู้ปกครองโดยไม่มีข้อโต้แย้ง.....					
18.	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเที่ยวกับเพื่อน.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	ค่อนข้าง จริง	จริง ปาน กลาง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
19.	ผู้ปกครองซื้อสิ่งของให้ข้าพเจ้าตามที่ท่านชอบ.....					
20.	ข้าพเจ้าเลือกเรียนตามที่ผู้ปกครองกำหนด.....					
21.	ข้าพเจ้าเลือกอาชีพตามที่ผู้ปกครองกำหนด.....					
22.	ผู้ปกครองเป็นผู้เลือกเสื้อผ้าให้ข้าพเจ้า.....					
23.	ข้าพเจ้ากลับบ้านตามเวลาที่ผู้ปกครองกำหนด.....					
24.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าในบ้านมีกฎเกณฑ์.....					
25.	ถ้าผู้ปกครองไม่อยู่บ้าน ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจ.....					
26.	ผู้ปกครองไม่ให้ข้าพเจ้าคบเพื่อนต่างเพศ.....					
27.	ผู้ปกครองให้ข้าพเจ้าทำตามสิ่งที่ท่านต้องการ.....					
28.	เมื่อข้าพเจ้าทำผิดจะถูกลงโทษ.....					
29.	ถ้าข้าพเจ้าสอบตกผู้ปกครองจะลงโทษ.....					
30.	ผู้ปกครองแอบฟังเวลาข้าพเจ้าคุยโทรศัพท์.....					
31.	ข้าพเจ้าต้องแก้ปัญหาเอง โดยไม่มีโอกาสปรึกษาผู้ปกครอง.....					
32.	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่อบอุ่นเมื่ออยู่บ้าน.....					
33.	ข้าพเจ้าขออะไรผู้ปกครองไม่สนใจ.....					
34.	ข้าพเจ้าถามอะไรผู้ปกครองไม่สนใจตอบ..					
35.	ข้าพเจ้าทำดีผู้ปกครองมักไม่ชมเชย.....					
36.	หลังเลิกเรียน เมื่อกลับถึงบ้าน ผู้ปกครองไม่สนใจไต่ถาม.....					
37.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่มีใครที่บ้าน ดักเตือนความประพฤติ.....					
38.	ข้าพเจ้าแต่งตัวอย่างไรผู้ปกครองไม่สนใจ.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	ค่อนข้าง จริง	จริง ปาน กลาง	ค่อนข้าง ไม่ จริง	ไม่ จริง เลย
39.	ข้าพเจ้าคบเพื่อนได้อย่างอิสระ.....					
40.	ผู้ปกครองไม่ดุที่ข้าพเจ้าดูโทรทัศน์จนดึก แม้รุ่งเช้าต้องไปเรียน.....					
41.	ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่สุขภาพข้าพเจ้า.....					
42.	ผู้ปกครองไม่สนใจเมื่อข้าพเจ้าบอกผลการเรียน					
43.	ผู้ปกครองไม่สนใจถามเกี่ยวกับเรื่องเรียน					
44.	ข้าพเจ้าไปเที่ยวนอกบ้านโดยไม่ต้องขออนุญาต ผู้ปกครอง.....					
45.	ข้าพเจ้าไปค้างบ้านเพื่อนโดยไม่ต้องขออนุญาต ผู้ปกครอง.....					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบตนเอง การรู้จักวางแผน และความมีเอกลักษณ์

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับที่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่เป็นจริงของตัวท่านเองมากที่สุด

มากที่สุด หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับมากที่สุด

มาก หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับมาก

ปานกลาง หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับปานกลาง

น้อย หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายความว่า สอดคล้องกับคุณลักษณะของท่านในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าต้องการเรียนในวิชาต่างๆ ให้ได้เกรดดี					
2.	ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อนที่เก่งกว่าเพื่อปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น.....					
3.	ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนได้เกรดดีเป็นความสำเร็จในชีวิต.....					
4.	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจถ้าเรียนได้เกรดดี.....					
5.	ข้าพเจ้ามุ่งที่จะเรียนจนถึงระดับปริญญาสูงสุด....					
6.	ข้าพเจ้าชอบเรียนในห้องที่มีเพื่อนเรียนเก่ง					
7.	ข้าพเจ้าต้องการเรียนให้ได้เกรดดี เพื่อให้ผู้อื่นยอมรับและชื่นชมในตัวข้าพเจ้า.....					
8.	ข้าพเจ้าพยายามเรียนให้ได้เกรดดีทุกวิชา					
9.	ข้าพเจ้าเอาใจใส่ต่อการเรียนถึงแม้เป็นวิชาที่น่าเบื่อ.....					
10.	ทุกวิชาที่ข้าพเจ้าได้เรียนต้องสอบได้คะแนนดี.....					
11.	เมื่อรับมอบหมายงานจากอาจารย์ ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนกำหนด.....					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12.	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจในการเรียนหนังสือ.....					
13.	ถ้ารู้สึกว่าการเรียนไม่ดี ข้าพเจ้าจะใช้ความพยายามมากขึ้น.....					
14.	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนที่จะเรียน.....					
15.	หากข้าพเจ้ามาเรียนไม่ได้จะรีบสอบถามเพื่อน.....					
16.	ถ้าข้าพเจ้าพบบทเรียนที่ยากจะพยายามทำจนเสร็จ.....					
17.	ข้าพเจ้าชอบการศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุด.....					
18.	ถ้าอาจารย์ให้แบบฝึกหัด ข้าพเจ้าจะรีบทำทันที.....					
19.	ในการเรียนข้าพเจ้าตั้งใจเรียนทุกครั้ง.....					
20.	ข้าพเจ้าได้รับคำชมจากอาจารย์ว่าเป็นคนขยันในการเรียน.....					
21.	ข้าพเจ้าเลือกเรียนวิชาที่มีเนื้อหายาก ๆ มากกว่าวิชาที่มีเนื้อหาง่าย ๆ.....					
22.	ข้าพเจ้าชอบตอบคำถามอาจารย์.....					
23.	ข้าพเจ้าชอบถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจบทเรียน.....					
24.	ข้าพเจ้าชอบเรียนในวิชาที่ทำห่ายความสามารถ.....					
25.	เมื่อสอบได้คะแนนดี ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเพราะความสามารถของตนเอง.....					
26.	เมื่อมีการแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน ข้าพเจ้าจะแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล.....					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
27.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนมากขึ้น เมื่อวิชาที่เรียนทำให้ความเข้าใจยาก.....					
28.	ข้าพเจ้าส่งงานตามที่อาจารย์กำหนด.....					
29.	เมื่อต้องทำงานกลุ่มกับเพื่อนข้าพเจ้าจะมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่.....					
30.	ข้าพเจ้าคิดเสมอว่าอนาคตขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน.....					
31.	เมื่อได้รับมอบหมายงานจากอาจารย์หรือเพื่อนในกลุ่มข้าพเจ้าจะรับผิดชอบอย่างเต็มที่.....					
32.	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ด้วยตนเอง.....					
33.	ข้าพเจ้าพยายามตั้งใจเรียนมากขึ้น เมื่อรู้ว่าได้คะแนนน้อยกว่าเพื่อน ๆ.....					
34.	ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเรียนได้เกรดไม่ดี แต่ข้าพเจ้าก็พอใจที่ได้พยายามแล้ว.....					
35.	ข้าพเจ้าเข้าเรียนทุกครั้งถึงแม้ไม่มีการเช็คชื่อในวิชานั้น.....					
36.	ข้าพเจ้ามีเป้าหมายทางการเรียนที่ชัดเจน.....					
37.	ข้าพเจ้ามีการวางแผนในการเรียนเพื่อให้ได้เกรดดี.....					
38.	ความสำเร็จทางการเรียนเป็นตัวกำหนดอนาคตของข้าพเจ้า.....					
39.	ก่อนส่งงาน ข้าพเจ้าจะทบทวนอย่างรอบคอบ					
40.	ในการทำแบบฝึกหัดของแต่ละบทเรียนข้าพเจ้าจะให้ความสนใจดีถึงวันเสมอ.....					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
41.	ข้าพเจ้าจะใช้ความรอบคอบในการทำข้อสอบ					
42.	ข้าพเจ้าเตรียมตัวอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนสอบ					
43.	ข้าพเจ้าเลือกเรียนในวิชาที่ตนเองสนใจมากกว่าเรียนตามเพื่อน.....					
44.	ข้าพเจ้าชอบการสอนที่ให้ผู้เรียนได้คิดเอง.....					
45.	ข้าพเจ้าชอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง					
46.	ข้าพเจ้าพอใจถ้าพบว่าสิ่งที่ศึกษาค้นคว้าไม่เหมือนกับของเพื่อน.....					
47.	ข้าพเจ้าชอบคิดแก้ปัญหาทางการเรียนด้วยวิธีการคิดที่แปลกใหม่.....					
48.	ข้าพเจ้าไม่ชอบลอกงานเพื่อน.....					
49.	ข้าพเจ้าไม่ชอบใช้วิธีการเดิมๆในการแก้ปัญหา					
50.	ในการสอบแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าจะรู้สึกมั่นใจในตนเอง.....					

ภาคผนวก ง
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 30 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	4.499	24	3.457
2	2.161	25	2.614
3	3.538	26	3.508
4	4.005	27	3.577
5	4.583	28	4.183
5	2.068	29	7.081
7	4.308	30	6.765
8	2.887	31	4.358
9	4.784	32	1.979
10	2.907	33	3.859
11	3.072	34	2.587
12	3.103	35	2.853
13	2.666	36	2.494
14	5.838	37	2.668
15	3.019	38	2.631
16	2.833	39	8.085
17	3.757	40	2.853
18	6.277	41	3.422
19	6.824	42	5.455
20	4.711	43	3.447
21	1.851	44	4.211
22	6.644	45	2.456
23	4.865		

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8889

ตาราง 31 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	6.279	26	4.679
2	3.373	27	7.241
3	5.237	28	4.522
4	5.339	29	4.859
5	7.407	30	2.554
6	3.411	31	4.679
7	1.868	32	7.241
8	3.726	33	4.522
9	3.149	34	4.859
10	3.576	35	2.554
11	8.333	36	5.906
12	6.517	37	3.023
13	6.725	38	3.538
14	2.980	39	6.350
15	6.277	40	4.284
16	7.033	41	2.889
17	2.241	42	1.180
18	3.800	43	3.216
19	1.941	44	4.183
20	1.177	45	0.000
21	2.089	46	2.428
22	2.068	47	2.084
23	5.972	48	2.887
24	5.118	49	3.464
25	5.522	50	1.817

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9703

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวสุพัตตรา แก้ววิชิต
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 10 กันยายน 2521
สถานที่เกิด	สุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	81/2 หมู่ 1 ต. อังครักษ์ อ. บางปลาม้า จ. สุพรรณบุรี 72150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2544	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (คณิตศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ